

KING WAGARU'S
MANU DHAMMASATTHAM.

TEXT, TRANSLATION, AND NOTES.

by
Dr Forchhammer Emmanuel.

RANGOON:

PRINTED BY THE SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRINTING, BURMA.

1892.

PREFACE

By John Jardine, Esq., of H. M.'s Bombay Civil Service, Judicial Commissioner of British Burma, and President of the Educational Syndicate of British Burma.

THE palm-leaf manuscript of this code of law is dated 1707 A. D., but, as demonstrated by Dr. Forchhammer, the code is based on some ancient version of the Hindu code which was adopted by the Talain kings centuries ago. It presents great points of difference from such ancient and modern writings on Hindu law as are known in India. It imputes many of its legal rules to the Rishi Manu : but makes no mention otherwise of *Sutra*, *Smriti*, or Commentator. It assumes that the doctrines of the Buddhist religion are true ; but when the reason of a rule of civil law is given, as often happens, we find it derived from equity or policy and not drawn directly from the religion nor as an inference from some religious text. The "Wagaru Dhammathat" is a book of civil not religious law ; herein it differs from the Sanskrit law-books of the Indian Brahmins who, as Sir Sumner Maine remarks of their law of partition, find a secular custom and invent a religious reason to explain it. Whether the common origin of the Indian and Burmese Dharma-Shastras be Buddhist or Brahman, it is natural that the civil law should develop under Buddhist ethics in a Buddhist country. But, as we have already remarked in the "Notes on Buddhist Law," the "Wagaru" differs altogether from such more recent works as the "Wonnana" and "Manu Kyay" where secular customs and laws are avowedly justified out of Buddhist dogma and metaphysic. This tendency to identify the native customary law with the religion is not yet exhausted. It is a re-action from the ideas produced by English laws and the many changes caused by the change of rulers. It is justified by the respect which the Burmese law pays to the Buddhist ethics and doctrines of equality ; and it may after all be true that the Hindu codes originated under Buddhist kings, and that the Burmans are right in claiming a religious sanction for their civil law. What I wish here to emphasize is the

fact that for above a century and at the present time the process of basing civil law on the popular religion is perceptible in Burma. Eminent scholars suspect a similar combination of the Brahman religion with civil law in India in ages past in countries where that religion acquired ascendancy.

The great interest of the "Wagaru Dhammathat" lies in its being substantially a law-book of what Sir Sumner Maine considers the modern type. Being based on justice and expediency, it resembles our own law of contract or tort in its easy applicability to all persons in the same civilization without reference to their creeds. This simplicity allows the courts in Burma almost the same scope for applying equity as exists in England. The Indian origin of the Dharma-Shastras had only been suspected but was not known till a few years ago. In strong contrast to the "Vyavahara Mayukha" they quote no ancient commentator, and no judge has yet treated the old Indian commentators as authorities in interpreting the law of the Burmese. I must add that the judges have never been assisted by Shastries as in India. But if, as appears to be the consent of such scholars as Professor Jolly, Mr. Justice West, Mr. G. M. Tagore, Dr. Führer and Dr. Peterson, the Pali law of Burma and the Sanskrit law of India have the same source, it becomes a question of the highest practical importance whether the religious reasoning and other distinctly Brahminical part of the Indian law literature is or is not a comparatively recent addition to customary rules of civil law. If coeval with the civil law, then, on the assumption of a common origin, it might be argued that the courts in Burma would have the same justification for adopting Brahminical explanations of words and sentences in defining the law of the Buddhists in Burma as the high courts of India had when they administered the Brahman interpretations to non-Aryan nations as the national law. The writings of Mr. Nelson and Mr. J. D. Mayne have brought into full relief the overwhelming gravity of this subject. I would refer to Mr. Mayne's remarks in section 11 of his "Hindu Law and Usage" where he instances a judge of the High Court of Madras who unwillingly applied to the tribe of Tamils called Maravers the most technical principles of Sanskrit law, and notices that the High Court of Bengal have assumed as a matter of course that the natives of Assam, the rudest of our provinces, are governed by the Hindu law as modified by Jimuta Vahana. The same writer shows, however, that the brahmanizing process may have produced results long before they are examined and approved by our courts. "A very little law satisfies the wants of a rude community. As they advance in civilization and new causes of dispute arise, they

feel the necessity for new rules. If they have none of their own, they naturally borrow from their neighbours. Where evidence of custom is being given, it is not uncommon to find a native saying—‘We observe our own rules; in a case where there is no rule, we ask the pundits.’ Of course the pundit, with much complacency, produces from his Shastras an answer which solves the difficulty. This is first adopted on his authority and then becomes an accretion to the body of village usage. This process would of course be aided by the influence which the Brahmans always carry with them by means of their intellectual superiority.” Mr. Mayne adds:—“It must have gone on with great rapidity during the last century, when so many disputes were referred to the decision of our courts, and settled in those courts solely in accordance with the opinions of the pundits.” In Burma these influences have hardly been felt; we have never sat with pundits as assessors. But it is fortunate that the danger of superseding custom by antiquated rules in the palm-leaf manuscripts has been noticed. I have often had the following dialogue with Burmese judges:—

Q.—What is the custom of the Burmans in the present times about such and such a matter (of inheritance or marriage law)?

A.—It is such and such.

Q.—How do you know that such a custom exists? Did you ever hear of an instance?

A.—No; but I say it is the present custom because it is stated as the rule of law in a Dhammathat of the last century.

To my mind it is inconceivable that judges would adopt the Brahman authorities in administering the Burmese versions of the Hindu law to the Buddhists. But both Mr. Nelson and Mr. Mayne complain that the Madras High Court insists on treating the Dravidian nations as subject to the Sanskrit law in such family concerns as partition of property. There has been some inclination to apply the Brahman measure to the Jains. But the Jains are a wealthy community with a literature and some assertion of a law of their own, which will probably be found in writing. More is known about them and, as Mr. Mayne states, “research has established that their usages, while closely resembling those of orthodox Hinduism, diverge exactly where they may be expected to do from being based on secular and not on religious principles.” They do not practise the *sraddh* or ceremony for the dead, which is the religious element in Sanskrit law. Consequently the principles which arise out of this element do not bind them. Mr. Mayne thinks the same caution ought to have been applied when the Dravidian nations were concerned.

But leaving them out of present consideration, the findings of the courts on the law of the Jains raise exactly the same question as the study of the "Wagaru Dhammathat." The identity of many of the Jain and Buddhist rules of law with those in the Sanskrit books cannot be explained by assuming that the latter are the common original, in the absence of any evidence of systematic excision by the Jains in India and the Buddhists in India or Burma of the distinctively Brahminical portion. All three sects must have wanted a civil law: and if, as is fair to suppose, their habits and ideas in secular matters were as similar as those of Roman Catholics and Protestants, the same civil law, hardly modified for a long time by religion, would have done for all. The Brahmins may have invented new reasons or added new rules suitable to their own circumstances, just as ecclesiastics may feel themselves bound by a canon law and adopt as "God's law" a set of religious books, where the laity wait for statutes incorporating parts, from time to time, as, *e.g.* about prohibited degrees. My impression is that the necessity of accounting for the similarities of Brahman, Jain and Buddhist law adds weight to Mr. Mayne's view that "Hindu law" is based upon immemorial customs which existed prior to, and "independent of, Brahminism," and that "those parts of the Sanskrit law which are of any practical importance are mainly based upon usage, which in substance, though not in detail, is common to both Aryan and non-Aryan tribes." The discovery of codes of Hindu law without the Brahman element adds weight to Mr. Mayne's view that it is a later accretion. The impossibility of applying the Brahman element to most classes of the people and even the Brahman acknowledgment of custom as worthy of priority to their religious law points to the same inference. We are able now to compare the customary law of the Punjab which Sir Sumner Maine believes to be a very old form Hindu law with the older law of the Tamils as displayed in the "Thesawaleme." This last is the compilation of Tamil customs made in 1707 A. D. by the Dutch government of Ceylon. It appears to Mr. J. D. Mayne to represent the law of the Dravidian races of Madras before the English courts with their Brahman pundits imported the Sanskrit law. Both this work and Mr. Tupper's Punjab law may well be compared with the customary laws of the Chins—a wild tribe of Burma—as collected by Maung Tet Pyo in the book now about to issue under our editing from the Government Press at Rangoon. There are most striking resemblances between the "Thesawaleme" and the Burmese law. In both the important act of marriage makes the division of property into husband's property and *stridhan* important. There is a jealousy of a second wife; hence the need to see that the children by the first

wife get what she brought into the family. Divested of all Brahminical ideas, partition naturally begins when a grown-up son marries and takes part of the goods to the house he builds for his wife. The younger son who stays at home naturally succeeds to what is left, unless some special arrangement is made, as often happens where affection exists. In many respects the Burmese law-books seem to me better guides to the existing customs of the lower classes in India than any of the Sanskrit law-books.

I had intended in this preface to have instituted comparisons of the "Wagaru" with other codes. From the catalogues of the 18 titles and the 12 sorts of sons, inferences about the relative ages of these codes, whether Hindu or Burmese, can be drawn; and although textual comparison is impossible, some light might be gathered from comparison of the Hindu part of the "Wagaru" with the Hindu codes. I would have liked to have done thoroughly what we have done imperfectly in the translations from the "Wonnana" published in "Notes on Buddhist Law." But since those "notes" were published, they have been mentioned with approval by the Judicial Committee of the Privy Council and are receiving great attention from the most learned scholars of the Hindu law in England, Germany, and India. The real interests of learning will in the end be better served by leaving this important work to men far better able to do it than I am. Any such criticism must be aided and tested by philology: and my own want of that acquirement would reduce the value of any inferences I might make.

In dealing effectively with the problems which I think arise as soon an unreligious edition of Hindu law sees the light, the scholar requires the aid of the literature which explains the period under discussion. On such a matter of erudite and wide knowledge I have no pretensions to be heard. But the difficulties which my learned friend Dr. Forchhammer and myself have experienced do, I hope, justify me in pressing the matter on the attention of the learned. I have inquired but vainly for any full account of the condition of the people of India during the long centuries when Buddhism was the professed religion of the rulers of India, and not only widely diffused over whole kingdoms, but so rich and active as to be able to send out missions to distant regions like Thibet and Ceylon. We hear plenty about the edicts of Asoka, but little about the ordinary customary law of the people in his day in matters not religious. It is inconceivable that the rich provinces of India could have remained for eight or nine centuries without civil law: but it appears utterly absurd to suppose that the general law was that of the Brahmans, or that Buddhist rulers or

peoples could ever have submitted to the sectarian part of the Sanskrit code. It is more reasonable to assume that what law the Buddhist kings promulgated would, like Asoka's laws or this very "Wagaru," be law consistent with the Buddhist doctrines and practices. But all this ought to be matter of history ; and here I seek light.

The logical necessity of finding a cause for the similarity of Buddhist, Jain and Brahman civil law was apparent to Professor Rajkumar Sarvadhikari. (See the passage from his Tagore Law Lectures, 1882, quoted in IV. "Notes on Buddhist Law.") He affirms that when the religious encounters became serious, the civil government wrested the administration of law from the spiritual brotherhoods and impartially distributed justice to Jains, Buddhists, and Brahmans alike. But he does not give his authorities for this matter of history, nor explain what the law was which was administered to all as the *lex loci*. The theory appears to me contrary to those propounded in another book, to which in the absence of other authorities I have given some study : I allude to the "Notes on the Religious, Moral, and Political State of India before the Mahomedan Invasion. By Lieutenant-Colonel W. H. Sykes, F.R.S., 1841." It is beyond my province to even mention all the opinions and proofs given by the learned author. He drew on Fah Hian and other Chinese travellers, and believed that our information about the Buddhist period from B.C. 500 to A.D. 700 must be got out of Chinese and Pali literatures. He notices the statement of Fah Hian, who visited India about A.D. 400, that every king to the east and south of the Jumna was a Buddhist : and that in Khotan, Sravasti in Oudh—the royal city of Prosena—a Buddhist king, Patna, Benares and Tumlook, Buddhism was in full pomp and power. No mention is made of the worship of the Linga. Colonel Sykes goes on to quote the later Chinese pilgrim Hiuan Lang who was in India in the seventh century and found Buddhism established in Malwa, Ujein and elsewhere, unpersecuted although decaying. The Buddhists and Hindus are mentioned as living together in harmony at Patna. Before the time of Fah Hian no coins have, says Colonel Sykes, been discovered with Brahman inscriptions, whereas there remains abundant evidence of the great spread of Buddhism in coins and inscriptions of all sorts.

Colonel Sykes brings forward a variety of facts to prove that the Samanas or Semnoi mentioned by Arrian and other Greek writers were Buddhists and not Brahmans (pp. 15, 97, 126, 141) nor Sanyayies (p. 152). The institution of caste in those centuries was civil rather than religious : and there were Jain Brah-

mans just as among the native Christians of the Bombay Presidency some are distinguished as Brahmans. In the early centuries the Brahmans lived in a very circumscribed tract or in hamlets of their own like the present Agraharas; they are described by an old Chinese traveller as strangers and are not even mentioned by Arrian in his list of castes. Bishop Musceus, the friend of St. Ambrose, did not see any of them. Sykes quotes Buddha as deriving the name from a word meaning *eradicator of vice*, and holds that Asoka's edicts and Arrian confirm this view, the Brahmans having been employed as censors or overseers to see that the laws were duly obeyed. I need not go on to these long and interesting discussions, but may here notice what I have mentioned in the Note to my edition of "Sangermano's Burman Empire," that the Italian missionaries in Burma in the last century conjectured that the phungyis or Buddhist monks are the representatives of the Sramanas of the Greek writers.

In conclusion, I would point out that in the preparation of this work Dr. Forchhammer has laboured under peculiar difficulties. Higher education has made little progress in Burma: no youth has yet graduated in the Indian universities: learned assistance it is almost impossible to get. But for the Educational Syndicate—the present imperfect substitute for a local university—the work would never have been undertaken. If that learned body had not established a library, we would have had difficulty in getting works of reference. In conclusion I remark that the greater credit is due to Dr. Forchhammer for having in the midst of such difficulties given up his spare time to the preparation of an accurate text and translation of the Wagaru: the value of the work being greatly increased by his learned annotations which I doubt not will give a great impetus to these studies.

JOHN JARDINE.

KING WAGARU'S
MANU DHAMMASATTHAM.
TEXT, TRANSLATION, AND NOTES.

I. TEXT.

ရတနတ္ထယံအဟံဝန္ဓာမိ။ အဟံ၊ ငါသည်။ သဗ္ဗဟိတံ၊ ခပ်သိပ်ကုံ
သောလူနတ်တို့၏စီးပွားကိုဆောင်တော်မူတတ်သော။ နရနရနံ၊ လူ
နတ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာလည်ဖြစ်သော။ သဗ္ဗသတ္တာနံ၊ ခပ်သိပ်သော
သတ္တဝါတို့ကို။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ပို့တော်မူတတ်သော။ တံဗုဒ္ဓံ၊ ထို
မြတ်စွာဗုဒ္ဓကိုလည်ကောင်။ ဓမ္မဉ္စ၊ တရားတော်မြတ်ကိုလည်ကောင်။
သဗ္ဗံ၊ သဗ္ဗာတော်မြတ်ကိုလည်ကောင်။ ဝန္ဓာမိ၊ ရှိခိုး၏။ ဝန္ဓိတွာ၊ ရှိခိုး
ပြီး၍။ လောကာယ၊ လူတို့၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးစီးပွားအလိုငှါ။ ကရောန္တော၊
ပြုသည်ဖြစ်၍။ ဣမံဓမ္မသတ္တံ၊ ဤဓမ္မသတ်ကျပ်ကို။ သဗ္ဗဒေဝါ၊ ခပ်သိပ်
သောလူနတ်တို့သည်။ ရက္ခန္တု၊ စောင်ရှော့မစသည်ဖြစ်စေကုံသတည်း။
ယေပဏ္ဍိဟာနံ၊ အကြင်ပညာရှိသောသူတော်ကောင်တို့သည်။ သုဏာထ၊
နာလင်ကုံ။

အာဒိကပ္ပေန၊ ကမ္ဘာဦးသူတို့ကို။ နဂိန္ဒေန၊ အပိုရထသော။ မဟာသ
မဒရာဇာ၊ မဟာသမဒ မင်ကြီးကို။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိပ်သော ကမ္ဘာဦးသူတို့
သည်။ ရာဇာနံ၊ မင်အဖြစ်ကို။ ယာစိတေန၊ တောင်ပန်သည်ဖြစ်၍။ ဥဒုဗ္ဗရ
ရုက္ခေ၊ ရေသဖန်ပင်၌။ အဘိသေကံ၊ အဘိသိက်သွန်ခြင်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။
တေ၊ ထိုမဟာသမဒမင်ကြီးသည်။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်။ သမေန၊ ညီသဖြင့်။
ကာရေသိ၊ မင်ပြု၏။ တေမဟာသမဒရာရာ၊ ထိုမဟာသမဒ မင်ကြီး၌။
ဓမ္မဗျတ္တော၊ တရား၌လိမ္မာကုံသော။ မနုအမဂ္ဂော၊ မနုအမည်ရှိသောအ
မတ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုမနုအမတ်သည်။ သဗ္ဗေသံ၊ ခပ်သိပ်ကုံသော
သူတို့၏။ ဟိတာယ၊ အကျိုးစီးပွားအလိုငှါ။ ဣန္ဒြန္တော၊ အထိုရှိသည်ဖြစ်၍။
မဟာသမဒရာဇာ၊ မဟာသမဒမင်ကြီးသည်။ ယာစိတေန၊ တောင်ပန်
သောကြောင်။ အာကာသေ၊ ကောင်းကင်သို့။ ဂစ္ဆန္တော၊ သွားလျက်။ ပတ္တော၊
ရောက်သည်ရှိသော်။ စက္ကဝဋ္ဌါနံ၊ စကြာဝဋ္ဌာတံတိုင်၌။ ဂေါနပမာနံ၊ ခွားမ

တန်ဖျာထောက်ရှိသော၊ အကွရုနံ၊ အကွရုတို့ကို၊ ဝါရက္ကတေ၊ နှုတ်ဖြင်၊ အာနေတွာ၊ ဆောင်ခဲ့၍၊ မဟာသမဒဿ၊ မဟာသမဒမင်ကြီးအား၊ ဒိန္နေတိ၊ ပေ၏။

2. တံ၊ ထိုဓမ္မသတ်ကျပ်သည်ကား၊ ဣဏကော၊ မြီချေးသောတရားလည်တပါး၊ ဒိန္နံဒိန္နကော၊ ယူခြင်ပေခြင် တရားလည်တပါး၊ ကိဏိတံကိဏိကော၊ ရောင်ခြင် ဝယ်ခြင်လည်တပါး၊ ဒါသကမ္ဘံ၊ ကျွန်အမှုတရားလည်တပါး၊ ဒါယန္တံ၊ အမွေတရားလည်တပါး၊ အပ္ပုတံ၊ လောင်တန်တရားလည်တပါး၊ ပေါဒဏ္ဍာ၊ ပုန်ခပ်သောတရားလည်တပါး၊ ပရစောရော၊ သုဥစ္စာကိုခိုသောတရားလည်တပါး၊ ကဿကဓမ္မော၊ သူရင်ဌာသောတရားလည်တပါး၊ ပရဒါသကော၊ သုမယားကိုပြင်မှားသောတရားလည်တပါး၊ ဘုဗ္ဗိခေတ္တကော၊ လယ်ယာရိမြေအပိုင်အချားတရားလည်တပါး၊ ခနဘာဂံ၊ ဥစ္စာကိုဝေရာသောတရားလည်တပါး၊ ပရဒကော၊ သုကိုစွပ်ဆွဲသောတရားလည်တပါး၊ သန္ဓကံ၊ နှံသောတရားလည်တပါး၊ သန္တိခါနံ၊ ပေါင်သောတရားလည်တပါး၊ ပတိဘဂိကာမော၊ လင်မယားကွာရာသောတရားလည်တပါး၊ ဗ္ဗိပါဒစတုပါဒါ၊ အခြေနှစ်ချောင် လေချောင်အစရှိသောတရားလည်တပါး၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ အထာရဿ၊ တဆယ်ရှစ်ပါးသောတရားတို့ကို၊ မဟာသမဒရာဇာ၊ မဟာသမဒမင်ကြီးသည်၊ ဒန္တံ၊ မြိစ္ဆာ၊ သုနာထ၊ နာလော။

3. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်ကြီး၊ တေသု၊ ထိုတဆယ့်ရှစ်ပိုင်သောတရားတို့တွင်၊ ပထမံ၊ ဧှေးဦးစွာ၊ ဣဏကော၊ မြီချေးသောတရားကို၊ ဝုစ္စတေ၊ ဆိုပေအံ့၊ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်၊ ဣဏံ၊ မြီချေးခြင်ကို၊ ကရေသိ၊ ပြု၏၊ ယေ၊ အကြင်မြီစားသည်၊ ဒိန္နာယ၊ ဖေဆပ် အံ့သောဌာ၊ နသက္ကောန္တော၊ မတတ်နိုင်ကုံသည်ဖြစ်၍၊ ပဉ္စဝသေဝါ၊ ငါးနှစ်လည်ကောင်၊ ဒသဝေသဝါ၊ ဆယ်နှစ်လည်ကောင်၊ အတ္ထိယထာ၊ ရှိသတတ်၊ ဣဏသာမိကံ၊ မြီရှင်သည်၊ မာသဝဇ္ဇံ၊ လတိုးအပွားဟူ၍၊ နဂဏ္ဍေယျ၊ မယူရခြေ၊ မူလာယ၊ အရင်နှင်၊ သမံ၊ အမျှ၊ ဝဇ္ဇံ၊ အပွားကို၊ ခါဒေယျ၊ စားရာ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဓမ္မသက္ကေ၊ ဓမ္မသတ်ကျပ်၌၊ ပကာသန္တိ၊ ထင်ရှားပြီကုန်၏။

4. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်ကြီး၊ သာရ၊ ကောင်စွာ၊ သုနာထ၊ နာလော၊ ယော၊ အကြင်မြီစားသည်၊ ဣဏံ၊ မြီကို၊ ဂဟေတွာ၊ ယူပြီး၍၊ ပစ္စာ၊ နောက်မှ၊ နဂဏ္ဍေယျ၊ မယူ၊ ကထေန္တော၊ ဆိုမူကား၊ ဣဏသာမိကံ၊ မြီရှင်သည်၊ ဂဏ္ဍိတံ၊ ယူကြောင်း၊ သုတသညာယံ၊ ကျားသိမြင်သောသူတို့ကို၊

ပကာသိ၊ပြကုရ၏။ နပကာသိတံ၊ မပြမဆိုနိုင်မူကား။ ဣဏသာမိကံ၊ ခြံ
ရှင်သည်။ သေဋ္ဌံ၊ မြတ်မူကား။ သစ္စဝစနံ၊ သစ္စာစကားဆိုခြင်းကို။ ကရေ
ယျ၊ ပြုရ၏။ ဣဏာခါမိတံ၊ ခြံစားသည်။ သေဋ္ဌ ကုလံ၊ မြတ်သောအမျိုးဖြစ်၍။
ဣဏသာမိကံ၊ ခြံရှင်သည်။ သစ္စံ၊ အမှန်ဆိုမူကား။ ယေ၊ အကြင်ခြံစားသည်။
ကေ၊ တဘိုကို။ ဧ၊ နှစ်ဘိုသာလျှင်။ ဧဇ္ဇေယျ၊ ပေရ၏။ ဣဏသာမိကံ၊ ခြံရှင်
သည်။ သစ္စံ၊ အမှန်ဆိုခြင်းကို။ ကရေဇ္ဈော၊ မပြုမူကား။ ဣဏာခါမိတံ၊ ခြံစား
သည်။ သစ္စဝစနံ၊ သစ္စာစကားကို။ ဝုစ္စတိယာ၊ ဆိုသည်ရှိသော်။ ယေ၊ အ
ကြင်ခြံရှင်သည်။ ကထေဇ္ဈော၊ ဆိုစွဲသော ခြံအတိုင်။ ဧဇ္ဇေယျ၊ ပေရခြေ၏။
ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

5. ယေ၊ အကြင်သူသည်။ ဣဏာယ၊ ခြံဥစ္စာကြောင်ညင်ခုံခိုက်ရုံဖြစ်
ကြမူကား။ ပဉ္စဝနံ၊ ၅ ဥစ္စာကြောင် ဖြစ်ကြမူကား။ သစ္စဝနံ၊ သစ္စာကျပ်ကို။
ပူရတော၊ ဂှေမှာ။ ဌပေတွာ၊ ထား၍။ ကထေယျ၊ ဆိုစေရ၏။ ဒသဝနံ၊
တဆဲသောဥစ္စာဖြစ်မူကား။ နိသိန္နဋ္ဌာနေ၊ နေရာအရပ်၌။ ကထေယာထ၊
ဆိုစေလော။ ခွီဝနံ၊ ၂ ဝိသောဥစ္စာဖြစ်မူကား။ နိသိန္နဋ္ဌာနေ၊ နေရာအရပ်
မှာ။ ဥဋ္ဌရိတွာ၊ ထစေ၍။ ကထေယာသိ၊ ဆိုစေရ၏။ တိဒသကံဝနံ၊ ၃ ဝိသော
ဥစ္စာဖြစ်မူကား။ ဥဋ္ဌရိတွာ၊ ထစေ၍။ ပြုပ္ပရခံ၊ အရှေ့မျက်နှာတူရှုခြင်း။ က
ထေယာထ၊ ဆိုစေရ၏။ ပဉ္စဒသကံဝနံ၊ ၅ ဝိသောဥစ္စာဖြစ်မူကား။ သူရိယ
ဥက္ကတ္တာ၊ နေထက်သောကာလမှာ။ ကထေသိ၊ ဆိုစေရ၏။ ဆဒသကံဝနံ၊
ခြောက်ဆယ်သောဥစ္စာငို၊ သတ္တဒသကံဝနံ၊ ၇ ဆယ်သောဥစ္စာငို၊ ဣတိဝနံ၊
ဤသို့ကျပ်ချိန်ရှိသောဥစ္စာတို့ကိုကား။ အမိကရုက္ခမူလံ၊ အမိကရသော
သစ်ပင်ရင်း၌။ သစ္စံ၊ သစ္စာကို။ ဝစနေယာထ၊ ဆိုစေလော။ အဋ္ဌဒသကံဝနံ၊
ရှစ်ဆယ်သောဥစ္စာငို။ နဝဒသကံဝနံ၊ ကိုဆယ်သောဥစ္စာငို။ ဣတိဝနံ၊
ဤသို့သော ဥစ္စာတို့ကို ကား။ မဟာဣန္ဒြိယ ဗုဒ္ဓော၊ တစ်ကြီးသောဗုရား
ရှေ့၌။ သစ္စကိရိယံ၊ သစ္စာ၏ဆိုခြင်းကို။ အကာသိ၊ ပြုလော။ ရာဇဒသတံဝါ၊
ကျပ်တရာရှိသောဥစ္စာကိုကား။ ဥဒကံ၊ ရေ၌။ ဂစ္ဆေယျ၊ လားရ၏။ ဣတိ၊
ဤသို့။ မနု၊ မနုသည်။ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

6. မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဣဏံဗိန္န
ကော၊ ခြံချေးပေခြင်းကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။ ဣဏာယိကော၊ ခြံစားသည်။
ဣဏံ၊ ခြံဥစ္စာကို။ နဂဏ္ဍေ၊ မယူ။ ကထေဇ္ဈော၊ ဆိုသည်ရှိသော်။ ဣဏသာ
မိကံ၊ ခြံရှင်သည်။ ဣဏံ၊ ခြံကို။ ဂဏ္ဍေဇ္ဈော၊ ခြေယူကြောင်ကို။ ပကာသိတံ၊
ပြစေရ၏။ သက္ခိန္နံ၊ ပြသောသက်သေတို့သည်။ ဂဏ္ဍေဇ္ဈော၊ ခြေယူသော

အခါ၌။ နေ့၊ ဥစ္စာကို။ တိဋ္ဌတိ။ မြင်၏။ ကိ' သင်္ချာနံ။ အဘယ်မျှသင်္ချာဟူ၍။ နု
ဇာနာမိ။ မသိ။ ကထေန္တော။ ဆိုသည်ရှိသော်။ နေသာမိကံ။ ဥစ္စာရှင်သည်။
သုစိ။ စင်ကြယ်စွာ။ သစ္စံ။ အမှန်ဆိုခြင်းကို။ အကာသိ။ ပြုရာ၏။ ကထေန္တော။
ဥစ္စာရှင်သစ္စာဆိုဝံ့မှုကား။ ဣဏာခါဒိတံ။ ဗြစားသည်။ ဧကံ။ တစ်ကိုကို။ နွေ
ဘာဂံ။ နှစ်ကိုသာလျှင်။ ဒိန္နေယျ။ ပေဆပ်ရာ၏။

၇. ယေ။ အကြင်သူနှစ်ယောက်တို့သည်။ ဧကဿ။ တယောက်သော
ဗြိရှင်၌။ သန္တမေဝ။ အတူတကွလျှင်။ ဣဏံ။ မြို့ကို။ ဣဏေတိ။ ချေးယူ၏။ ဧကံ။
တယောက်သော။ ဣဏာခါဒကော။ ဗြစားသည်။ ပလာယန္တိ။ ပြေသော်
လည်ကောင်း။ မရဏံဝါ။ သေသော်လည်ကောင်း။ အတ္ထိဣဏသာခါဒိတံ။ ရှိ
သောဗြစားကို။ ဣဏသာမိကော။ မြီရှင်သည်။ ဝဒန္တိ။ တောင်အပ်ကုံ၏။ ဒိန္နေ
ယျ။ ပေဆပ်ရာ၏။ ယံကာလေ။ အကြင်သောကာလ၌။ ပတိ။ လင်သည်။ နုဇာ
နာမိ။ မသိ။ ယံ။ အကြင်မြီရှင်သည်။ ပတိကံ။ လင်ကို။ နုဝဒန္တိ။ မတောင်အပ်
ကုံ။ တထေဝ။ ထိုအတူလည်ကောင်းလျှင်။ ပတိကံ။ လင်သည်။ ခါဒိတံ။ စား
သောဗြီရပ်ကို။ ဘရိယာ။ မယားသည်။ နုဇာနာမိ။ မသိ။ ဣနုသာမိကော။ မြီရှင်
တို့သည်။ နုဝဒန္တိ။ မတောင်အပ်ကုံ။ ဝဒန္တိကာလေ။ တောင်သောကာလ၌။
ပတိကံဝါ။ လင်သည်လည်ကောင်း။ ဘရိယံဝါ။ မယားသည်လည်ကောင်း။
သုထံဇာနာမိ။ ကျားသိအံ့။ ဝဒန္တိ။ တောင်အပ်ကုံ၏။

၈. ယေ။ အကြင်လင်မယားတို့၌။ ဧကော။ တယောက်သောသူသည်။
မူလကိနိတံ။ ရင်နှီးရောင်ဝယ်ရန်။ ဣဏံ။ မြို့ကို။ ဂဏေယျ။ ချေးယူအံ့။ ဣဏ
သာမိကံ။ မြီရှင်သည်။ မူလကိဏိတံ။ ရင်နှီးရောင်ဝယ်ရန် ယူကြောင့်ကို။
ပကာသိတံ။ ပြဆိုနိုင်မှုကား။ တံ။ ထိုလင်မယားတို့သည်။ နုဇာနာမိ။ မသိ။
နုကထေသိ။ မဆိုရပြီ။ မာသဝဇာ။ လတို့အပွားနှင်။ ဒိန္နေယျ။ ပေဆပ်ရာ
၏။ ခါဒိတဣဏံ။ စားသုံရန်ခြေသောမြို့ကို။ ယံပတိကံဝါ။ အကြင်လင်မ
ယားတို့တွင်။ ဧကော။ တယောက် သောသူသည်။ မတု။ သေသည်ရှိအံ့။
ပတိဂဏံ။ လင်ချေးယူသည်ကို။ ဘရိယာ။ မယားသည်။ နုဇာနာမိ။ မသိ။ ဘ
ရိယဂတံ။ မယားချေးယူကြောင်းကို။ ပတိကံ။ လင်သည်။ နုဇာနာမိ။ မသိ။
ဣဏသာမိကံ။ မြီရှင်သည်။ ဂဏိတံ။ ချေးယူကြောင်းကို။ ပကာသန္တိ။ ပြ
စေရာ၏။ မကာသံ။ ပြဆိုနိုင်မှုကား။ ဝဇံ။ အပွားကို။ နုဝဏေယျ။ မယူအပ်
ကုံ။ မူလာ။ အရင်ကိုသာလျှင်။ ဂဏေယျ။ ယူရာ၏။

၉. ယေ။ အကြင်လင်မယားတို့တွင်။ ပတိကံဝါ။ လင်လည်ကောင်း။
ဘရိယံဝါ။ မယားလည်ကောင်း။ တေဥဘော။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့တွင်။

ကော။ တယောက်သောသူသည်။ ပရကမ္ဘယော။ တပါးသောအမှုဝပ်
သိမ်းကြောင့်။ ဣတံ။ ဩကို။ ဂဏေယျ။ ချေးယူအံ့။ တံဣတံ။ ထိုဩကိုကား။
ဘရိယာ။ မယားသည်။ ဂဏိတံ။ ချေးယူသည်ကို။ ပတိကံ။ လင်သည်။ နဇာ
နာမိ။ မသိ။ ပတိကံ။ လင်သည်။ ဂဏိတံ။ ချေးယူသည်ကို။ ဘရိယာ။ မယား
သည်။ နဇာနာမိ။ မသိ။ ဣတိမေဝ။ ဤသို့သောအကြောင်းဖြင့်။ အတ္ထိယ
တာ။ ရှိသတတ်။ ဣဏ္ဏသာမိကော။ မြီရှင်တို့သည်။ နဝဒန္တိ။ မတောင်အပ်ကုံ။
နဒိန္နယျ။ မပေမဆပ်ရာ။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနု။ မနုသည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

10. ယောနုရော။ အကြင်သူသည်။ ပရေသံ။ တပါးသောသူတို့၏။
ကမ္မာ။ အမှုကြောင့်။ ဣတံ။ ဩကို။ ဣဏ္ဏသာမိကော။ မြီရှင်၏။ သမုခေ။ မျက်
မှော်၌သမဆန္ဒ။ သဘောတူသည်ဖြစ်၍။ သမ္ပဒိန္တိ။ ဝံခံ၏။ ဣဏ္ဏခါမိကော။
မြီစားသည်။ ပလယန္တံ။ ပြေသည်ရှိသော်။ ယော။ အကြင်ဝံခံသောသူသည်။
မူလဝနံ။ အရင်အပွားကို။ ဒိန္နယျ။ ပေဆပ်ရာ၏။ ကိနု။ အသိုမဟုတ်။ ဣဏ္ဏ
ခါမိတံ။ မြီစားသည်။ မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ ဝနံ။ အပွားကို။ နဂဏေယျ။
မယူရာ။ မူလ။ အရင်ကိုသာလျှင်။ သာမိကံ။ မြီရှင်သည်။ ဂဏေယျ။ ယူ
ရာ၏။

11. ယော။ အကြင်သူသည်။ ဣဏ္ဏခါမိတံ။ မြီစားရှင်။ သဒ္ဓိမေဝ။ အ
တူတကွလျှင်။ အာဂတ္တံ။ လလတ်၍။ ဣတံ။ ဩကို။ ဂဏေယျ။ ချေးယူအံ့။ ဣဏ္ဏ
ခါမိတံ။ မြီစားသည်။ ပလယန္တံ။ ပြေသော်လည်းကောင်း။ မရတံဝါ။ သေ
သော်လည်းကောင်း။ တေသံ။ ထိုမြီစားရှင်။ သမာဂတော။ အတူထိုက်တွာ
သောသူသည်။ မူလဣတံ။ မြီရင်ကို။ ဒိန္နယျ။ ပေဆပ်ရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။
ဓမ္မသတ္တေ။ ဓမ္မသတ်ကျပ်၌။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

12. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်မြီစားသည်။
မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ ဒါယဇ္ဇကုလကံ။ အမွေစားတို့သည်။ သင်္ဂဟံ။
သင်္ဂြိုဟ်မှုကား။ မူလံ။ အရင်ကို။ ဒိန္နယျ။ ပေဆပ်ရာ၏။ ညာတိကုလော။ အ
ဆွေအမျိုးတို့သည်။ သင်္ဂဟံ။ သင်္ဂြိုဟ်မှုကား။ ဧတောဂံ။ နှစ်ဘို့ကို။ ဒိန္နယျ။
ပေဆပ်ရာ၏။ ဝိယမိတ္တကော။ ချစ်သူသွေကံရသင်္ဂြိုဟ်မှုကား။ တိဘာဂံ။
သုံဘိပြု၍။ ဧတောဂံ။ တဘို့ကို။ ဒိန္နယျ။ ပေဆပ်ရာ၏။

13. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယောသာမိကော။ အကြင်မြီ
ရှင်သည်။ ဣဏ္ဏခါမိကံ။ မြီစားကို။ ပရိဘာသေယျ။ ဆဲရေ၏။ ပေါဒေယျ။ ပုဒ်
ခပ်၏။ ဣဏ္ဏာယ။ မြီရှင်။ သမံ။ အမျှ။ အတ္ထိ။ ရှိညားအံ့။ ဣတံ။ ဩကို။ နဝဒန္တိ။
မတောင်အပ်ကုံ။ ဣဏ္ဏကောတကော။ မြီအနည်ငယ်ဖြစ်မှုကား။ ဣတံ။ ဩကို

ဒတွာပေပြီး၍၊ ဖေါဒိတံ၊ ဆဲရေပုဒ်ခပ်သောအဖြစ်ကို၊ ဒိန္နယျ၊ ပေလျော်ရခြေ၏။

14. ယော၊ အကြင်မြီစားသည်၊ ဒိန္နယ၊ ဆပ်အံ့သောငှါ၊ နုသက္ကောန္တော၊ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဒါသပေသိတံ၊ ကျွန်စေကျွန်ပါခံခြင်ကို၊ ကရောတိ၊ ပြု၏၊ ဣဏ္ဏသာမိကာ၊ မြီရှင်တို့သည်၊ တေသံ၊ ထိုကျွန်စေကျွန်ပါခံသောသူတို့၏၊ ပုတ္တဒိတရော၊ သားသွီးတို့ကို၊ ဒါသဒါသကော၊ ကျွန်သပေါက်ဟူ၍၊ နကရေယျ၊ မပြုရကုံ၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနု၊ မနုသည်၊ ဝတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

15. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်ကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သားတို့သည်၊ မာတာဝိတာ၊ အမိအဖတို့၏၊ ဣဏ္ဏခါဒိတံ၊ စားသောမြီရပ်ကို၊ ဒိန္နယျ၊ ပေဆပ်ရ၏၊ ယေ၊ အကြင်သားတို့သည်၊ မာတာဝိတနံ၊ အမိအဖတို့၏၊ ဒါယန္တိ၊ အမွေကို၊ နုလန္ဒော၊ မရသည်ဖြစ်မှုကား၊ ဣဏ္ဏံ၊ မြီကို၊ နဒိန္နယျ၊ မဆပ်ခြေကုံ၊ ယေပုတ္တော၊ အကြင်သားတို့ကို၊ မာတာဝိတာ၊ အမိအဖတို့သည်၊ ကိဏိတံ၊ ရောင်စား၍၊ တံ၊ ထိုသားသွီးတို့ကို၊ မာတာဝိတာယ၊ အမိအဖတို့သည်၊ နဒိန္နယ၊ မပေမရွေးဝဲ၊ ပုတ္တဒိတာ၊ သားသွီးတို့သည်၊ အတ္တနော၊ မိမိတို့၏၊ ဘာသေန၊ ဘာသာဖြင့်၊ ဒတွာပေဆပ်၍၊ မုစ္စိတံ၊ လွတ်မှုကား၊ မာတာဝိတခါဒိတံ၊ မိဖစားသောမြီရပ်ကို၊ နဒိန္နယျ၊ မပေမဆပ်အပ်ကုံ၊ ညာတိကုလေ၊ အဆွေအမျှတို့နှင့်၊ နိသိဒိတွာ၊ နေ၍၊ ဣဏ္ဏံ၊ မြီကို၊ ဂဟေတွာ၊ ချေးယူ၍၊ ခါဒတိ၊ စားအံ့၊ ယေ၊ အကြင်စားသောသူတို့သည်၊ ဒိန္နယျ၊ ဆပ်ကုံရ၏။

16. ပုဗ္ဗဘရိယဿ၊ မယားကြီး၏၊ ဣဏ္ဏခါဒိတံ၊ စားသောမြီတို့ကို၊ ဝုတ္တဘရိယာ၊ မယားငယ်သည်၊ နဒိန္နယျ၊ မဆပ်မပေရာ၊ ဝုတ္တဘရိယဿ၊ မယားငယ်၏၊ ဣဏ္ဏံ၊ မြီကို၊ ပုဗ္ဗဘရိယာ၊ မယားကြီးသည်၊ နဒိန္နယျ၊ မပေမဆပ်ရာ၊ တထေဝ၊ ထိုအတူလည်းကောင်းလျှင်၊ ပုဗ္ဗပတိကဿ၊ လင်ကြီး၏၊ ဣဏ္ဏံ၊ မြီကို၊ ဝုတ္တပတိကံ၊ လင်ငယ်သည်၊ နဒိန္နယျ၊ မပေမဆပ်ရာ၊ ဝုတ္တပတိကဿ၊ လင်ငယ်၏၊ ဣဏ္ဏံ၊ မြီကို၊ ပုဗ္ဗပတိကာ၊ လင်ကြီးသည်၊ နဒိန္နယျ၊ မပေမဆပ်ရာ၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနု၊ မနုသည်၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

17. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်ကြီး၊ ယော၊ အကြင်မြီစားသည်၊ ဣဏ္ဏံ၊ မြီကို၊ ဣဏ္ဏသာမိကဿ၊ မြီရှင်အား၊ ဒိန္နတိ၊ ပေ၏၊ မူလံ၊ အရင်သည်၊ သမံ၊ အမျှရှိမှုကား၊ မူလာ၊ အရင်သည်၊ အသမိ၊ ဖြစ်၏၊ ဣဏ္ဏခါဒိတံ၊ မြီစားက၊ မူလာ၊ အရင်ဟူ၍၊ ဒိန္နယျ၊ ဆပ်ပေအံ့၊ မူလာ၊ အရင်ထက်၊ အနေ

တံ။အနည်ဖြစ်မှုကား။ ဝစံ။အပွားသည်။ အသမိ။ဖြစ်ရာ၏။ မူလာ။ အရင်ကို။ ဒိန္နယျ။ ပေဆပ်အံ့။ပစ္စာ။ နေ့မှ။ဝစံ။အပွားကို။ နဝဇ္ဇိ။မတောင်အပ်ကို။ ဝစံ။ အပွားကို။ တာဝ။ ရှေ့ဥစ္စာ။ ဒိန္နယျ။ ပေဆပ်အံ့။ မူလေန။ အရင်နှင့်။ သမံ။အမျှအတ္ထိ။ရှိမှုကား။ ဣဏာခါဒိ။ ခြံစားသည်။ဝစံ။အတိုအပွားဟူ၍။နဂဏေယျ။မယူရာ။ တိမာသံ။ သုံလလည်ကောင်။ပဉ္စမာသံ။ ငါးလလည်ကောင်။ ဂဏေယျ။ ချေးယူအံ့။ဝသံ။ နှစ်လည်သည်ရှိသော်။ ဧတာဂံဝ။ နှစ်ဘုံကိုသာလျှင်။ ဒိန္နယျ။ ပေဆပ်ရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ဓမ္မသတ္တေ။ဓမ္မသတ်ကျပ်၌။ပကာသိတံ။ပြဆိုခဲ့၏။

18. ယဿ။ အကြင်သူ၏။ ဣတံ။ ခြံသည်။ ပရဿ။ သူတပါး၏။ ဟတ္ထေ။ လက်၌။ အတ္ထိ။ရှိ၏။ ဌာနေ။ တရပ်တကွက်အတူနေလျက်နှင့်။ ဣတံ။ခြံကို။နဝဇ္ဇိ။မတောင်ကိုမျှ။တိဝဿေဝါ။ သုံနှစ်လည်ကောင်။ဒသဝဿေဝါ။ဆယ်နှစ်လည်ကောင်။တိသကံ။ သုံဆယ်လည်ကောင်။အတ္ထိပိယ။ရှိသတတ်။အဟံ။ငါသည်။ဣတံ။ခြံကို။အတ္ထိ။ရှိ၏ရှိ၏ဟူ၍။ နဝဇ္ဇေယျ။ မဆိုရကုံပြီ။ နယာစန္ဒိ။ မတောင်ရကုံပြီ။ ကိ။ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။ သဒ္ဓိမေဝ။ အတူတကွနေလျက်နှင့်။ နပတန္တိမေဝ။ မတောင်မဆိုသောကြောင့်တည်။ဣတိ။ဤသို့။မနု။မနုသည်။ပကာသိတံ။ပြဆိုခဲ့၏။

ပဉ္စမခဏ်ပြီး၏။

19. အာဒိကပ္ပေနရိန္ဒေန။ ကမ္ဘာဦးသူတို့ကိုအစီရထသော။ မဟာသမဒရာဇာ။မဟာသမဒမင်ကြီး။ယေ။အကြင်အမိအဖတို့သည်။ပဉ္စဝတ္တာနံ။ ငါးပါးသော ဝတ်တို့နှင့်လျော်ညီစွာ။ ပုတ္တဗီတရေသု။ သားသွီးတို့ဖြင့်။ ဒိန္နယျ။ ပေထိမ်များအံ့သောငှါ။ ဝစဏေယျ။ ဆိုပေအံ့။ ယေမာတာပိတာ။ အကြင်အမိအဖတို့သည်။ နေေနဝါ။ ထိုက်လျှောသောဥစ္စာနှင့်။ ဒဒေယျ။ထိမ်များပေအပ်ရာ၏။

20. တေဥဘော။ ထိုသူနှစ်ယောက်သားသွီးတို့သည်။ ပရရဓေ။ သူတပါးတို့၏ မျက်မှော်၌။ ပုတ္တေန။သားနှင့်။ ဒိတရံ။ သွီးကို။ဒိန္နယ။ပေထိမ်းများအံ့သောငှါ။ ဒိဝသေ။ ရက်ဖြင့်လည်ကောင်။ မာသေ။ လဖြင့်လည်ကောင်။ ဝသေ။ နှစ်ဖြင့်လည်ကောင်။ ဝစနံ။ ချိန်ချက်သောစကားကို။ ကထေန္တိ။ဆိုကုံ၏။ ယေ။ အကြင်နှစ်လချိန်သောရက်ကို။ နအာဂတော။ မလာမရေံမူကား။ ဣတ္ထိမာတာပိတာ။မိမ္မ၏မိဘတို့သည်။ ပရေသံ။တပါးသောသူတို့နှင့်။ဒိန္နယျ။ ပေစားပိုင်ရာ၏။ ကိ။မိဝ။ အဘဲသိနည်ဟူမူကား။

ဂတိဝစနံ၊ ဂတိဖြစ်သောစကားသည်။ အတိဋ္ဌဘာဝတော။ မတည်ပြက်
ခြင်ကြောင်တည်။ ဣတိ။ ဤသို့။ ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

21. တထေဝ။ ထိုအတူလည်ကောင်လျှင်။ ဗဟုဓနံ။ များသောဥစ္စာ
ကိုလည်ကောင်။ ကိဉ္စိ။ တစ်ခုတစ်ခုသောဥစ္စာကိုလည်ကောင်။ ဒိန္နဗျူ။ ပေ
အုံ။ ဝစနေယျ။ ဆိုအုံ။ ယော။ အကြင်သူသည်။ ဒိန္နကော။ ပေထိမ်များသည်
ဟု။ အာဂတော။ လာသောကာလ၌။ တံဓနံ။ ထိုဆိုသောဥစ္စာသည်။ နေတ္တိ
တံ။ မပါမရှိမှုကား။ ဂတိဝစနဿ။ ဆိုသောဂတိစကားသည်။ ဝိနဿကာ။
မတည်ပြက်ခြင်ကြောင်။ ဓိတရံ။ သွီးကို။ နဒိန္နဗျူ။ မပေစားအပ်ခြေကို။
ဣမေဝ။ ဤသို့သောအားဖြင့်။ မနုနာမေန။ မနုအမည်ရှိသောရှင်ရသေ
သည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

22. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ ပရဿ။
သူတပါး၏။ ဓိတရံ။ သွီးကို။ ဣစ္ဆန္နော။ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ပရံ။ သူတပါး၏။
ကိဉ္စိ။ တစ်ခုတစ်ခုသောဥစ္စာကို။ အာနေတွာ။ ဆောင်ခဲ့၍။ ဣတ္ထိယာ။ မိမ္မ၏။ မာ
တာပိတုဗာရံ။ မိဘအိမ်သို့။ ဂတော။ သွားလေ၏။ ယော။ အကြင်မိမ္မ၏မိဘ
တို့သည်။ သကံဓနံ။ အသွင်ဥစ္စာကို။ ဂဟေတွာ။ ယူ၍။ ဓိတရံ။ သွီးကို။
ဒိန္နဗျူ။ ပေထိမ်များအုံ။ ပစ္ဆာ။ ပေထိမ်များသောနေခံမှ။ ယော။ အကြင်
ယောကျ်ားသည်။ ပရံဓနံ။ သူတပါး၏ဥစ္စာကို။ ဒိန္နေတိ။ ပေထိုက်၏။ ဣတ္ထိ
ယျာ။ မိမ္မ၏။ မာတာပိတာ။ မိဘတို့သည်။ အမူဇာနံ။ အရင်ဥစ္စာမဟုတ်
သော။ ပရံဓနံ။ တပါးသောသူတို့၏ဥစ္စာကို။ ပကာသိတာ။ ပြပြီး၍။ မယံ။
ငါတို့ကို။ အဗျသကာ။ ထည်စားသည်ဟူ၍။ ဓိတရံ။ သွီးကို။ နဂဏ္ဍေယျ။
မယူရကုံ။ ဒိန္နဗျူ။ ပေစားရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနု။ မနုသည်။ ပကာသိတံ။
ပြဆိုခဲ့၏။

23. ယော။ အကြင်မိမ္မ၏မိဘတို့သည်။ ပုဗ္ဗဓိတရံ။ သွီးကြီးကိုလည်
ကောင်။ ဝုန္နိယဒိတရံ။ သွီးငယ်ကိုလည်ကောင်။ ဒိန္နံ။ ပေထိမ်များမည်ဟူ၍။
ဧကံဧကော။ တယောဝံသောသားသွီးကို။ ပကာသိပြီ၏။ ဒိန္နကာလေ။ ပေ
ထိမ်များသောကာလ၌။ ပကာသိတဒိတရံ။ ပြသောသွီးကို။ နဒိန္နံ။ မပေမ
ထိမ်များပဲ။ ပရဒိတရံ။ တပါးသောသွီးကို။ ဒိန္နံ။ ပေထိမ်များမှုကား။ ယော
ပုရိသော။ အကြင်ယောကျ်ားသည်။ ဥဘောဒိတရံ။ သွီးနှစ်ယောဝံကို။ လဘ
တိ။ ရထိုက်၏။

24. တထေဝ။ ထိုအတူလည်ကောင်လျှင်။ ပုတ္တော။ သားသွီးတို့၌။
ပုဗ္ဗကပုတ္တာ။ သားအကြီးကိုလည်ကောင်။ ဝုန္နိယပုတ္တာ။ သားအငယ်ကို

လည်ကောင်၊ ပကာသိတာ၊ ငြိ၍၊ ဒိန္နကာလေ၊ ပေထိပ်များသောကာလ၌၊ ပကာသိတပုတ္တာ၊ ပြသောသား၌၊ နဒိန္နံ၊ မပေစားမူကား၊ ယာဇ္ဇတ္ထိ၊ အကြင်မိမ္မသည်၊ သမ္မဗိတ္တံ၊ စိတ်တူသော၊ ပုရိသဿ၊ ယောကျ်ား၌၊ နိသိန္နေယျ၊ နေစားပိုင်၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနု၊ မနုသည်၊ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

25. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်၊ ဓိတရံ၊ ဆွီးကို၊ ဒိန္နာယ၊ ထိပ်မြားအုံသောငှါ၊ ပုရိသဿ၊ ယောကျ်ား၏၊ သကံဓနံ၊ အသွင်ဥစ္စာကို၊ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍၊ ဓိတရံ၊ ဆွီးငယ်သည်၊ မတာ၊ သေသည်ရှိသော်၊ ဇေဋ္ဌဓိတရံ၊ ဆွီးအကြီးကိုလည်ကောင်၊ ဝုန္နိယဓိတရံ၊ ဆွီးအငယ်ကိုလည်ကောင်၊ ဒိန္နာယ၊ ပေစားပြန်ရာ၏၊ နဒိန္နံ၊ မပေစားမူကား၊ သကံဓနံ၊ အသွင်ဥစ္စာကို၊ ဒိန္နေယျ၊ ပြန်ပေရာ၏။

26. တထေဝ၊ ထိုအတူလည်ကောင်လျှင်၊ ပုတ္တပုတ္တရေသု၊ သားကြီးသားငယ်တို့ကို၊ ပကာသိတံ၊ ပြပြီးလျက်၊ မတာ၊ သေသည်ရှိသော်၊ ဧကပုတ္တဿ၊ တယောက်သောသား၌၊ ဒိန္နေယျ၊ ပေစားရာ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

27. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ သုနာထ၊ နာလော၊ ယေ၊ အကြင်မိမ္မ၏မိဘတို့သည်၊ ဓိတရံ၊ ဆွီးကို၊ ဒိန္နာယ၊ ပေထိပ်မြားမည်ဟူ၍၊ သကံဓနံ၊ အသွင်ဥစ္စာကို၊ ဂဏေတိ၊ သိပ်ယူ၏၊ ဓိတရံ၊ ဆွီးကို၊ နဒိန္နံ၊ မပေစားမူကား၊ သကံဓနံ၊ အသွင်ဥစ္စာကို၊ ဒိန္နေယျ၊ ပြန်ပေရာ၏၊ ကိံနု၊ အထိုမဟုတ်၊ ဓိတရေနု၊ ဆွီး၌၊ ပုရိသဿ၊ ယောကျ်ားသည်၊ ကာမသံသဂ္ဂံ၊ ကာမစတ်ရှက်မူကား၊ ဧကဘာဂံ၊ အသွင်တဘို့ကို၊ ခွိဘာဂံ၊ ခွင်ဘို့သာလျှင်၊ ဒိန္နေယျ၊ ပြန်ပေရာ၏။

28. တထေဝ၊ ထိုအတူလည်ကောင်လျှင်၊ ဒိန္နပုရိသဿ၊ ပေစားမည်ဆိုသောယောကျ်ား၌၊ နဒိန္နံ၊ မပေစားပဲ၊ ပရဿ၊ တပါးသောသူ၌၊ ဒိန္နံ၊ ပေစားမူကား၊ သကံဓနံ၊ အသွင်ဥစ္စာကို၊ ဧတဘာဂံ၊ ခွင်ဘို့သာလျှင်၊ ဒိန္နေယျ၊ ပြန်ပေရာ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဓမ္မသက္ကေ၊ ဓမ္မသတ်ကျပ်၌၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

29. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အယံပုရိသော၊ အကြင်ယောကျ်ားသည်၊ ပရေသံ၊ တပါးသောသူတို့၏၊ ဂေဟေ၊ အိမ်၌၊ နိသိဒ္ဓိ၊ နေ၏၊ သောပုရိသော၊ ထိုယောကျ်ားသည်၊ ဓိတရံ၊ ဆွီး၌၊ ကာမသံသဂ္ဂံ၊ ကာမ၏စတ်ရှက်ခြင်သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏၊ ဓိတရံ၊ ဆွီး၌၊ ပုရိသံ၊ ယောကျ်ား၌သည်၊ ကာမံ၊ ကာမ၏၊ သံသဂ္ဂံ၊ စတ်ရှက်ခြင်ကို၊ ဣတ္ထိမာတာပိတာ၊ မိမ္မ

၏မိဘတို့သည်။ သညာယ။ သိလျက်နှင့်။ နကထေဇ္ဇော။ မဆိုမူကား။ မိတရံ။
 သွီးကို။ ပုရိသဿ။ ယောက်ျားအား။ ဒိန္နဿ။ ပေစားရာ၏။ နဒိန္နံ။ မပေစား
 မူကား။ မိတရဿဘာဂံ။ သွီး၏ ကိုဘိုကို။ ဒဒေယျ။ ပေလျော် ရချေ၏။
 ဣတိ။ ဤသို့။ မနုမနုသည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

၃၀. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ မိတရံ။ သွီးနှင့်။ ပုရိသံ။ ယောက်ျား
 သည်။ ဝိယကော။ ချစ်ကျက်သည်ကို။ ဣတ္ထိယာ။ မိမိ၏။ မာတာပိတာ။
 မိဘတို့သည်။ နုဆန္တာ။ အထိုမတူမူကား။ ဒသပုတ္တာ။ သားတကျပ်ပင်မြင်
 ညားသော်လည်း။ နနိသိန္နဿ။ မနေအပ်ခြေကို။ ဣတိ။ ဤသို့။ ဓမ္မသက္ကေ။
 ဓမ္မသတ်ကျပ်၌။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

၃၁. မဟာသမဒ။ မဟာသမဒမင်းကြီး။ သုနာထ။ နာလော။ ယေ။ အ
 ကြင်သူတို့ကို။ ဒိန္နကော။ ပေစားမူကား။ သကံဓနံ။ အသွင်ဥစ္စာကို။ လန္ဒေါ။
 ရမှသာလျှင်။ ဒိန္နဿ။ ပေစားရာ၏။ ဟိနကူလံ။ ယုပ်သောအမျိုးကို။ ဇာနာ
 ယျ။ သိလျက်။ ပစ္စာ။ နောက်မှ။ နဒိန္နံ။ မပေစားမူ၍။ နကထေယျ။ မဆိုရခြေ
 ကို။ ဒိန္နဿ။ ပေစားရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မဟာသမဒ။ မဟာသမဒမင်းကြီး
 သည်။ ဒဠံ။ မြို့စွာ။ သညေယျ။ မှတ်လော။ ဝိနိစ္ဆယေယျ။ ဆုံဖြတ်လော။
 ဣတိကာရဏံ။ ဤသို့သောအကြောင်းကို။ ပကာသိ။ ပြ၏။

၃၂. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သားသွီးတို့ကို။ ပ
 တိသာမိကော။ မယားသခင်လင်ဖြစ်သောသူသည်။ ဒိန္နကော။ ပေထိမ်
 များမှသာလျှင်။ လဘတိ။ ရ၏။ နနု။ သိုမဟုတ်။ မာတာ။ အမိသည်။ ဒိန္နံ။ ပေ
 စားသည်ရှိသော်။ ပိတာ။ အဖသည်။ နုဆန္တံ။ အထိုဆန္ဒမတူမူကား။ ပိတု။
 အဖ၏။ ဆန္တံ။ အထိုတူသောသူနှင့်။ ဒဒေယျ။ ပေစားပြန်ရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။
 ဂတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။ ဣတိယမြောက်သောသွီးပေခြင်ပြီး၏။

၃၃. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ တွံ။ သင်မင်းကြီးသည်။ သာရ။
 ကောင်စွာ။ သုနာထ။ နာလော။ ယေ။ အကြင်လင်မယားတို့တွင်။ ပဉ္စဝတ္တာ
 နံ။ ငါးပါးသောဝတ်တို့နှင့်လျော်ညီစွာ။ ပါတု။ ပေါင်ဘော်ခြင်ကို။ ကရေ
 ယျ။ ပြုရာ၏။ ပတိကာဝါ။ လင်လည်ကောင်။ ဘရိယံဝါ။ မယားလည်
 ကောင်။ ပဉ္စဝတ္တေနံ။ ငါးပါးသောဝတ်တို့နှင့်။ အတ္ထိယထာ။ ရှိသောသူတို့
 ကို။ ဆန္နေယျ။ ကွာညားအံ့။ ဒေါသံ။ အပြစ်သည်။ နတ္ထိမေဝ။ မရှိပဲလျက်။
 ဆန္နေယျကာမော။ ကွာထိုသောသူသည်။ ဧကဝတ္တံ။ အဝတ်တထည်တည်
 နှင်။ ဝစုဇုကံ။ ပွားများသောမြို့ကို။ ဂဟေတွာ။ ယူ၍။ ဂေဟာ။ အိမ်မှ။ ဩတ
 ရိ။ သက်လေရာ၏။ ဝစုဓနံ။ ပွားများသောဥစ္စာရပ်တို့ကို။ နုဆန္နေယျကာ

မော၊ မကွာထိုသောသူသည်။ လာဘတေ၊ ရရာ၏။ ဣတံ၊ ခြံလည်ကောင်း။ ဝဇ္ဇဓနံ၊ ပွားများသောဥစ္စာလည်ကောင်း။ နုတ္တိ၊ မရှိသည်ရှိသော်။ ကာယအတ္တံ၊ ကိုကိုကို၊ ဒဒေယျ၊ ပေးချေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနု၊ မနုရှင်ရသောသည်။ ပကာသိတံ၊ ထင်ရှားပြန့်၏။

၈၄. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိမ္မတို၌၊ ပဉ္စလောဟဉ္စ၊ ငါးပါးသောလော်လည်ခြင်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ ဝတ္တလောဟဉ္စ၊ အဝဋ်၏လော်လည်ခြင်လည်ကောင်း။ အာဟာရလောဟဉ္စ၊ အစား၌ လော်လည်ခြင်လည်ကောင်း။ ပူရိသဿလောဟဉ္စ၊ ယောက်ျား၌ လော်လည်ခြင်လည်ကောင်း။ ဓနုလောဟဉ္စ၊ ဥစ္စာ၌လော်လည်ခြင်လည်ကောင်း။ ပဿလောဟဉ္စ၊ အကျည်း၌ လော်လည်ခြင်လည်ကောင်း။ ဣတိလောဟဉ္စ၊ ဤသို့လော်လည်ခြင်ရှိသောယောဣတ္ထိယော၊ မိမ္မတိုကို၊ ဇာနဿိ၊ သိရာ၏။

၈၅. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဣတ္ထိယော၊ မိမ္မတို၌၊ အနုကာ၊ အဘယ်မကောင်းသောအခြင်သည်။ ဆ၊ ချော့ပါးတည်။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ သူရာပါနံ၊ သေရည်သေရက်သောက်သောအပြစ်လည်တပါး။ ဂေဟဒ္ဓါရံ၊ အိမ်တခါးဝ၌နေခြင်လည်တပါး။ ပရဂေဟံ၊ သူအိမ်သူယာသို၊ ဂတံ၊ သွားလေပြုခြင်လည်တပါး။ ပတိကဝေရံ၊ လင်ကိုရန်ထောင် တတ်ခြင်လည်တပါး။ ဂေဟကေကမ္ဘံ၊ အိမ်အမှုကို မလုပ်မဆောင်နေခြင်လည်တပါး။ ပရပူရိသံ၊ ယောက်ျားတပါးရှိခြင်လည်တပါး။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဒုအာစာရာ၊ မကောင်းသောအကျင့်ရှိသော။ ယေဆဣတ္ထိယော၊ အကြင်ချော့ယော့သောမိမ္မတိုကို၊ ဇာနေယျ၊ သိရာ၏။

၈၆. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ သညေယျ၊ မှတ်လော၊ ယေ၊ အကြင်မိမ္မတိုသည်။ စတုစောမနာ၊ စောင်မန်တက်ခြင်လေပါးတိုကို။ ကရေတိ၊ ပြုတတ်၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်သို့နည်းဟူမူကား။ ဓံနုဉ္စ၊ ဥစ္စာကြောင်မန်တက်ခြင်လည်တပါး။ ဂူပဂေါတ္တဉ္စ၊ အဆင်ကြောင်မန်တက်ခြင်လည်တပါး။ ကုလဂေါတ္တဉ္စ၊ အမြိုကြောင်မန်တက်ခြင်လည်တပါး။ ဉာတိမိတ္တဂေါတ္တဉ္စ၊ အဆွေအမြိုသွောက်ကြောင်မန်တက်ခြင်လည်တပါး။ ဣတိစတုဒါ၊ ဤလေပါးသောမန်တက်ခြင်တိုကို၊ ဇာဏေယျ၊ သိရာ၏။

၈၇. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယာဣတ္ထိယေ၊ အကြင်မိမ္မတို၌၊ ပဉ္စလောဟဉ္စ၊ ငါးပါးသော လော်လည်ခြင်တိုဖြင်လည်ကောင်း။ ဆဒေါသဉ္စ၊ ချော့ပါးသောအကျင် တိုဖြင်လည်ကောင်း။ စတုစောမဉ္စ၊ လေ

ပါးသော စောင်မာန်တက်ခြင်းဖြင့်လည်ကောင်း။ အတ္ထိပိယ။ ဂှိသတတ်။ သာ။ ထိမိဗ္ဗတိုကို။ နဆဇ္ဇေယျ။ မစွန်အပ်ကုံ။ ပါဒပေါဒဏ္ဍာ။ ထောင်ခြင်ခြေ နှင်ကျေခံခြင် ပါးပုန်ခြင်တိုကို။ နကရေယျ။ မပြုရာ။ သာဓု။ ကောင်စွာ။ ဟတ္ထဝါဒိကာ။ လက်ဝါးတပြာသာလျှင်။ ဩဝါဒေယျ။ ဆုမ္မရာဇ်။ ဣတိ။ ဤသို့။ မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ သုနာထ။ နာလော။ မနုနာမေန။ မနု ရှင်ရသေသသည်။ ဝုစ္စတိ။ မိန့်တော်မူခဲ့၏။

၃၈. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ သတ္တဒါရာ။ ချွန်ဝါးသောမယား တိုကို။ သညေယျ။ သိရာဇ်။ ကိမိဝ။ အဘယ်သို့နည်းဟူမူကား။ သာမိက ဘာဝိယာ။ အရှင်ရှင်တူသောမယားလည်ကောင်း။ စောရဘာဝိယာ။ ခိုသူ နှင်တူသော မယားလည်ကောင်း။ စေရိယဘာဝိယံ။ ရံသူနှင်တူသောမယား လည်ကောင်း။ မာတာဘာဝိယံ။ အမိနှင်တူသောမယားလည်ကောင်း။ ဘဂိနိ ဘာဝိယံ။ နှမနှင်တူသောမယားလည်ကောင်း။ ကုလဘာဝိယံ။ အဆွေခင်ပွန်း အမျိုးနှင်တူသော မယားလည်ကောင်း။ ဒါသိဘာဝိယံ။ အိမ်ကျွန်မနှင်တူ သောမယားလည်ကောင်း။

၃၉. ယေသတ္တဘာဝိယာ။ အကြင်ပါးသောမယားတို့တွင်။ သာမိက ဘာဝိယံ။ အရှင်ရှင်တူသောမယားလည်ကောင်း။ စောရဘာဝိယံ။ ခိုသူနှင်တူ သောမယားလည်ကောင်း။ စေရိယဘာဝိယံ။ ရန်သူနှင်တူသောမယားလည် ကောင်း။ ဣမေဘာဝိယာ။ ဤသို့ယေခံသောမယားတို့ကို။ ဆဇ္ဇေယျ။ စွန်ပြစ် ရာဇ်။ ကိမိဝ။ အဘယ်ကဲ့သို့စွန်ပြစ်ရာသနည်းဟူမူကား။ ဝဇ္ဇဓနံ။ လက် ထက်ပွားဥစ္စာကို။ သမံ။ အမျှ။ ဣတံ။ မြီကိုလည်း။ သမံ။ အမျှ။ ဂဟေတွာ။ ယူ ချ်။ ဆဇ္ဇေယျ။ စွန်ပြစ်ရာဇ်။

၄၀. မာတာဘာဝိယံ။ အမိနှင်တူသောမယားလည်ကောင်း။ ဘဂိနိဘာ ဝိယံ။ နှမနှင်တူသောမယားလည်ကောင်း။ ကုလဘာဝိယံ။ အဆွေခင်ပွန်းအ မျိုးနှင်တူသောမယားလည်ကောင်း။ ဒါသိဘာဝိယံ။ ကျွန်မနှင်တူသောမယား လည်ကောင်း။ ဣမေဘာဝိယာ။ ဤလေယေခံသောမယားတို့ကို။ နဇ္ဇပေယာ။ မစွန်ပြစ်အပ်ပလေကုံ။ ဆဇ္ဇေယျကာမော။ စွန်ပြစ်မူကား။ ဟတ္ထဝဇ္ဇဓနံ။ လက်ထက်ပွားဥစ္စာကို။ ဋ္ဌပေယထာ။ စုထားခဲ့၍။ ဝဇ္ဇနံ။ များစွာသောမြီ ကို။ ဂဟေတွာ။ ခံယူ၍။ ဧကေတ္ထံ။ အဝတ်တထည်တည်နှင်။ ဆဇ္ဇေယျ။ စွန် ပြစ်အပ်ကုံရာဇ်။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနု။ မနုသည်။ ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

၄၁. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေသံ။ ထိမိဗ္ဗတိုတွင်။ ပုရိသာ။ ယောကျ်ားတို့သည်။ ပဉ္စဇုတ္တိယော။ ငါးယောက်သောမိဗ္ဗတိုကို။ ဆဇ္ဇေ

ယ။ စွန်ပြစ်ကုံရာ၏။ ကိမိဝ။ အဘယ်ကဲ့သို့သောမိမ္မကို စွန်ပြစ်ရာသနည်
ဟူမူကား။ ပုတ္တနုဗိဇ္ဇာယော။ သားမဖွားသောမိမ္မလည် တယေဝံ။ ဣတ္ထိ
ဗိဇ္ဇာယော။ မိမ္မကျည်း သက်သက်ဖွားသော မိမ္မလည် တယေဝံ။ ပတိန
ဆန္ဒော။ လင်ကို အထိုမရှိ သော မိမ္မလည် တယေဝံ။ ဟိန္ဒုရောဂ တော။ နူ
နာရောဂါရှိ သောမိမ္မလည်တယေဝံ။ ပရပူရိသဣတ္ထိယော။ ယောကျ်ား
တပါးရှိသော မိမ္မလည်တယေဝံ။ ယာဣတ္ထိ။ အကြင်ငါးယေဝံသောမိမ္မတို
ကိုပူရိသာ။ ယောကျ်ားတိုသည်။ ဆန္ဒေသုကာမော။ စွန်ပြစ်လိုမူကား။
ဝဇ္ဇနံ။ လက်ထက်ပွားဥစ္စာကို။ ခွိဘာဂံ။ နှစ်စုစု၍။ ဧကဘာဂံ။ တစုကို။
ဒတွာ။ ပေပြီး၍။ သာရ။ ကောင်စွာ။ ဌပေတွာ။ ထား၍။ ဆန္ဒေယ။ စွန်ပစ်ရာ
၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနု။ မနုသည်။ ပကာသိတံ။ ပျဆိုခဲ့၏။

42. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ယော။ အကြင်လင်မယားတို့သည်။
ဆန္ဒေသုကာမော။ ကွာထိုသည်ဖြစ်အံ့။ သမဗိတ္တံ။ စိတ်တူကွာထိုမူကား။
ဣဏဝနန္ဒံ။ မြီလက်ထက်ပွားဥစ္စာတို့ကို။ သမံ။ အမျှ။ လဘေယျ။ ရရာ၏။
ကိန္နု။ သိုမဟုတ်။ ဧကောဝ။ တယေဝံသောသူသည်။ ဆန္ဒေသုကာမော။
ကွာထိုသည်ဖြစ်အံ့။ ဣဏံ။ မြီကို။ ဝဟေတွာ။ ယူ၍။ ဝဇ္ဇနံ။ လက်ထက်
ပွား ဥစ္စာ ကို။ ဌပေတွာ။ ထားခဲ့၍။ ဧက ဝတ္ထံ။ အဝတ်တထည် တည်
နှင်။ ဂေဟာ။ အိမ်မှ။ ဩတရိ။ သက်ခဲ့ရာ၏။ ဣဏဝနန္ဒံ။ မြီလက်ပွားဥစ္စာမရှိ
မူကား။ ကာယအတ္တံ။ ကိုဘိုကို။ ဒတွာ။ ပေ၍။ ဆန္ဒေယ။ ကွာစေရာ၏။
ပုတ္တံ။ သားကို။ မိတာ။ အဖသည်။ လဘတေ။ ရရာ၏။ မိတရံ။ သမီးကို။ မာတာ
အမိသည်။ လဘတေ။ ရရာ၏။ ဗိတု။ အဖ၏။ လဒ္ဓပုတ္တော။ ရရဖြစ်သော
သားသည်။ ဒဟရော။ ငယ်သောအားဖြင့်။ မာတုယာ။ အမိ၏။ သန္ဓိကေ။
အထံ၌။ ဝသိ။ နေ၏။ တံပုတ္တံ။ ထိုသားကို။ မာတာ။ အမိသည်။ ဒုက္ခိတော။ ဆင်
ရဲခြင်ကြောင်။ ကိဏတိ။ ရောင်စား၏။ ဗိတာ။ အဖသည်။ ဧကဘာဂံ။ တ
တို့သောအတိုကို။ ခါဒတိ။ စားပိုင်၏။ မိတရံ။ သမီးကို။ ဗိတာ။ အဖသည်။
ကိဏတော။ ရောင်စားမူကား။ တထေဝ။ ထိုအတူလည်ကောင်ဖြင့်။ မာ
တာ။ အမိသည်။ ခါဒေယျ။ စားပိုင်ရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနု။ မနုသည်။ ပုတ္တံ။
မှာဆိုခဲ့၏။

43. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ပုဗ္ဗပတိကာဘဒိယာ။ အိမ်
ထောင်ကြီးဖြစ်သောလင်မယားသည်။ ဆန္ဒေသုကာမော။ ကွာထိုသည်
ဖြစ်အံ့။ မူလနံ။ ပါရင်ဥစ္စာကို။ မူလသာမိကံ။ ပါရင်ရှင်သည်။ ဂဏေယျ။
ယူရာ၏။ တထေဝ။ ထိုအတူလည်ကောင်လျှင်။ မူလဣဏံ။ ပါရင်မြီကို။

ဂဏေဃျ၊ ယူကျရာ၏။ ဆနေ့သုကာမော။ ကွာထိုသောသူသည်။ ဟတ္ထဇ္ဇဏံ။ လက်ထက်ပွားမြင်ကို။ ဂဟေတွာ။ ယူ၍။ ဝဇ္ဇဓနံ။ ပွားများသောဥစ္စာကို။ ဋ္ဌပေတွာ။ ထားခဲ့၍။ ဆနေ့ယျ၊ ရှင်ကွာရာ၏။ ဝေံနုနု။ သိုမဟုပ်။ သမဗိတ္တာ။ ဗိတ်တူကွာမှုကား။ ဟတ္ထဇ္ဇဏံ ဝဇ္ဇဓနံ။ တင်မြီလက်ထက်ပွားဥစ္စာတို့ကို။ သမံ။ အမျှ။ ဂဟေတွာ။ ခံယူ၍။ ပူရိသဿ။ ယောက်ျား၏။ လင်္ကာရံ။ ဆင်သောတဆာကို။ ပူရိသော။ ယောက်ျားသည်။ ဂဏေဃျ၊ ယူရာ၏။ ဣတ္ထိယာ။ မိမ္မ၏။ လင်္ကာရံ။ ဆင်သောတံဆာကို။ ဣတ္ထိ။ မိမ္မသည်။ ဂဏေဃျ၊ ယူရာ၏။ မူလဓနံ။ ပါရင်ဥစ္စာသည်။ ဝဇ္ဇဓနံ။ လက်ထက်ပွားအဖြစ်သို့။ ပက္ခော။ ရေံမူကား။ မူလဓနံ။ ပါရင်ဥစ္စာဖြစ်ကောင်သည်ဟု။ နဝဒေယျ၊ မဆိုရချေကုံ။ ဣတိ။ ဤသို့။ ဓမ္မသတ္တေ။ ဓမ္မသတ်ကျပ်၌။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

44. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ယေ။ အကြင်မယားတို့သည်။ ပူရိသဿ။ ယောက်ျား၏။ ဂုဏံ။ ကျေးဇူးကို။ နိဿာယ။ အမှီပြု၍။ ခါဒတိ။ စားချေအံ့။ သမဗိတ္တာ။ ဗိတ်တူကွာကျမှုကား။ ဂုဏသာမိကံ။ မှီရာသောကျေးဇူးရှင်သည်။ ဓနံ။ ဥစ္စာကို။ တိသကံ။ သံစုစု၍။ နွေသကံ။ နှစ်စုကို။ လဘတေ။ ရရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနု။ မနုသည်။ ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

45. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ယော။ အကြင်လင်သည်။ ဝေါဟာရံ။ ကံသွယ်ခြင်ကို။ ကတော။ ပြု၍။ ဓနံ။ ဥစ္စာကို။ လဘတိ။ အရရှာစား၏။ တိဝသေ။ သံ့နှစ်လည်၍။ သာသနံ။ သတင်စကားကိုလည်း။ နပေသိ။ မစေမကြား။ ဟတ္ထပန္နံ။ ရသောလက်ဆောင် ပန္နာလပ်သပ္ပကာ တို့သည်။ နပက္ခော။ မရေံ။ ဝုဇ္ဈိကာ။ ကြီးသောသူတို့ကို။ အာဓိကိစ္စတွာ။ ကျားပြီး၍။ ပရေသံ။ တပါးသောသူနှင့်။ ဝသေယျ။ နေရာ၏။ သော။ ထိုသူသည်။ တထေဝ။ ထိုအတူလည်ကောင်လျှင်။ အတ္ထိဝိယ။ ရှိသတတ်၏။ ပုပ္ဖနယံ။ ရှေ့နည်ဖြင့်။ ယာဣတ္ထိ။ အကြင်မိမ္မသည်။ ပရဿ။ တပါးသောယောက်ျားနှင့်။ ဝသေ။ နေရာ၏။ ပုပ္ဖပတိကာ။ လင်ကြီးသည်။ နဝဝသံ။ ကိုနှစ်ရှိ၏။ ပစ္ဆိမပတိကာ။ လင်လပ်သည်။ ဆဝသံ။ ချောံနှစ်တည်း။ ဝုဇ္ဈိယပတိကာ။ လင်ငယ်သည်။ တိဝသံ။ သံ့နှစ်တည်း။ တေပတိကာ။ ထိုလင်သို့ယေံတို့သည်။ ပက္ခော။ ရေံသည်ရှိသော်။ ပုပ္ဖပက္ခော။ ရှေ့ဦစွာရေံ၍။ ကာမလန္ဒော။ ကာမကိုရသောသင်သည်။ လဘတေ။ ရရာ၏။ သဒ္ဓိမေဝ။ အတူတကွ။ ပက္ခော။ ရေံသည်ရှိသော်။ ဝုဇ္ဈိယပတိကာ။ လင်ငယ်သည်။ လဘတေ။ ရရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနု။ မနုသည်။ ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

46. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ။ အကြင်မိမ္မတို့သည်၊ ပတိကံ၊ လင်ကို၊ နိဗ္ဗိဒ္ဓကော၊ ငဲ့နေသင်ရာသည်ကား၊ မာတာပီတုနံ၊ မိဖတို့၏၊ သန္ဓိကံ၊ အထံသို့၊ ဂတော၊ သွားမှု၊ တိဝဿံ၊ သုံနှစ်၊ နေဝဇော၊ ဥစ္စာရှာသွားမှု၊ စတုဝဿံ၊ လေ့နှစ်၊ ပညာဝဇော၊ ပညာရှာသွားမှု၊ ဆဝဿာ၊ ချော်နှစ်၊ သေနာအင်္ဂါ၊ စင်မြေပြင်အရပ်သို့သွားမှုကား၊ အဋ္ဌဝဿံ၊ ရှစ်နှစ်၊ ဝဿယျ၊ နေရာ၏၊ ယေ။ အကြင်လင်မယားတို့သည်၊ စိတ္တေနဒေါသံ၊ စိတ်ဒေါသအားဖြင့်၊ ဧကဋ္ဌာနေ၊ တရပ်တကွက်တထာနတည်၌၊ ဘိက္ခုကာရေ၊ အချာချားလျှင်၊ နိဗ္ဗိဒ္ဓနယထာ၊ နေသတတ်ညွှားအံ့၊ တိဝဿေ၊ သုံနှစ်ရှိမှုကား၊ ပတိကဿာရိပေ၊ လင်မယား၌၊ ဆိန္ဓိတံ၊ ပြတ်ခဲ့သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏၊ ယေ။ အကြင်လင်မယားတို့သည်၊ ဆန္နေတွာန၊ ကွာပြီး၍၊ နေဆိန္ဒ္ဓဝါ၊ ဥစ္စာခင်မပြတ်မစဲရှိမှုကား၊ ပရံ၊ တပါးသောသူတို့နှင့်၊ နနိဗ္ဗိဒ္ဓယျ၊ မနေအပ်ချေကုန်၊ နေဆိန္ဒ္ဓံ၊ ဥစ္စာခင်ပြတ်မှသာလျှင်၊ နိဗ္ဗိဒ္ဓယျ၊ နေဝအပ်ကုန်၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေးသည်၊ ဂတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏၊

တတိယမြောက်သောလင်မယားရှင်ကွာပြတ်စရာသော
လင်မယားတို့တရားပြီး၏။

47. သဗ္ဗေသံ၊ ခပ်သိမ်သောသူတို့၏၊ ကို၊ ဣဿရော၊ အပိုရထသော၊ မဟာသမဒရာဇာ၊ မဟာသမဒမင်းကြီး၊ ပရဒါရကံ၊ ပြက်သောတရားမှစ၍၊ ပရမိတရံ၊ သုသားအိုးတို့ကိုပျက်သောတရားတို့ကို၊ ပကာသိ၊ ပြပေ၏၊ ယေ။ အကြင်သူတို့သည်၊ ပရဒါသံ၊ သုမယားအိမ်ရာကိုပြစ်မှားမှုကား၊ ပဉ္စသတာနံ၊ အဖံငါးရာလျှင်၊ နိရိယံ၊ ငဲ့သို့၊ ဂစ္ဆတိ၊ လားရ၏၊ မနုဿာနံ၊ လူအဖြစ်သို့၊ ဝတ္တော၊ ရေဝံသည်ရှိသော်၊ နပုသကော၊ မိမ္မရှာလည်ကောင်၊ မယာနိကော၊ သုံဖန်ဖြစ်ခြင်လည်ကောင်၊ ဣတ္ထိဇာတိ၊ မိမ္မအဖြစ်လည်ကောင်၊ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ပရမိတရံ၊ သုအိုးကို၊ နဆန္ဓော၊ ဆန္ဒမတူသဖြင့်လည်ကောင်၊ ဣဿရော၊ အပိုရသော၊ မာတာပီတရော၊ အမိအဖတို့သည်၊ နဆန္ဓော၊ ဆန္ဒမတူသဖြင့်လည်ကောင်၊ ဣတ္ထိယာ၊ မိမ္မ၏၊ ဓာတာပီတာ၊ မိဖတို့သည်၊ နဆန္ဒံ၊ ဆန္ဒအလိုမတူ၍၊ အနုညာတံ၊ ခွင်မပေသည်ရှိသော်၊ မိစ္ဆာစာရံ၊ မိစ္ဆာစာရကံသို့၊ ပတ္တော၊ ရေဝံခြင်ကြောင်၊ နိရိယံ၊ ငဲ့သို့၊ ဂစ္ဆတိ၊ လားရ၏၊ ဣတ္ထိယဿ၊ မိမ္မတို့အား၊ ကာမံ၊ ကာမဂုံကို၊ လန္ဈော၊ ရလျက်၊ အဓမ္မံ၊ မတရားကျင်မှုကား၊ နိရိယံ၊ ငဲ့သို့၊ ပတ္တော၊ ရေဝံခြေ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မဟာရာဇာသေ၌။

မြတ်သောမင်ကြီးသည်။ သာဓု။ ကောင်စွာ။ ပိနိစ္ဆေယျ၊ ဆုပ်ဖြတ်ရာ၏။
 ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ပကာသိတံ။ ထင်ရှားပြခဲ၏။

48. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ပရဒါရေ။ သုမယား၌။ ဒေါသော။
 ပြစ်မှားခြင်သည်။ သတ္တဝါ။ ၇ပါးအပြားရှိသည်။ ဟောတိ။ ဖြစ်၏။ ကိမိဝ။
 အဘယ်သို့နည်းဟူမူကား။ ပရဒါသံ။ သုမယားကို။ ဟတ္ထေဂဏှံ။ လက်ကို
 ကိုင်ခြင်လည်တပါး။ ပတိ။ လင်သည်။ ဂစ္ဆေ။ တပါးသို့သွားသည်အ
 ခိုက်။ အာဂစ္ဆေ။ အိမ်ရောက်သည်လည်တပါး။ ပရဒါရေ။ သုမယား၌
 တကွ။ ပတိစ္ဆန္နေ။ ပုံကွယ်ရာအရပ်၌။ ဝသတိ။ နေခြင်လည်တပါးပတိ။
 လင်သည်။ သင်္ခတိ။ တွေးတောသဃာရှိသောသူနှင့်။ ဝဒတိ။ စကားဆို
 ခြင်လည်တပါး။ ပရဒါရဂတံ။ လင်မရှိနေသုအိမ်တခါး သိုရော်ခြင်
 လည်တပါး။ ဣတိ။ ဤသို့။ သတ္တဝါ။ သုမယား၌ပြစ်မှားခြင်၇ပါးတို့ကို။
 မတာ။ သိအပ်၏။

49. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ သတ္တဝါ။ ခုနစ်ပါးသောပြစ်မှား
 ခြင်တို့၌။ ခဏ္ဍတပွဲ။ လျော်ပေအပ်သောတရားသည်ကား။ အတ္ထိရှိ၏။ ကိ
 မိဝ။ အဘယ်ကဲ့သို့ရှိသနည်းဟူမူကား။ ပရဟတ္ထဂဏှံ။ သုမယား၌လက်ကို
 ကိုင်ခြင်။ ပတိဂစ္ဆဂတေ။ လင်တပါးသို့သွားခိုက်သုအိမ်သိုရော်ခြင်။ ဝတိ
 ကင်္ခံ။ လင်သင်္ကာရှိသောသူနှင့်စကားပြောဆိုခြင်။ ပရဒါရဂတံ။ သုအိမ်တ
 ခါးသိုရော်ခြင်။ ဣတိဒေါသကံ။ ဤပြစ်မှားခြင်သည်လျှင်။ ပဉ္စရဇတံ။ ၁၅
 သောဋ္ဌေကို။ ဒိန္နဗျ။ လျော်ပေရာ၏။ ပရဒါသံ။ သုမယား၌။ ပနိစ္ဆန္နေ။ ပုံ
 ကွယ်ရာအရပ်၌။ ဝသိ။ အတူတကွနေခြင်လည်ကောင်။ ပရသယနံ။ သု
 အိပ်ရာ၌နေခြင်လည်ကောင်။ ဣတိဒေါသာ။ ဤသို့မှားခြင်၌။ တိရဇတံ။ သုံ
 ဆယ်သောဋ္ဌေကို။ ဒိန္နဗျ။ လျော်ပေရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ ပေါရာနေဟိ။ ရှေး
 ဆရာတို့သည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

50. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ပရဒါရံ။ သုမယားကိုပြစ်မှား
 သော။ နိပ္ပန္နသ။ အိပ်ခပ်နေရာ၌။ ဒိန္နံ။ တွေးမြင်မှုကား။ ပတိကံ။ မယားသခင်
 လင်သည်။ ဃာဒေယျ။ သတ်ပိုင်ရာ၏။ ယော။ အကြင်မယားကိုခိုသောသူ
 သည်။ ဓာဝိတ္တာပြေး၍။ သေလာယ။ ဖွေခါးတခုသို့။ ဂတော။ ကျော်သွား
 သည်ရှိသော်။ နဗ္ဗာဇေယျ။ မသတ်ပိုင်ချေ။ ဒါသကဒေါသံ။ မယားခိုအ
 ပြစ်နှင့်။ တိသရဇတံ။ သုံဆယ်သောဋ္ဌေနှင့်။ ဒိဃာအဂ္ဂတိရဇတံ။ လည်ဘို
 သုံဆယ်ဋ္ဌေနှင့်တကွ။ ဆရဇတံ။ ချော်ဆယ်သောဋ္ဌေကို။ ဒါတပွဲ။ လျော်ပေ
 အပ်၏။ ပရဒါရေ။ သုမယား၌နှင့်။ သညာဋ္ဌာနေ။ ဆိပ်ကွယ်ရာအရပ်၌။ သဒ္ဓိ

မေဝ၊ အတူတကွလျှင်၊ နိဗ္ဗိဒ္ဓော၊ နေလျက်၊ ပတိကဿ၊ လင်သည်၊ နိသ္မာန၊
ထွေးမြင်မှုကား၊ ဗာဒေယျ၊ သတ်ပိုင်၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်
ရသောသည်၊ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

၆၂. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်၊ ပတိ
ကဋ္ဌာနေ၊ လစ်မရှိသောကာလ၌၊ ပရဒါရံ၊ သူမယားကို၊ မိစ္ဆာကာမကော၊
ကာမစတ်ရှက်ခြင်ပြစ်မှားခြေအံ့၊ ဣတ္ထိ ကုလေ၊ မိမ္မ၏အဆွေအမျိုးတို့သည်
လည်ကောင်။ ပတိကုလေ၊ လင်၏အဆွေအမျိုးတို့သည်လည်ကောင်၊ ယံ၊
အကြင်မယားခိုသောသူကို၊ နပေါဒေယျ၊ မပုန်မခတ်ရာ၊ ပရေသံ၊ တပါး
သောသူတို့၏အာဓိက္ခိတွာ၊ ကျားသိမြင်ကြောင်ကို၊ ကတွာ၊ ပြု၍၊ စသေ
ယျ၊ နေရာ၏၊ စောရဒေါသာ၊ မယားခိုပြစ်ကိုလည်၊ နခါဒေယျ၊ မစားရ
ခြေ၊ ပတိကံ၊ ကာမသခင်လင်သည်၊ ပတ္တကာလေ၊ ရေခံသောကာလမှ၊ ဒေါ
သာအပြစ်အလျော်ကို၊ ခါဒေယျ၊ စားရာ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဓမ္မသတ္ထေ၊ ဓမ္မ
သတ်ကျပ်၌၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

၆၃. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဟိန္ဒူကုလသေဋ္ဌာနံ၊ ယုတ်မြတ်
သောသူတို့၏မယားကိုပြစ်မှားသောတရားကို၊ ဝုစ္စတေ၊ ဆိုပေအံ့၊ ကိမိဝ၊
အဘယ်သို့နည်ဟူမူကား၊ ဒါသဘရိယံ၊ ကျွန်၏မယားကို၊ ဒေါသေယျ၊
ပြစ်မှားမိချေအံ့၊ ဧကဒါသံ၊ ကျွန်တယောက်ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်စေရာ၏၊
ဒုက္ခဿ၊ သူဆင်ရဲ၏၊ ဘရိယံ၊ မယားကို၊ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိအံ့၊ ဧဒါ
သံ၊ နှစ်ယောက်သောကျွန်ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်စေရာ၏၊ ခေတ္တကံ၊ လယ်ထွန်
မျိုးဖြစ်သောသူ၏၊ ဘရိယံ၊ မယားကို၊ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိအံ့၊ တိဒါသံ၊
သုံယောင်သောကျွန်ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်စေရာ၏၊ ဝါနိဇ္ဇံ၊ ကံသည်မြို့ဖြစ်
သောသူ၏၊ ဘရိယံ၊ မယားကို၊ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိခြေအံ့၊ စတုဒါသံ၊
လေးယောင်သောကျွန်ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်စေရာ၏၊ တိသက္ကာတိ၊ ဟူးရား
တတ်သောသူ၏၊ ဘရိယံ၊ မယားကို၊ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိခြေအံ့၊ အဋ္ဌဒါ
သံ၊ ကျွန်ရှစ်ယောက်ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်စေရာ၏၊ သေဋ္ဌိဂဟပတိ၊ သဌေးသူ
ကျယ်၏၊ ဘရိယံ၊ မယားကို၊ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိခြေအံ့၊ န္ဒါဒါသံ၊
တကျပ်နှစ်ယောင်သောကျွန်ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်စေရာ၏၊ အမစ္စဟဒယံ၊
အမတ်ငယ်၏၊ ဘရိယံ၊ မယားကို၊ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိခြေအံ့၊ ဝိသဒါသံ၊
နှစ်ကျပ်သောကျွန်ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏၊ အမစ္စဘရိယံ၊ အမတ်
လတ်၏မယားကို၊ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိချေအံ့၊ ပဉ္စဝိသဒါသံ၊ နှစ်ကျပ်
၅ယောင်သောကျွန်ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏၊ မဟာအမတ္တံ၊ အမတ်

ကြီး၏။ဘရိယံ။မယားကို။ဒေါသေယျ။ပြစ်မှားမိချေအံ့။ တိံသဒါသံ။ သို
ကျိပ်သောကျွန်ကို။ဒဒေယျ။လျော်ပေရချေ၏။ မဟာသေနာပတိ။ အမတ်
စစ်သူကြီး၏။ဘရိယံ။မယားကို။ဒေါသေယျ။ ပြစ်မှားမိချေအံ့။ ပဉ္စတိံ သ။
သိုကျိပ်၍ယေဝံသောကျွန်ကို။ဒဒေယျ။လျော်စေရာ၏။အမဂ္ဂကတတံ။ အ
မတ်ဒေါဗညားတို့၏။ဒါရံ။မယားကို။ဒေါသေယျ။ ပြစ်မှားမိချေအံ့။ စတု
စိသဒါသံ။လေကျိပ်သောကျွန်ကို။ ဒဒေယျ။ လျော်စေရာ၏။ဣတိ။ ဤသို့။မ
နုနာမေန။မနုရှင်ရသေသသည်။ဂုတ္တံ။မှာဆိုခဲ၏။

54. မဟာရာဇ။မြတ်သောမင်းကြီး။ယော။အကြင်သူတို့သည်။ဥတုသုတ္တ
ကာလေသု။ ဥတုမလာသေသောသူသည်။ပရဿ။ သူတပါး၏။ ဘရိယာ။
မယားကို။ဒေါသေယျ။ ပြစ်မှားမိချေအံ့။ဒေါသာ။ အပြစ် သည်။နုတ္ထိ။မရှိ။
ယာဇ္ဇုတ္ထိ။ အကြင်မိမ္မသည်။ ကိပူရိသဿ။ သိုယေဝံသောယောကျ်ားနှင့်။
ဒေါသေယျ။ ပြစ်မှားမိအံ့။ တေ။ ထိုသိုယေဝံသောယောကျ်ား တို့သည်။
တိသရဇတံ။သိုဆယ်သောငွေကို။ဒဒေယျ။လျော်ပေရချေ၏။ယော။အကြင်
သူတို့သည်။ ပရဿ။သုမယားကို။ ဒေါသေယျ။ ပြစ်မှားမိချေအံ့။တိသရဇ
တံ။ သိုဆယ်သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဧကော။ တယေဝံ
သောသူနှင့်။ ဒေါသေယျ။ ပြစ်မှားပြန်သည် ရှိအံ့။ သော။ ထိုမှားသော
ယောကျ်ားသည်။ ပဉ္စဒသရဇတံ။ ၁၅သောငွေကို။ ဒဒေယျ။လျော်ပေရ
ချေ၏။ပရံ။ နောက်မှ။ပူရိသဿ။ယောကျ်ားနှင့်။ဒေါသေတိ။ပြစ်မှားသည်
ဖြစ်အံ့။သတ္တရဇတံ။၇သောငွေကို။ ဒဒေယျ။လျော်ပေရချေ၏။ ဣတ္ထိ။ မိမ္မ
ကိုမူကား။ဝေသိယာ။ ပြည်တံဆာအဖြစ်သို့။ ကရောတိ။ပြုလော။ ဣတိ။ဤ
သို့။မနုနာမေန။မနုရှင်ရသေသသည်။ပကာသိတံ။ပြဆိုခဲ၏။

55. မဟာရာဇ။မြတ်သောမင်းကြီး။ယော။အကြင်သူသည်။ပရဿ။
သူတပါး၏။ဘရိယံ။မယားကို။ပတိကဿနုဋ္ဌေ။လင်မရှိသောကာလ၌။အ
သက္ခိကံ။သက်သေလည်မရှိ။ဣတံ။မြီကို။ဒိန္နေယျ။ချေးပေးအံ့။ပတိကံ။ လင်
သည်။သညာယ။ သိမူကား။ ပဉ္စဒသရဇတံ။ ၁၅သောငွေကို။ ဒဒေယျ။
လျော်ပေရချေ၏။ ယာဇ္ဇုတ္ထိ။ အကြင်မိမ္မသည်။ပရပူရိသဿ။တပါးသော
ယောကျ်ား၏။သကံခံနံ။ အသွင်ဥစ္စာကို။ဂဟေတွာ။ ယူပြီး၍။ပစ္ဆာ။ နေံ
မှ။ပတိကံ။လင်ကို။ဇာနိတံ။ သိအောင်ပြောမူကား။ သကံခံနံ။ အသွင်ဥစ္စာ
ကို။ဒဒေယျ။ပြန်ပေရာ၏။ ယာဇ္ဇုတ္ထိ။အကြင်မိမ္မသည်။ ပရပူရိသဿ။ တ
ပါးသောယောကျ်ားနှင့်။ကာမံ။ကာမ၏စတ်ရှက်ခြင်ကို။ ကရောတိ။ပြု၏။
ပစ္ဆာ။နေံမှ။အတ္တနော။မိမိ၏။ ပတိကံ။လင်ကို။ကထေန္တော။ပြောဆိုသည်

ရှိသော်။ ပရဒေါသကံ၊ ပြစ်မှားသောအပြစ်ကို။ နဒဒေယျ၊ မလျော်မစာရ
ကုဗြိဇ္ဇတိ၊ ဤသို့။ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေသည်။ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

56. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော၊ အကြင်မိမ္မသည်။ ပရဿ၊
သူတပါး၏။ ပတိကံ၊ လင်ကို။ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိအံ့။ ကနုကေသအဂ္ဂံ၊ ဆံ
တုံနားပိုဖြစ်သော။ ဩဂဂံ၊ ကျေဥပိကို။ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏။

57. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ရာဇကူ
လံ၊ မင်းမျိုးဖြစ်သောမိမ္မကို။ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိအံ့။ စတုဘာဂံ၊ လေဘိသော
လျှင်။ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏။ ဗြဟ္မကူလံ၊ ပုဏ္ဏားမြို့ဖြစ်သောမိမ္မကို။ ဒေါ
သေယျ၊ ပြစ်မှားမိအံ့။ တိဘာဂံ၊ သံဘိကို။ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ။ ခေတ္တကူ
လံ၊ တောင်သူမြို့ဖြစ်သောမိမ္မကို။ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိအံ့။ ဧကဘာဂံ၊ တ
ဘိကို။ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပေါရာဏေဟိ၊ ရှေးဆရာ
တို့သည်။ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

58. မဟာ ရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ ယောပူ ရိသော၊ အကြင်
ယောက်ျားသည်။ ပုဗ္ဗဇုတ္တိယံ၊ တအိမ်ထောင်လေပြီးသောမိမ္မကို။ ဒေါသေ
ယျ၊ ပြစ်မှားမိအံ့။ ပဋ္ဌဒသံ၊ ၁၅သောငွေကို။ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏။
ဒဟရဇုတ္တိယာ၊ အရွယ်သိုမရေံသောသောမိမ္မကို။ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှား
မိအံ့။ ခွိဒဏ္ဍာ၊ နှစ်ဆသောဒါဏ်ကို။ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏။ ဝုဇာဏံ၊ အ
သက်အရွယ်ကြီးလေပြီးသောမိမ္မကို။ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိအံ့။ ခွိဒဏ္ဍာ၊
နှစ်ဆသောဒါဏ်ကို။ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏။ သုညာဋ္ဌာနေ၊ ဆိပ်ကွယ်
ရာအရပ်၌။ နဆန္ဓာ၊ အလိုဆန္ဒမတူသော။ ဇုတ္တိ၊ မိမ္မကို။ ယော၊ အကြင်
ယောက်ျားသည်။ ဒေါသေယျ၊ ပြစ်မှားမိအံ့။ ခွိဒဏ္ဍာ၊ နှစ်ဆသောဒါဏ်ကို။
ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏။ ဥဗ္ဗတ္တကော၊ ရှေးသောမိမ္မလည်ကောင်။ ရောဂိ
တော၊ နုနာရှိသောမိမ္မလည်ကောင်။ ကနုကနော၊ သူနားနှစ်ဘက်ကန်သော
မိမ္မလည်ကောင်။ ဣတိဇုတ္တိယာ၊ ဤသို့သောမိမ္မတို့ကို။ ဒေါသေတွာ၊ ပြစ်မှား
၍။ ပုတ္တံ၊ သားတည်ရှိမှုကား။ ဧကံဇီပိတံ၊ တသက်ပတ်လုံး။ ဥပဋ္ဌာယန္တိ၊ ကျွ
စေကုံရာ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေသည်။ ပကာသိတံ၊ ပြ
ဆိုခဲ့၏။

59. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကညာနံ၊ ကညာအပြားသည်
ကား။ ဆ၊ ချောပါးတည်း။ ကိမိဝ၊ အဘယ်သို့နည်းဟူမူကား။ ဆန္ဒကညာနံ၊
ဆန္ဒတူသောကညာလည်ကောင်။ အဆန္ဒကညာဏံ၊ အလိုဆန္ဒမတူသော
ကညာ လည်ကောင်။ ဟိန္ဒကညာဏံ၊ ကိုထက်ယုပ်သော ကညာလည်

ကောင်၊သေဋ္ဌကညာဏံ။ ကိုယ်ထက်မြတ်သောကညာလည်ကောင်။ ကာယသမကညာဏံ။ ကိုယ်နှင့်တူမျှသောကညာလည်ကောင်။ ကုလကညာဏံ။ အမြင်ဖြင့် မြတ်သောကညာလည်ကောင်။ ဣတိကညာဏံ။ ဤသို့သောကညာတို့ကို။ ဧဋ္ဌပုံ၊မှတ်အပ်၏။

60. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး၊တေ။ ထိုကညာတို့တွင်။ ဆန္ဒကညာဏံ။ အလိုတူဖြစ်သောကညာကိုကား။ ဂရာဝါသံ။ အိမ်ရာထောင်ခြင်ခြင်၊နိဗ္ဗိသိန္နာ။ မနေမှုကား။ ကာယအပ္ပိ။ ကိုဘိုကို၊ဒေဗေယျ။ ပေရချေ၏။ အဆန္ဒကညာဏံ။ အလိုဆန္ဒမတူသောကညာကို။ ဒေါသေယျ။ ပြစ်မှားမိအံ့၊တိရဇတံ။ သုံဆယ်သောငွေကို။ ဒေဗေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဟိန္ဒကညာဏံ။ ကိုယ်ထက်ယှဉ်သောကညာကို။ ဒေါသေယျ။ ပြစ်မှားမိအံ့၊တိရဇတံ။ သုံဆယ်သောငွေကို။ ဒေဗေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ သေဋ္ဌကညာဏံ။ ကိုယ်ထက်မြတ်သောကညာကို။ ဒေါသေယျ။ ပြစ်မှားမိအံ့၊ဒွိဘာဂံ။ နှစ်ဘုံဖြစ်သော၊ဆရဇတံ။ ချော်ဆယ်သောငွေကို။ ဒေဗေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ ကာယကညာဏံ။ ကိုယ်နှင့်တူမျှသောကညာကို။ ဒေါသေယျ။ ပြစ်မှားမိအံ့၊တိရဇတံ။ သုံဆယ်သောငွေကို။ ဒေဗေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ ကုလကညာဏံ။ အမျိုးဖြစ်သောကညာကို။ ဒေါသေယျ။ ပြစ်မှားမိမှုကား။ ဒေဗေဇတံ။ လျော်ကျေးလျော်ငွေသည်။ နုတ္တိ၊မရှိ။ ဂဟ္တာနိ၊ကိုယ်ဝန်ရှိမှုကား။ ပုတ္တဒါသကာ၊သားတိန်ပုခက်ထွဲကျွန်တယောက်ကို။ ဒေဗေ၊ပေရချေ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန၊မနုရှင်ရသေသည်။ ဝုတ္တံ၊မှားဆိုခဲ့၏။

61. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ဣတ္ထိယာဝါ။ လွတ်လတ်သောမိဗ္ဗလည်ကောင်။ ပတိက ဘဒိယာ။ လင်ရှိသော မိဗ္ဗလည်ကောင်။ ပုရိသဿ၊ယောက်ျား၏၊သန္ဓိကံ။ အထံသို့၊ ဂစ္ဆာ၊လာလတ်၍။ ကာမံ၊ကာမစတ်ရှက်မှုကား။ ပုရိသဿ၊ယောက်ျား၌။ ရာဇဒေဝိယာ။ မင်မိဘုရားဖြစ်ညားသော်လည်း။ ဒေါသာ၊အပြစ်သည်။ နုတ္တိ၊မရှိ။

62. ယော၊အကြင်မိဗ္ဗသည်။ ပုရိသဿ၊ယောက်ျား၏၊ကိဗ္ဗိ၊တရံတရသော။ ခနံ၊ ဥစ္စာကို။ ဣစ္ဆန္တော၊ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ပုရိသဿ၊ယောက်ျား၏၊ကိဗ္ဗိ၊ တရံတရသော။ ခနံ၊ ဥစ္စာကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူပြီး၍။ ကာမသံသဂ္ဂံ၊ကာမ၏စတ်ရှက်ခြစ်ကို။ ကရေန္တိ၊ ပြုပြီးလျက်။ ပစ္ဆာ၊နော်မှ။ ပတိကရော၊လင်ပြုအံ့လောဟူ၍။ နကထေယျ၊ မဆိုရခြေကို။ ဒိန္နမနံ၊ လျော်ပေသောဥစ္စာကိုလည်း။ နခါဒေယျ၊ မစားရခြေကို။ ကိ၊မိဝ။ အဘယ်ကဲ့သို့သောအကြောင်နည်းဟူမှုကား။ ကာမသံသဂ္ဂံ၊ ကာမ၏အ

သွင်ဥစ္စာကိုခံယူသောကြောင့် တည်။ ယော။ အကြင်ယောက်ျားသည်။
 ဒဟရဇုတ္တိ။ ငယ်သောမိမ္မကို။ ခန့်ဒတ္တာ။ ဥစ္စာကျေးကျွန်ပေးပြီး၍။ ကာမံ။
 ကာမစတ်ရှက်မှုကား။ ဣတ္ထိယမာတာပီတာ။ မိမ္မငယ်၏မိဘတို့သည်။ ဇာ
 နိတ္တာ။ သိ၍။ ကမ္မဝဒေါ။ အမှုဆောင်လိုမှုကား။ ပုရိသာ။ ယောက်ျားသည်။
 ခန့်ဒတ္တာ။ ဥစ္စာပေးသည်ဟူ၍။ နကထေယျ။ မဆိုရခြေကုံ။ ဒဒေ။ လျော်ပေ
 ရခြေ၏။ ကိ။ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမှုကား။ ဘိန္ဒုဆိန္ဒုကော။ ဖြက်ဆီး
 သောအကြောင်ကြောင်တည်။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေ
 သည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

စတုတ္ထမြော်သောသုမယားသုဆီး၌ပြစ်မှားသောတရားပြီးပြီ။

၆၃. နရိန္ဒရာဇာ။ လူတို့အထွတ်မင်မြတ်။ ယေ။ အကြင်သူတို့သည်။
 ဒိန္နောပေအပ်သောအရာ၌။ ဒိန္နတဗ္ဗံ။ ပေတတ်မှုကား။ ဒါနံ။ အလှူမည်
 ၏။ ပုဇိတာ။ ပုဇော်သည်လည်မည်၏။ ဒိန္နကော။ လှူသော အကျိုးသည်
 ကား။ ဆန္ဒံ။ လိုအပ်သောအလိုဆန္ဒကို။ လဘတိ။ ဖြစ်စေတတ်၏။ မဟာ
 ရာဇာ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ယေနရာ။ အကြင် သူတို့၌။ ဒိန္နံ။ ပေခြင်သည်
 ကား။ ဆ။ ချောံပါးတည်။ ကိံဒိန္နံ။ အဘယ်သို့ပေခြင်နည်ဟူမှုကား။ သံ
 သာရဒိန္နံ။ သံသရာကိုလို၍ ပေခြင်လည် တပါး။ ဝိယဒိန္နံ။ ချစ်၍ ပေခြင်
 လည်တပါး။ ဘယဒိန္နံ။ ဘေကိုကျောက်၍ ပေခြင်လည်တပါး။ မောဟ
 ဒိန္နံ။ မိုက်၍ပေခြင်လည် တပါး။ ပညာဒိန္နံ။ ပညာကိုလို၍ ပေခြင် လည်
 တပါး။ ကာမဒိန္နံ။ ကာမကိုလို၍ပေခြင်လည်တပါး။ ဣတိ။ ဤသို့။ ဆဒိန္နံ။
 ချောံပါးသောပေခြင်တို့ကို။ မတာ။ သိအပ်၏။

၆၄. မဟာရာဇာ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ဆဒိန္နံ။ ပေခြင်ချောံပါးတို့တွင်။
 သံသာရဒိန္နံ။ သံသရာကိုလို၍ပေမှုကား။ ပစ္ဆာနောံမှ။ နပထန္တိ။ မတောင်
 အပ်ကုံ။ ပထိကော။ တောင်သောသူကို။ ရာဇဒဏ္ဍံ။ မင်ဒါဏ်ကို။ ဒဒေ။ ပေ
 ရချေ၏။ ကိ။ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမှုကား။ ဒိန္နပလံ။ ပေသောအကျိုးကို။
 လဘတိ။ ရသောကြောင်တည်။ ဝိယဒိန္နံ။ ချစ်၍ပေခြင်ကား။ သော။ ထို
 ပေသောသူသည်။ ဒုက္ခိတံ။ ဆင် ရဲသည်ဖြစ် အံ့။ ဒိန္နခနံ။ ပေသောဥစ္စာ
 သည်။ အတ္ထိ။ ရှိအံ့။ တံ။ ထိုပေသောဥစ္စာကို။ ပစ္ဆာနောံမှ။ ပထန္တိကော။
 တောင်သည်ရှိ သော်။ လဘတေ။ ရရာ၏။ ဘယဒိန္နံ။ ဘေကိုကျောံ၍ပေ
 မူကား။ ပစ္ဆာနောံမှ။ ပထန္တိကော။ တောင်သည်ရှိအံ့။ ဒဒေယျ။ ပြန်ပေစေ
 ရာ၏။ မောဟဒိန္နံ။ မိုက်၍ပေမှုကား။ ပစ္ဆာနောံမှ။ ယာစန္တိ။ တောင်သည်ရှိ

သော်၊ ကော်၊ တဘိုကို၊ လဘတေ၊ ရရာ၏။ ကာမံ၊ ကာမကို၊ ဣစ္ဆန္တော၊ အထိုရှိ
၍၊ ဗိနော၊ ပေသော်၊ ယံဝေ၊ အကြင်ဥစ္စာနှင့်။ ကာမံ၊ ကာမကို၊ လဘတိ၊ ရမူ
ကား၊ နယာစန္ဒိ၊ မတောင်ရခြေကို။ ကာမံ၊ ကာမကို၊ နလဘတိ၊ မရမူကား။
ဒဗေယျ၊ ပြန်ပေရာ၏။ ပညာတံ၊ ပညာကို။ ဣစ္ဆန္တော၊ အထိုရှိ၍၊ ဗိန္နံ၊ ပေမူ
ကား။ ပညာတံ၊ ပညာကို၊ နလဘတိ၊ မရမူကား။ နေဒိန္နံ၊ ပေသောဥစ္စာကို။
ဒဗေ၊ ပြန်ပေစေရာ၏။ ပညာတံ၊ ပညာကို။ လဘတိ၊ ရမူကား။ နဝဒန္တိ၊ မ
တောင်ရခြေကို။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေသည်။ ဝတ္တံ၊ ဟာဆိုခဲ့
၏။

၆၅. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်ပေခြင် တိုတွင်။
ဝိယမေဝ၊ ချစ်သောကြောင်လျှင်၊ ဗိနော၊ ပေ၏။ တံ၊ ထိုပေသောသူသည်။
ဒုက္ခိတေ၊ ဆင်ရဲသည်ရှိသော်။ ဒဗေယျ၊ ပြန်ပေရာ၏။ နဒိန္နံ၊ မပြန်မပေမူ
ကား။ ရုဇဇဏ္ဍံ၊ မင်ဒါဏ်၏စီရင်ခြင်ကို။ ကရေတိ၊ ပြုအပ်၏။ ဘယဒိန္နံ၊
ဘေကိုကျော်၍ပေခြင်ကား။ ဗွိဒါ၊ နှစ်ပါးတည်း။ အယံဝိ လုဒ္ဓော၊ အနိုင်
အပိုင်လုယက်သောကြောင်၊ ဗိနော၊ ပေသောဥစ္စာကို။ ဒဗေယျ၊ ပြန်ပေရာ
၏။ ဝေံနု၊ သိုမဟုပ်။ ပရဘရံ၊ တပါးသောဘေကို၊ ဝိနသန္တံ၊ ပျောက်မိန်
သောဌာ၊ ဘယ်၊ ကျော်၍ပေမူကား။ ယော၊ အကြင်ဥစ္စာရှင်သည်။ နလဘ
တေ၊ မရရာ၊ ကိ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။ ဂုဏသာမိကံ၊ ကျေးဇူး
ရှင်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ မောဟဒိန္နံ၊ မိက်၍ပေခြင်၌ကား။ ဝဗျုတ္တော၊
သက်ကြီးလိမ္မာရှိသောသူပေမှ သာလျှင်။ လဘတိ၊ ရရာ၏။ ကိနု၊ သိုမ
ဟုပ်။ ဧဟရော၊ ငယ်သောသူသည်။ မောဟတော၊ မိက်ခြင်ကြောင့်ပေမူ
ကား။ နဂဏ္ဍေယျ၊ မယူရရာ။ ကာမံ၊ ကာမကို၊ ဣစ္ဆန္တော၊ အထိုရှိသည်ဟူ၍။ ပ
ရပူရိသဿ၊ တပါးသောယောက်ျား၏။ ဘရိယံ၊ မယားကို၊ ဗိန္နံ၊ ပေမူကား။
ကာမံ၊ ကာမကို၊ နလဘတိ၊ မရမူ၍၊ ယံဝေ၊ အကြင်ဥစ္စာကို။ နဝဒန္တိ၊ မတောင်
အပ်ကို။ ပညာတံ၊ ပညာကို၊ ဣစ္ဆန္တော၊ အထိုရှိသောကြောင်။ ဗိန္နံ၊ ပေမူကား။
ဗာဟိရပညာတံ၊ ဗာဟိရပညာဖြစ်၍။ နလဒ္ဓေါ၊ မရမူကား။ ဝေံနု၊ ဥစ္စာကို။
ဂဏ္ဍေယျ၊ ပြန်ရာ၏။ ဝိဓုကတ္တိယံ၊ ဝိဓုတကပ်တော်ပညာဖြစ်မူကား။ နလဒ္ဓေ
ယျ၊ မရသည်ဖြစ်အံ့။ ကော်၊ တဘိုကို၊ ဂဏ္ဍေယျ၊ ယူပြန်ရာ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနု
နာမေန၊ မနုရှင်ရသေသည်။ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

၆၆. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အာစရိယာ၊ ဆရာကိုလည်
ကောင်။ မာတာပိတာ၊ အမိအဖတို့ကိုလည်ကောင်။ သာမိကံ၊ သခင်ကို
လည်ကောင်။ ယေ၊ အကြင်တပည့်သား၊ သွီးကျွန်တို့သည်။ ဗိန္နံ၊ ပေအံ့။

ပစ္စာနောံမှ။ ဣစ္ဆန္တော။ အထိရှိသည်ဟူ၍။ နယာဝယော။ မတောင်ရာ။ နဂဏ္ဍေယျ။ မယူရာ။ ပူဇိတဒေယျ။ ပူဇော်ပေခြင် မည်ရာ၏။ သိဿာ။ တပည်လည်ကောင်။ ပုတ္တမိတာ။ သားသွီးတိုအားလည်ကောင်။ ဒါဿာ။ ကျွန်တိုအားလည်ကောင်။ ယော။ အကြင်မိဘဆရာယောက္ခမသခင်တို့သည်။ ဗိနောယျ။ ပေအံ့။ ပစ္စာ။ နောံမှ။ ဣစ္ဆန္တော။ အထိရှိသည်ဟူ၍။ ဂဏ္ဍိတော။ ယူသည်ရှိသော်။ ဂဏ္ဍေယျ။ ယူပိုင်ရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ ပေါရာဏေဟိ။ ရှေးဆရာတို့သည်။ ဂတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

67. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သွီးတိုကို။ ဗဟရတော။ ငယ်သောအခါမှ။ ပဌာယ။ စ၍။ မာတာပီတာ။ အမိအဖတို့သည်။ မင်္ဂလာနိ။ ခေါင်ရိတ်နားထွင်ထိန်များခြင်အစရှိသောမင်္ဂလာတို့ကို။ သုဝဏ္ဏဝါ။ ရွှေလည်ကောင်။ ရတံဝါ။ ငွေလည်ကောင်။ ဟတ္ထိအဿဂေါနမဟိံသဉ္စ။ ဆင်မြင်ကျွဲနွား အစရှိသည်တို့ကို။ ဟတ္ထဂတော။ လက်ရေခံ။ ဗိနောတိ။ ပေ၏။ တံခနံ။ ထိုဥစ္စာကို။ ပစ္စာ။ နောံမှ။ မာတာပီတာ။ အမိအဖတို့သည်။ နဂဏ္ဍေယျ။ မယူပိုင်ရာ။ ဇေနုနု။ ထိုမဟုတ်။ တံဒိန္နံခနံ။ ထိုပေသောဥစ္စာသည်။ နဟတ္ထဂတံ။ လက်သို့မရေခံမူကား။ ဂဏ္ဍေယျ။ ယူပိုင်ရာ၏။ တေ။ ထိုသားသွီးတို့သည်။ မာတာပီတုနံ။ အမိအဖတို့၏။ ဟတ္ထဂတေ။ လက်၌ရှိကုန်သော။ ဇေနုနုဝါ။ ဥစ္စာတို့မြင်လည်ကောင်။ ခေတ္တဝေဝါ။ လယ်ရာမိမြေကိုလည် ကောင်။ ဟတ္ထိအဿဉ္စ။ ဆင်မြင်ကိုလည် ကောင်။ ဂေါမဟိံသဉ္စ။ ကျွဲနွားကိုလည်ကောင်။ ဂဟေတွာ။ ယူပြီး၍။ ခါဒတိ။ လုပ်စား၏။ ဟတ္ထဂတာနံ။ လက်မကွာရှိမူကား။ ယေညာတိကူလာ။ အကြင်အဆွေအမျှတို့သည်။ ဣစ္စိ။ ထိုသည်ဟူ၍။ နဂဏ္ဍေယျ။ မယူအပ်ခြေကုန်။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂတ္တံ။ မိန့်ဆိုခဲ့၏။

68. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူတို့သည်။ ပရဿ။ သူတပါးအား။ ဘရိယံ။ မယားကို။ ဒေတိ။ ပေ၏။ ပစ္စာ။ နောံမှ။ ဣစ္ဆန္တော။ အထိရှိသည်ရှိသော်။ ဘရိယဿ။ မယား၏။ အာဟိံ။ ကိုယ်ဘိုကို။ ဒေယျ။ ပေရချေ၏။ ဧကော။ တယေခံသောသူသည်။ ပရဿ။ သူတပါးအား။ ဒါသံ။ ကျွန်ကို။ ဒေတိ။ ပေ၏။ တံ။ ထိုကျွန်ကို။ ဣစ္ဆန္တော။ အထိရှိသည်ဖြစ်အံ့။ ဒါသအာဟိံ။ ကျွန်၏ကိုယ်ဘိုကို။ ဒေယျ။ ပေရချေ၏။ ပုတ္တံ။ သားကို။ ဒေယျ။ ပေသည်ရှိအံ့။ ပုတ္တအာဟိံ။ သား၏ကိုယ်ဘိုကို။ ဒေတွာနု။ ပေပြီး၍။ ဂဏ္ဍေယျ။ ယူရာ၏။ ဂေဟံ။ အိမ်ကို။ ဒေပေအံ့။ ပစ္စာ။ နောံမှ။ ဣစ္စတိ။ အထိ

ရှိသည်မူကား၊ ဂေဟအဋ္ဌဘာဂံ။ အိမ်၏အထိတဝက်ကို။ ဒေယျ။ ပေရ
ခြေ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ ဓမ္မသက္ကေ။ ဓမ္မသတ်ကျပ်၌။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

69. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေမာတာပီတာ။ အကြင်မိဖု
တို့သည်။ ပရဿ။ သူတပါးအား။ ဒါသဓနံ။ ကျွန်အစရှိသောဥစ္စာကို။ ဟတ္ထဂ
တေ။ လက်ရေခံပေချေအံ့။ ပုတ္တမိတာ။ သားသွီးတို့သည်။ နဂဏ္ဍေယျ။ မယူရ
ခြေ။ ကိံနုနု။ သိုမဟုတ်။ ဟတ္ထဂတေ။ လက်သိုမရေခံ။ ဒိန္နေတိ။ ပေ၏။ မာ
တာပီတာ။ အမိအဖတို့သည်။ မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ မယံ။ ငါတို့ကို။ ဒိန္နံ။
ပေပြီးဟူ၍။ ယေ။ အကြင်သူတို့သည်။ နဂဏ္ဍေယျ။ မယူရခြေ။ ကိံ။ အဘယ်
ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ ဟတ္ထဂတေ။ လက်ရေခံ မပေချေသောကြောင့်
တည်း။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

ပဉ္စမမြောက်သောပေခြင်တရားပြီးပြီ။

70. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့၌။ ဒါယန္တံ
အမွေဝေခြင်သည်။ အက္ခိ။ ရှိ၏။ ကိံဘာဂံ။ အဘယ်ကံသိုဝေရာသနည်းဟူ
မူကား။ ပီတာ။ အဖသည်။ မတေ။ သေသည်ရှိသော်။ ပုတ္တာ။ သားတို့နှင့်။ ဒါ
ယန္တံ။ အမွေကို။ ဘာဂံ။ ဝေခြင်လည်တပါး။ မာတာ။ အမိသည်။ မတေ။
သေသည်ရှိသော်။ မိတရဿ။ သွီးနှင့်။ ပီတာ။ အဖသည်။ ဒါယန္တံ။ အမွေကို။
ဘာဂံ။ ခွဲဝေခြင်လည်တပါး။ ဥဘောမာတာပီဟာ။ နှစ်ပါးစုံသောမိဖု
တို့သည်။ ပုတ္တမိတရေသု။ သားသွီးတို့နှင့်။ ဒါယန္တံ။ အမွေကို။ ဘာဂံ။ ခွဲဝေ
ခြင်လည်တပါး။ ပီတာ။ အဖသည်။ မတာ။ သေ၍။ ဝုန္နိယမာတာ။ မိနွေး
နှင့်။ ပုတ္တမိတရေသု။ သားသွီးတို့နှင့်။ ဒါယန္တံ။ အမွေကို။ ဘာဂံ။ ခွဲဝေခြင်
လည်တပါး။ မာတာ။ အမိသည်။ မတေ။ သေ၍။ ဝုန္နိယပီတာ။ ပထွေးနှင့်။
ပုတ္တမိတရေသု။ သားသွီးတို့သည်။ ဒါယန္တံ။ အမွေကို။ ဘာဂံ။ ခွဲဝေခြင်း
လည်တပါး။ ပုဗ္ဗပုတ္တမိတရာ။ အထက်သားသွီးတို့နှင့်အော်သားသွီးတို့အ
မွေဝေခြင် လည်တပါး။ ဥရုပုတ္တဂတာ။ သားရင်သား ပျားတို့နှင့်။ ဒါ
ယန္တံ။ အမွေဝေခြင်လည်တပါး။ ဣတိ။ ဤသို့။ ဒါယန္တံ။ အမွေဝေခြင်ကို။
မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

71. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့၌။ ပီတာ။
အဖသည်။ မတေ။ သေသည်ရှိသော်။ ဩရဿပုတ္တော။ သားဦးဩရဿ
သည်။ ပီတု။ အဖ၏။ ပရိဘောဂံ။ သုံဆောင်သောဖလားစားကျပ်တဆာတို့
ကိုလည်ကောင်း။ ပီတာပေသိတာ။ အဖစေစားသော ကျွန် တို့ကိုလည်

ကောင်၊ ပီတု။ အဖ၏။ ဟတ္ထိအသင်္ဂေါမဟိသေ။ ဆင်မြင်ကွဲနွားတိုကို။
လဘတေ။ ရရာ၏။

72. သေသခနံ။ အဖအသုံအဆောင်မှကျွင်သောအသုံ အဆောင်တို့
ကို။ စတုဘာဂံ။ လေစုစု၍။ တိဘာဂံ။ သုံစုကို။ မာတာ။ အမိသည်။ လဘ
တေ။ ရရာ၏။ ဧကဘာဂံ။ တဘိသောဥစ္စာကိုမူကား။ ကူလေသု။ သားခြင်
တိုနှင့်။ ဩရသပုတ္တော။ သားကြီးသည်။ ဝိဘဇ္ဇေယ။ ဝေပန်ရာ၏။ ကိမိဝ။ အ
ဘယ်ကဲသိုဝေဘန်ရာသနည်ဟူမူကား။ ဒသဘာဂံ။ ဆယ်ဘိပြု၍။ နွေဘာ
ဂံ။ နှစ်ဘိကို။ ပုတ္တော။ သားကြီးသည်။ လဘတိ။ ရရာ၏။ သေသခနံ။ ကျွင်
သောဥစ္စာကို။ ဒသဘာဂံ။ ဆယ်ဘိကို။ ကတွာ။ ပြု၍။ နွေဘာဂံ။ နှစ်ဘိကို။
ဝုဗ္ဗဘဂိနိ။ နှမကြီးသည်။ လဘတေ။ ရရာ၏။ သေသခနံ။ ကျွင်သောဥစ္စာ
ကို။ ဒသဓာကတွာ။ ဆယ်ဘိပြု၍။ ဂနိဋ္ဌေါ။ ညီသည်။ ဧကံ။ တဘိကို။ လဘ
တေ။ ရရာ၏။ သေသခနံ။ ကျွင်သောဥစ္စာကို။ ဒသဓါကတွာ။ ဆယ်ဘိပြု၍။
ဧကံ။ တစုကို။ ဘဂိနိ။ နှမသည်။ လဘတေ။ ရရာ၏။ သေသခနံ။ ကျွင်သော
ဥစ္စာကို။ ဒသဘာဂံ။ ဆယ်ဘိကို။ ကတွာ။ ပြု၍။ ဝုန္နိဂနိဋ္ဌော။ ညီငယ်သည်။
ဧကံ။ တစုစွဲကို။ လဘတေ။ ရရာ၏။ တံသေသခနံ။ ထိုကျွင်သောဥစ္စာကို။
ဒသဘာဂံကတွာ။ ဆယ်ဘိပြုပြီး၍။ ဝုန္နိယဘဂိနိ။ နှမငယ်သည်။ ဧကနံ။ တ
စုစွဲကို။ လဘတေ။ ရရာ၏။ တံသေသဘာဂံ။ ထိုကျွင်သောဥစ္စာကို။ သမံ။
အမျှ။ လဘတေ။ ရရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ပကာ
သိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

73. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့၏။ မာတာ။ အ
မိသည်။ မတာ။ သေသည်ဖြစ်အံ့။ ဩရသမိတရံ။ သွီးအကြီးသည်။ မာတာ။
အမိ၏။ ပရိဘောဂေ။ သုံဆောင်သော။ သုဝဏ္ဏပုပ္ဖလင်္ကာရေ။ ရွှေပန်အ
စရှိသော မိဗ္ဗတန်ဆာတို့ကို လည်ကောင်။ မာတာ။ အမိသည်။ ပေသိ
တော။ စေအပ်သော။ ဒါသိစ။ ကျွန်မတို့ကိုလည်ငင်။ လဘတေ။ ရ
ရာ၏။

74. သေသခနံ။ အမိအသုံအဆောင်မှကျွင်သောဥစ္စာတို့ကို။ စတု
ဘာဂံ။ လေဘိပြု၍။ ပီတာ။ အဖသည်။ တိဘာဂံ။ သုံဘိကို။ လဘတေ။ ရရာ
၏။ ဧကခနံ။ တဘိသောဥစ္စာတို့ကို။ ဩရသမိတရေန။ သွီးအကြီးနှင့်။
ကူလာ။ အမြိုသားခြင်တိုသည်။ ပုဗ္ဗဝိဘဇ္ဇံ။ ရှေးဝေသောနည်ကို။ နိဿာ
ယံ။ အမှီပြု၍။ ဝိဘဇ္ဇေယ။ ခွဲဝေရာ၏။

75. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သူတို့တွင်၊ မာတာ
 ဝီတာ၊ အမိအဖနှစ်ပါးစုံတို့သည်၊ မတာ၊ သေသည်ရှိသော်၊ ဩရသ
 ပုတ္တော၊ ဩရသသားသည်၊ ဝီဘာ၊ အဖ၏၊ ပရိဘောဂံ၊ အဆောင်အရွက်တို့
 ကို၊ ဂဏေယျ၊ ယူရာ၏၊ မာတု၊ အမိ၏၊ ပရိဘောဂံ၊ သိုဆောင်သောဥစ္စာတို့
 ကို၊ မိတရာ၊ ဆွီးသည်၊ ဂဏေယျ၊ ယူရာ၏၊ သေသခနံ၊ ကျွင်သောဥစ္စာတို့
 ကို၊ ဩရသပုတ္တော၊ ဩရသသားသည်၊ ဗွိဗာဂံ၊ နှစ်သို့ကို၊ လဘတေ၊ ရရာ
 ၏၊ ဂနိဋ္ဌော၊ ညီလတ်သည်၊ ဧကဘာဂံ၊ တစ်ကို၊ လဘတေ၊ ရရာ၏၊ ဘဂိနိ
 ကော၊ နှမလတ်သည်၊ ဧကဘာဂံ၊ တစ်ကို၊ တိဘာဂံ၊ သိုရစွာ၊ ဧကံ၊ တစ်
 ကို၊ လဘတေ၊ ရရာ၏၊ ကိနု၊ သိုမဟုပ်၊ ဘာတုယာ၊ မောင်တက်၊ ဝုဇံ၊ အ
 သက်ကြီးမှုကား၊ ဘာတု၊ မောင်နှင်၊ သမံ၊ သမျှ၊ ခါဒေယျ၊ စားရာ၏၊ ဘာ
 တုဘဂိနိ၊ မောင်လပ်နှမလပ်တို့သည်၊ သမံ၊ အမျှ၊ ခါဒေယျ၊ စားရာ၏၊ ဝုဇ္ဈိ
 ယဘဂိနိဘာတု၊ နှမလပ်မောင်လပ်တို့သည်၊ သမံ၊ အမျှ၊ ခါဒေယျ၊ စားရာ
 ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေသည်၊ ဝတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

76. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သူတို့တွင်၊ ဝီတာ၊
 အဖသည်၊ မတာ၊ သေသည်ရှိသော်၊ မာတာ၊ အမိသည်၊ ပရဿ၊ သူတပါး
 နှင်၊ ဗာရာဇာ၊ အိမ်ရာထောင်ခြင်ကို၊ ကရောတိ၊ ပြု၏၊ မာခါ၊ အမိသည်၊
 မတာ၊ သေသည်ရှိသော်၊ ဝုဇ္ဈိယဝီတာ၊ အဖဖြစ်သောသားနှင့်၊ ဒါယန္တံ၊ အ
 မွေဝေခြင်ကို၊ ကရေယ၊ ပြုရာ၏၊ မူလခနံ၊ ပါရင်ဥစ္စာကို၊ ပဉ္စဘာဂံ၊ ငါး
 စုစုစု၊ ဧကံ၊ တစ်ကို၊ ဝုဇ္ဈိယဝီတာ၊ ပထွေးသည်၊ လဘတေ၊ ရရာ၏၊ ပစ္ဆာ၊
 နေံမှ၊ မာတာယ၊ အမိနှင့်၊ ဝုဇ္ဈိယဝီတာ၊ ပထွေးသည်၊ ဝုဇ္ဈိယဉ္စော၊ စီးပွား
 ရသောဥစ္စာရှိမှုကား၊ သတ္တဘာဂံ၊ ၇သို့သောအရာကို၊ ကတွာ၊ ပြု၍၊ ပုပ္ဖ
 ပုတ္တမိတရာ၊ အထက်သားဟောင်ဆွီးဟောင်တို့သည်၊ ဗွိဘာဂံ၊ နှစ်စုကို၊
 လဘတေ၊ ရရာ၏၊ ပဉ္စဘာဂံ၊ ငါးစုကို၊ ဝုဇ္ဈိယဝီတာ၊ ပထွေးသည်၊ လဘ
 တေ၊ ရရာ၏။

77. မာတာ၊ အမိသည်၊ မတာ၊ သေ၍၊ ဝီတာ၊ အဖသည်၊ ပရုဇ္ဈိယံ၊
 တပါးသောမိမ္မကို၊ အာနေတွာ၊ ဆောင်ခဲ့၍၊ ဗာရာဇာ၊ အိမ်ရာထောင်
 ခြင်ကို၊ ကရိတွာ၊ ပြု၍၊ ဝီတာ၊ အဖသည်၊ မတာ၊ သေသည်ရှိသော်၊ ဝုဇ္ဈိယ
 မာတာ၊ မိထွေးသည်၊ ပုပ္ဖကပုတ္တေန၊ အထက်သားတို့နှင့်၊ ဒါယန္တံ၊ အမွေကို၊
 တထေဝ၊ ထိုအထူလည်ကောင်လျှင်၊ ဝိဘဇ္ဇေယျ၊ ခွဲဝေရာ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊
 မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေသည်၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

78. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေဝုပ္ပယုတ္တာ။ အကြင်အထက်သားကြီးတို့သည်၊ ဒါယန္တံ၊ အမွေဝေခြင်သည်ကား၊ ပုပ္ဖပတိကယုတ္တာ၊ လင်ကြီးသာတို့သည်၊ မူလခနံ၊ လင်ကြီးကပါရင်ဥစ္စာတို့ကို၊ ဂဏေယျ၊ ယူရ၏။ ပုပ္ဖကမာတာယုတ္တာ၊ အထက်မယားကြီးသားတို့သည်၊ မူလခနံ၊ မယားကြီးကပါရင်ဥစ္စာကို၊ ဂဏေယျ၊ ယူရ၏။ ရုနိယမာတာပိတာ၊ မိထွေးပထွေးသည်။ ဝဇုလဒ္ဓနော၊ ပွားများ၍ရသောဥစ္စာကို၊ စတုဘာဂံ၊ လေသိုပြု၍၊ နွေဘာဂံ၊ နှစ်သိုကို၊ ပုပ္ဖကယုတ္တာ၊ အထက်သားတို့သည်၊ ဧကဧကံ၊ တစုစီ၊ ကဏေယျ၊ ယူရ၏။ ဥဘောဟိပုတ္တေ၊ နှစ်ပါးစုံသောသားသည်ကား၊ ခွိဘာဂံ၊ နှစ်ဘိုကို၊ လဘတေ၊ ရရ၏။ ဝုဇုခနံ၊ နေပွားသောဥစ္စာသည်၊ နုတ္တေ၊ မရှိမူကား၊ မူလခနံ၊ အထက်ပါရင်ကို၊ ပဉ္စဘာဂံ၊ ငါးစုစု၍၊ ဧကံဝ၊ တစုစီသာလျှင်၊ ဥဘောယုတ္တာ၊ နှစ်ပါးစုံမြင်သောသားတို့ကို၊ ဒဗေယျ၊ ဝေပေရ၏။ ဥဘောလဒ္ဓပုတ္တာ၊ နှစ်ပါးသင်နေမှသားမရှိမူကား၊ ပုပ္ဖကယုတ္တာ၊ အထက်သားနှစ်ယောက်သည်၊ သမံ၊ အမျှ၊ ခါဒေယျ၊ ဝေစားရ၏။ ဣတိ၊ ဤ၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေသည်၊ ဝတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

79. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်မိဖုတ်၌၊ ဩရသပုတ္တာ၊ သားရင်တို့သည်လည်း၊ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ကိတ္တိမာ၊ သားဖျားတို့သည်လည်း၊ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ယေ၊ အကြင်သားတို့ကို၊ ဝိဘဇ္ဇေယျ၊ ဝေဘန်ရ၏။ ကိဝိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်ဟူမူကား၊ မာတာပိတာ၊ အမိအဖတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိမေဝ၊ အတူတကွလျှင်၊ ဝသန္တော၊ နေသည်ရှိသော်၊ ဆဘာဂံ၊ ချောံဘိုကို၊ ကတွာ၊ ပြု၍၊ ပဉ္စဘာဂံ၊ ၅စုံကို၊ ဩရသပုတ္တော၊ ဩရသသားရင်သည်၊ လဘတေ၊ ရရ၏။ ကိတ္တိမပုတ္တာ၊ သားဖျားသည်၊ ဧကဘာဂံ၊ တဘိုကို၊ ဂဏေယျ၊ ယူရ၏။ ဧဝံနု၊ သို့မဟုတ်၊ မာတာပိတာ၊ အမိအဖတို့နှင့်၊ ကိတ္တိမပုတ္တာ၊ သားဖျားသည်၊ နနိသိန္နံ၊ အတူတကွမနေမူကား၊ ယံ၊ အကြင်သားဖျားသည်၊ ဒါယန္တံ၊ အမွေကို၊ နလဘတေ၊ မရရေပြီ၊ ဩရသပုတ္တာ၊ သားရင်သည်၊ နုတ္တိ၊ မရှိသည်ဖြစ်မူကား၊ ကိတ္တိမပုတ္တေန၊ သားဖျားနှင့်၊ ကုလေ၊ အမျှတို့သည်၊ ဝိဘဇ္ဇေယျ၊ ခွဲဝေရ၏။ တံ၊ ထိုသားရင်သားဖျားအဆွေအမျှတို့မရှိမူကား၊ ရာဇဒဏ္ဍာ၊ မင်းဘဏ္ဍာသာလျှင်၊ ဘဝတိ၊ ဖြစ်ရ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေသည်၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

80. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ တိပုတ္တာ၊ သားသိုယောင်တို့ကို၊ ဝိဘဇ္ဇေယျ၊ ဝေဘန်ရ၏။ ကိ၊ အဘယ်ကဲ့သို့ဝေဘန်ရသနည်ဟူမူကား၊ ဩရသပုတ္တာ၊ ဩရသသားသည်၊ စတုဘာဂံ၊ လေဘိုကို၊ လဘတေ၊ ရရ

၏။ဟေဌမ။အပြောင်သားသည်။ဧကဘာဂံ။ တဘိုကို။လဘတေ။ရရာ၏။
 ခေတ္တဇာ။ကျွန်မသားသည်ကား။ဧကဘာဂံ။တဘိုဝက်ကို။လဘတေ။ရရာ
 ၏။ကိနု။သိုမဟုတ်။ယံပုတ္တာ။ အကြင်သားနှင့်။ မာတာ။အမိကျွန်မသည်။
 အတ္ထိပိယ။ရှိညားသတတ်အံ့။ယော။ အကြင်ကျွန်မသားသည်။ အတ္တနော။
 မိမိ၏ ကျွန်ဖြစ်သောအမိသည်။ ကာယအတ္တံ။ ကိုယ်ဘိုကို။ ဒါယဇ္ဇံ။ အမွေ
 ဟူ၍။ခါဒေယျ။ခံစားရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။
 ပကာသိတံ။ပြဆိုခဲ့၏။

81. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ စတုဘဂိယာ။ လေပါးသော
 မယားအမျိုးတို့၏။ ဒါယဇ္ဇံ။အမွေကို။ ပိဘဇ္ဇေယျ။ ဝေဘန်ရာ၏။ ကိ။ အ
 ဘယ်ကဲသို့ ဝေဘန်ရာသနည်ဟူမူကား။ ရာဇကူလံ။ မင်မျိုးဖြစ်သောမ
 ယားသည်။ စတုဘာဂံ။ လေဘိုကို။ လဘတေ။ရရာ၏။ ဗြဟ္မဏ်ကူလံ။
 ပုတ္တားမျိုးဖြစ်သောမယားသည်။ တိဘာဂံ။ သို့ဘိုကို။လဘတေ။ ရရာ၏။
 ဝါနိစ္စကူလံ။ ကံသည်မျိုးဖြစ်သောမယားသည်။ဒွိဘာဂံ။ နှစ်ဘိုကို။လဘ
 တေ။ရရာ၏။ ခေတ္တကူလံ။ တောင်သူမြို့ဖြစ်သောမယားသည်။ ဧကဘာဂံ။
 တဘိုကို။လဘတေ။ရရာ၏။ ဣတိမေဝ။ ဤသို့သောအားဖြင့်။ ယေဇ္ဇတ္ထိ
 ယာ။အကြင်အမျိုး၌ဖြစ်သောမိမ္မတို့တွင်။ပုတ္တံ။သားကို။ ဒါယဇ္ဇံ။ အမွေဝေ
 ခြင်သည်။တထေဝ။ထိုအတူ။ ပိဘဇ္ဇေယျ။ ဝေဘန်ရာ၏။ဣတိ။ဤသို့။ မနု
 နာမေန။မနုရှင်ရသေသည်။ပုတ္တံ။မှားဆိုခဲ့၏။

82. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ယေကူလေ။ အကြင်အမျိုးတို့
 ၌။နပုံသကော။ နပုံအစရှိသော။ပုတ္တမိတာ။ သားသွီးတို့သည်။အတ္ထိ။ရှိအံ့။
 တံ။ထိုနပုံပန်တုပ်အစရှိသောသူတို့ကို။ကူလေ။ အမျိုး၌။သမံ။အမျှ။ဒါယဇ္ဇံ။
 အမွေကို။နခါဒေယျ။မစားရာ။ ဘုဋ္ဌိတံ။စားသောရုံမျှသော။ ခနံ။ဥစ္စာကို။
 ဒဒေယျ။ပေးချေ၏။ ယေပုတ္တာ။ အကြင်သားတို့သည်။ မာတာပီတာ။
 အမိအဖတို့၏။နဥပဌာယန္တော။မကျွေးမမွေး၊ နကမ္မန္တော။ အမှုကြီးငယ်ကို
 မရွက်မဆောင်။နိသိဇ္ဇေယျ။နေသည်ရှိအံ့။တံပုတ္တံ။ထိုသားသည်။ ဒါယဇ္ဇံ။
 အမွေကို။ နခါဒေယျ။ မစားအပ်ခြေပြီ။ ယေကူလေ။ အကြင်အမျိုးတို့၏။
 ဣတ္ထိမိတရေ။ သွီးမိမ္မတို့၏။ဟေဌာ။ အော်ဆိုဖြစ်ကံသော။ပုဂိသပုတ္တော။
 သားယောက်ျားသည်။အတ္ထိ။ရှိ၏။ ဘဂိနိ။နှမအကြီးနှင့်။ မာတာပီတာ။
 မိဖ၏အမွေကို။ ရန္တိယဘာတာ။ မောင်ငယ်သည်။ ခါဒေယျ။ စားရာ၏။
 ယေ။အကြင်သွီးတို့သည်။ အနုညာတံ။အမိအဖအခွင်မပေသော။ပရပူရိ
 သဿ။တပါးသောယောက်ျားနှင့်။ လန္ဒော။ရသော။ တံပုတ္တာ။ ထိုသား

သည်။ ဒါယန္တုံ။ အမွေကို။ နုခါဒေယျ။ မစားရခြေကို။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေ
န။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

၈၃. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ နှိဒသပုတ္တာ။ တက်ျပ်နှစ်ယောက်
သောသားတို့သည်။ အတ္ထိ။ ရှိ၏။ တေပုတ္တာ။ ထိုသားတို့တွင်။ မာတာပီတုနံ။
အမိအဖတို့၏။ ဒါယန္တုံ။ အမွေခံရသောသားသည်။ ဆ။ ချော်ပါးတည်။
နဒါယန္တုံ။ အမွေမခံရသော။ ပုတ္တာ။ သားသည်။ ဆ။ ချော်ပါးတည်။ ဩရ
သပုတ္တာ။ ရင်နှံဖြစ်သော သားသည်လည်းကောင်း။ ဟေဌိမာ။ အပြောင်
သားသည်လည်းကောင်း။ ခေတ္တဇာ။ ကျွန်မသားသည် လည်းကောင်း။ ပုပ္ဖက
ပုတ္တာ။ လင်ဟောင်မယားဟောင်သား၎င်း။ ကိတ္တိမာ။ အများကိုသိထင်စေ
၍မွေသောသား၎င်း။ အပတိဋ္ဌာ။ ကော်၍မွေသောသားလည်းကောင်း။ ဣမေ
ဆပုတ္တာ။ ဤချော်ယော်သောသားတို့သည်။ မာတာပီတဒါယန္တုံ။ အမိအဖ
၏အမွေကိုခံထိုက်ကုန်၏။

၈၄. ဒိန္နသကော။ သူတပါးတို့ကို ပေး၍ သုလက်၌ကြီးပြင်သော
သားလည်းကောင်း။ သဟောဒါ။ ဥစ္စာဖြင့်စယ်သောသားလည်းကောင်း။ အနု
နုပ္ပါဝါ။ မိမိမယားသည်သူတပါးကိုလင်ပြု၍ ရသောသားလည်းကောင်း။
ကိပ္ပိတာ။ ကစားမြူးတူးရာ၌ရသောသား၎င်း။ သွာနုတ္တာ။ မိဖဝ်ကားနားမ
ထောင်နေ၍ ခွေးဟုဆိုအပ် သောသားလည်းကောင်း။ ဆာတာဘတ္တပရ
ဘတ္တဿ။ ထမင်းဇော်မွတ်၍ ကျွေးမွေး၍ ရသောသားလည်းကောင်း။ ဣမေ
ဆပုတ္တာ။ ဤချော်ယော်သော သားတို့သည်။ မာတာပီတာ။ မိဖဝ်တို့၏။ ဒါ
ယန္တုံ။ အမွေကို။ နုခါဒေယျ။ မခံစားရကဲ့။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်
ရသေသည်။ ပကာသိတံ။ ထင်ရှားပြခဲ့၏။

ဆဋ္ဌမမြော်သောအမွေတရားပြီးပြီ။

၈၅. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဝိကိဏိတံကိဏိတံ။ ရောင်ခြင်
ဝယ်ခြင်တရားသည်ကား။ အတ္ထိ။ ရှိ၏။ တံ။ ထိုရောင်ခြင်ဝယ်ခြင်တရားတို့
ကို။ သုနာထ။ နာလော။ ယော။ အကြင်သူဆိုသည်။ ပရေသံ။ တပါးသောသူ
တို့၏။ ဓူဇေ။ မျက်မှောက်၌။ ဝိကိဏိတံကိဏိဏေယျ။ ရောင်ဝယ်ဝေရာ၏။
တေ။ ထိုသူတို့သည်။ ဝိကိဏိတံ။ ဝယ်မည်ဟူ၍။ အဗန္ဓရံ။ စရန်သပ်ပေ၏။
မာသဒိဝသံ။ နေလရက်တို့ကို။ ဝဒေဟိ။ ဆို၏။ ယော။ အကြင်ဝယ်သောသူ
သည်။ မာသဒိဝကာလေ။ ဆိုသောလရက်သို့ ရောက်သည်ရှိသော်။ ဝိကိဏေ
ယျ။ ဝယ်ရာ၏။ နဝိကိတံ။ မဝယ်မှုကား။ အဗန္ဓရံ။ စရံသတ်သောဥစ္စာကို။

နဂဏေယျ။ မယူရခြေပြီ။ ဇရာနတ္ထတိ။ ဆုံစေရ၏။ ယေဝိကီဏိတော။ အကြင်ရောင်မည်ဆို သောဥစ္စာရှင်သည်။ မာသဒိဝကာလေ။ ချိန်ဆိုသောလရက်သို့။ နဂတေ။ မရေခံ။ ပရဿ။ တပါးသောသူအား။ ဝိကီဏိတံ။ ရောင်သည်ရှိသော်။ အဗန္ဓရံ။ စရန်သတ်သောဥစ္စာကို။ နိဘာဂံ။ နှစ်ဘက်သို့လျှင်။ ဒဒေယျ။ ပြန်ပေးရ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

86. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့တွင်။ ခနုနတ္ထိကော။ ဥစ္စာမရှိကုံသောကြောင့်။ ပေဟံ။ အိမ်ကိုလည်ကောင်။ ခေတ္တကံ။ လယ်ယာရိမြေကို လည်ကောင်။ ဝိကီဏိတံ။ ရောင်စားထိုမူကား။ ဒါယန္တံ။ အမွေစားတို့၌။ ဝိကီဏေယျ။ ရောင်စားရ၏။ ယေ။ အကြင်အမွေစားတို့သည်။ ခနုနတ္ထိကံ။ ဥစ္စာမကုံမလို၍။ ကိတံ။ မဝယ်မူကား။ အဝိခေတ္တကော။ အိမ်နီးအိမ်ဝပ်လယ်နီး လယ်ဝပ်အင်နီး အင်စတ်သားတို့ကို။ ဝိကီဏေယျ။ ရောင်စားရ၏။ ယေ။ အကြင်လယ်နီး လယ်ဝပ် အင်နီး အင်စတ်သားတို့သည်။ ဝိကီဏိတံ။ မဝယ်မူကား။ ခူရေ။ ဝေသောသူတို့ကို။ ဝိကီဏေယျ။ ရောင်စားရ၏။ ယေ။ အကြင်စယ်သောသူတို့သည်။ ခနုနတ္ထိ။ ဥစ္စာမရှိ၍ ရောင်စားမူကား။ မူလဓနသာမိကံ။ ဥစ္စာရှင်ရင်သို့။ ဝိကီဏေယျ။ ရောင်စားပြန်ရ၏။ တေ။ ထိုဥစ္စာရှင်ရင်သည်။ နကီဏိတံ။ မဝယ်မူကား။ ပရဿ။ သူတပါးအား။ ဝိကီဏေယျ။ ရောင်စားရ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

87. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင် သူတို့သည်။ ပရဿ။ တပါးသောသူအား။ သဗ္ဗသဗ္ဗံ။ ခပ်သိမ်သောသူတို့ကို။ အာဝိဇ္ဇေတွာ။ တည်းစား၍။ ဝိကီဏေယျ။ ရောင်စားအံ့။ တံ။ ထိုဝယ်သောသူသည်။ သညာယ။ သိမူကား။ ဒဒေယျ။ ပြန်ပေးရ၏။ ယေ။ အကြင်သူသည်။ အာဝိဇ္ဇေတွာ။ တည်းစား၍။ ဝိကီဏေယျ။ ဝယ်ယူအံ့။ သော။ ထိုသိသောဝယ်သူသည်။ သညာယ။ သိမူကား။ သမံပိတ္တံ။ စိတ်တူသောသူသို့။ ဝိကီဏေယျ။ ရောင်စားရ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

သတ္တမမြော်သောရောင်ဝယ်တရားကားပြီးပြီ။

88. မဟာရာဇ။ မြတ်သော မင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့သည်။ သန္နိဓာနံ။ နှံခြင်ကို။ ကရေတိ။ ပြုတတ်၏။ တံ။ ထိုတရားသည်လည်း။ အတ္တိရှိ၏။

ကိမိဝ။ အဘယ်ကဲ့သို့ ဥစ္စာနှံရာသနည်ဟူမူကား။ တေဗန္ဓနေ။ ထိုနှံရာသောဥစ္စာတို့ကို။ ဒန္တံ။ မြွေစွာ။ သညာယ။ မှတ်ပြီး၍လည်ကောင်။ သန္နိယ။ သန္နိယအရေအတွက်ဖြင့်လည်ကောင်။ ဟတ္ထဗန္ဓကယ။ လက်တောင်လက်ထွာလက်သစ်ဖြင့်လည်ကောင်။ သန္ဓကပရေ။ နှံမည်သူ၏။ မရခေ။ မျက်မှောက်၌။ သညာယိတွာ။ မှတ်ပြီး၍။ သန္နိဓာနံ။ နှံခြင်ကို။ ကရေတိ။ ပြုလော။ ယော။ အကြင်သိမ်းထားသောသူသည်။ တံဓနံ။ ထိုဥစ္စာကို။ အန္ဓဘဏ္ဍာကာရံ။ အတွင်ထားရာသောဘဏ္ဍာဖြစ်လျှင်လည်း။ အန္ဓမ္မိတံ။ အတွင်၌ထားရာ၏။ ဗဟိဘဏ္ဍာကာရံ။ ပြင်၌ထားရာသောဘဏ္ဍာဖြစ်လျှင်လည်း။ ဗဟိမ္မိတံ။ ပြင်၌ထားရာ၏။ ကိန္နုခေါ။ အသိုမထားပေး။ နုသက္ကစ္စံ။ မရှိမသေး။ အန္ဓေသာဏ္ဍံ။ အတွင်ထားရာသောဥစ္စာကို။ ဗဟိ။ ပြင်၌။ ဌပေတွာ။ ထား၍။ နုတ္ထေ။ ပျော်မူကား။ ဒဒေယျ။ အစားလျှော်ပေရခြေ၏။ ကိန္နု။ သိုမဟုပ်။ အဂ္ဂိဂတာ။ မီးလောင်၍လည်ကောင်။ ဥဒကဂတာ။ ရေနစ်၍လည်ကောင်။ စောရဂတာ။ ခိုသူယူ၍လည်ကောင်။ နုဌေတိ။ ပျောက်သည်ရှိသော်။ သာမိကော။ ဥစ္စာရှင်သည်။ နုဏတိ။ မရရာပြီ။ သော။ ထိုအနှံခံသောသူသည်။ အလိင်္ဂံ။ ပြက်ပြယ်သောစကားဖြင့်။ အဂ္ဂိဂတာ။ မီးလောင်သည်ဟုပြောဆိုသဖြင့်လည်ကောင်။ ဥဒကဂတာ။ ရေနစ်သည်ဟုပြောဆိုသဖြင့်လည်ကောင်။ စောရဂတာ။ ခိုသူယူသည်ဟုပြောဆိုသဖြင့်လည်ကောင်။ ဣတိ။ ဤသို့။ ဝဒေတိ။ ဆို၏။ ပစ္ဆာ။ ဆိုပြီးသောနောက်မှ။ တံဓနံ။ ထိုဥစ္စာသည်။ ပကာသံ။ ထင်ရှားရှိမူကား။ ယော။ အကြင်သူသည်။ စောရဒဏ္ဍာ။ ခိုသောဒါဏ်နှင်။ ဒဒေယျ။ လျှော်ပေရချေ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

89. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ ပုတ္တောစ။ သားကိုလည်ကောင်။ ဂေါဏဉ္ဇ။ ခွားကိုလည်ကောင်။ မဟိ။ သဉ္ဇ။ ကျွဲကိုလည်ကောင်။ အဿဉ္ဇ။ မြင်ကိုလည်ကောင်။ ဟတ္ထိစ။ ဆင်ကိုလည်ကောင်။ သန္နိဓာနံ။ နှံခြင်ကို။ ကရေတိ။ ပြု၏။ တံ။ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။ မတံ။ သေသည်ရှိသော်။ သာမိကော။ သခင်သည်။ နုပထန္တိ။ အစားမတောင်အပ်ခြေကို။ ဝိကိဏိတံ။ ရောင်စားမူကား။ ဒဒေယျ။ လျှော်ပေစေရာ၏။ သတ္တဝါနံတိ။ ရစ္ဆာနံ။ အသက်ရှိသောသတ္တဝါတို့ကိုလည်ကောင်။ ခနုဉ္ဇ။ အသက်မရှိသောဥစ္စာတို့ကိုလည်ကောင်။ ဒိဝမာသဝသံ။ နှစ်လရက်တိုဖြင့် ခြား၍။ သန္နိဓာနံ။ နှံသည်ရှိသော်။ ယော။ အကြင်ဥစ္စာရှင်သည်။ ဒိဝမာသဝသံ။ ဆိုသောနှစ်လရက်တိုဖြင့်ရော၍။ နဂဏ္ဌိကာ။ မယူမူကား။ နုဌေယျ။ ပျော်ပျက်

ပိုင်စေရာ၏။ နေဌိကာကရော။ ပျော်ပျက်ရမည်လောဟု။ နဝဒေယျ။ မဆိုရ
ခြေပြီ။ ယေဒုရာ။ အကြင်သူတို့တွင်။ နေသာမိကော။ နှံသောဥစ္စာရှင်သည်။
ဂဏ္ဌိကမေဝ။ ယူသောကာလမှလျှင်။ ဒဒေယျ။ ပေရခြေ၏။ ပရေသံ။ တပါး
သောသူတို့ကို။ ဒတွာ။ ပေ၍။ နေဌိတံ။ ပြောက်ပြက်မှုကား။ တံ။ ထိုဘဏ္ဍာ
စားကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေစေရာ၏။

အဋ္ဌမမြောက်သောဥစ္စာနှံ တရားကားပြီးပြီ။

90. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့သည်။ သန္နိဋ္ဌာ
နံ။ ပေါင်ခြင်သည်ကား။ တိ။ သ။ သံပါးတည်း။ ကိမိဝ။ အဘယ်ကံသိနည်ဟူ
မူကား။ ဗန္ဓရမတာ။ ပေါင်သေလည်တပါး။ ဗန္ဓရဂတာ။ ပေါင်ရှင်လည်တ
ပါး။ ဗန္ဓရနဝတာ။ ပေါင်သွင်လည် တပါး။ ဣတိ။ ဤသို့။ တရိ။ သံပါးတည်း။
တေ။ ထိုသံပါးသောပေါင်ခြင်တို့တွင်။ မူလအဂ္ဂါယ။ ကိုယ်တို့ရင်တိုင်ခြင်။
ပဏ္ဍိယံ။ ပေါင်ခြင်သည်။ ဗန္ဓရမတာ။ ပေါင်သေမည်၏။ မူလအဂ္ဂါယ။ ဝယ်
ရင်အဘို့တွင်။ ဗွိဘာဂံ။ နှစ်ရက်ကို။ ကတွာ။ ပြု၍။ ဧကံ။ တရုဒ်။ ပဏ္ဍိယံ။ ပေါင်
ခြင်။ ဗန္ဓရဂတာ။ ပေါင်ရှင်မည်၏။ ဗန္ဓရနဝတာ။ ပေါင်သွင်မည်၏။ တေ။
ထိုသူတို့တွင်။ ဗန္ဓရမတာ။ ပေါင်သေပေါင်ရှင်ဟု။ ဝဒေ။ ဆိုကြအံ့။ ယေ။ အ
ကြင်ပေါင်ရှင်ဆိုသောသူသည်။ ပကာသေယ။ သိပြစေရာ၏။ ပကာသိတံ။
ပြဆိုနိုင်မူကား။ ဗန္ဓရဂတာ။ ပေါင်ရှင်ဖြစ်သောသူသည်။ လဘတေ။ ရရာ
၏။ ဝေံနနံ။ ဤသို့မဟုတ်။ နပကာသံ။ မပြဆိုနိုင်မူကား။ ဗန္ဓရမတာ။ ပေါင်
သေဖြစ်ရခြေ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေနံ။ မနုရှင်ရသေသည်။ ပကာသိတံ။
ပြဆိုခဲ့၏။

91. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့သည်။ ပုတ္တံ
ဝါ။ သားကိုလည်ကောင်။ မိတရံဝါ။ ဆွီးကိုလည်ကောင်။ ဒါသံဝါ။ ကျွန်
ကိုလည်ကောင်။ မဟိ။ သဂေါနဉ္စ။ နွားကျွတ်ကိုလည်ကောင်။ ဗန္ဓတိ။
ပေါင်အံ့။ ယေ။ အကြင်အပေါင်ခံသောသူတို့သည်။ ရောဂိတံ။ အနာဒ္ဓိတ်
စက်သည်ရှိသော်။ သာမိကာယ။ သခင်ဟောင်အား။ ဒဒေယ။ အပ်ပေပြန်
ရာ၏။ ရောဂသုခိတေ။ အနာချမ်သာမှသာလျှင်။ ဂဏ္ဍေယျ။ ယူ၍စေပြန်
ရာ၏။ ယေဗန္ဓကာ။ အကြင်ပေါင်ထားသောသူတို့ကို။ ဥဒကရက္ခပပ္ပတေ။
မြစ်ကူးခြောင်ချားသစ်ပင်တက်တောင်တက်မှစ၍။ နပေသေယ။ မစေ
ခန့်ရာ။ ယေ။ အကြင်စေသောသူတို့ကို။ ရောဂဒုက္ခာ။ အနာဒ္ဓိတ်စက်၍။ သာ
မိကာယ။ သခင်ဟောင်အား။ နဒိန္ဒသုတာ။ မစေမကျားမပေနေ၍။ မတာ။

သေသည်ရှိသော်။ ဗန္ဓရဘာဂံ။ ပေါင်သောသူတို့၏အဘိတဏှကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေစေရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

၉၂. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့သည်။ ခေတ္တကံ။ လယ်ယာမြေဥယျာဉ်အင်အိုင်တို့ကိုလည်ကောင်း။ သုဝဏ္ဏံမဏိရဇာတံ။ ရွှေပွတ်စုဌေပွတ်စုကျောက်သံပတ္တများတို့ကို။ ဗန္ဓရံ။ ပေါင်ခြင်ကို။ ကရောတိ။ ပြု၏။ တံ။ ထိုအနှံခံသောသူသည်။ နုနေန္တံ။ မပျောက်မပြက်ရအောင်။ အနုရက္ခေယ။ စောင်ရှောက်ရာ၏။ ယေ။ အကြင်အပေါင်ခံသောဥစ္စာသည်။ ဥဒကအဂ္ဂိစောရံ။ ရေနစ်မီးလောင်ခဲ့သူအစရှိသည်တို့၌။ နေဗ္ဗိတာ။ ပျောက်ပျက်မှုကား။ ဓနုသာမိကံ။ ဥစ္စာရှင်သည်။ နဒဒေယျ။ မပေမရွေးရာဖြို။ ကိနုနု။ သိုမဟုပ်။ ကိဏိတံ။ သူတပါးအားရောင်စားမှုလည်ကောင်း။ ဂုယံ။ ရှိ၍။ ဣဒကံ။ ထားမှုလည်ကောင်း။ ပစ္ဆာ။ နှော့မှ။ ဒိသ္မာဝ။ ထွေးမြင်သည်ရှိသော်။ စောရဒဏ္ဍာ။ ခိုသူ၏ဒါဏ်ကို။ ဒဒေယျ။ ပေရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ပကာသိတံ။ ထင်ရှားပြခဲ့၏။

နဝမမြောက်သောပေါင်ခြင်တရားဥစ္စာဝေတရားကားပြီးပြီ။

၉၃. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့သည်။ ဓနုဘာဂံ။ ဥစ္စာဝေခြင်တရားသည်။ အတ္ထိ။ ရှိ၏။ ကိ။ အဘယ်ကုသိုလ်နည်းဟူမူကား။ ယောပုတ္တော။ အကြင်သမက်သည်။ ဣတ္ထိယာ။ မိမိ၏။ မာတာပိတာ။ မိဖတို့က။ ဓနု။ ဥစ္စာကို။ ဒတ္တာ။ ပေ၍။ ဟိတံ။ စီးပွားကို။ လဘခါဒတိ။ ရှာစားစေ၏။ ယော။ အကြင်သမက်သည်။ လဒ္ဓဓနော။ ရှာဖွေ၍ရသောဥစ္စာကို။ ဘရိယမာတာ။ မယား၏မိဖတို့သည်။ စတုဘာဂံ။ လေရစု၍။ တိဘာဂံ။ သံစုကို။ လဘတေ။ ရရာ၏။ ပုတ္တော။ သမက်ဖြစ်သောသားသည်။ ဧကဘာဂံ။ တတို့ကို။ လဘတေ။ ရရာ၏။ ယောပုတ္တော။ အကြင်သမက်သည်။ အတ္တနော။ မိမိ၏။ မူဇာယ။ အရင်ရှင်နှင့်။ လဒ္ဓဓနော။ ရသောဥစ္စာတို့ကို။ ဘရိယမာတာ။ မယားအမိဖြစ်သောယောက္ခမတို့သည်။ ဧကဘာဂံ။ တဝက်သောဥစ္စာကို။ လဘတေ။ ရရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

၉၄. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ ဧကမဂ္ဂေ။ တခုသောခရီးသို့။ ဂုတ္တိ။ သွားလေ၏။ တံ။ ထိုခရီး၌။ ကိပ္ပိဓနံ။ တစုံတခုသောဥစ္စာကို။ လဒ္ဓေါ။ ရ၏။ တံ။ ထိုရသောဥစ္စာကို။ အလဒ္ဓော။ မရဘဲ။

ရရင်သူသည်။ ကေဘာဂတံ၊တစုနှင်တဝက်သောဥစ္စာကို၊ဂဟေတွာ၊ယူ
ပြီး၍၊သန္တိမေဝ။ အတူတကွထိုက်သောသူတို့သည်၊ဧကံ၊တစုကို၊ လာ
တေ၊ရရာ၏။

၉၅. မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး၊ယော၊ အကြင်သူရင်ဌားသည်။
ခေတ္တစေဝါ၊ လယ်ရာခိုမြေတို၌ လည်ကောင်၊လဒ္ဓော၊ ရသော၊ခနံ၊ ဥစ္စာ
ကို၊ကဿခကော၊ သူရင်ထိမ်းရှင်သည်၊လာတေ၊ရရာ၏၊ဧကံ၊ အဘယ်
သို့ရရာသနည်ဟူမူကား၊တေခနံ၊ထိုဥစ္စာကို၊တိသကံ၊သုံစုရ၍၊ဒွိသကံ၊နှစ်
စုကို၊ ယော၊ အကြင်သူရင်ဌားသည်။ လာတေ၊ ရရာ၏၊ဧကံ၊ တစုကို၊
ကဿခကော၊သူရင်ထိန်းသည်၊လာတေ၊ရရာ၏။

၉၆. မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး၊ယော၊ အကြင်သူသည်၊ဥဒကေ၊
ရေ၌၊လဒ္ဓော၊ ကော်၍ရသည်ရှိသော်၊ ခနုသမိကံ၊ဥစ္စာရှင်သည်။ ကေ
ဘာဂံ၊ တဝက်ကို၊ဂဏေယျ၊ ယူရာ၏၊ ယေ၊ အကြင်ကော်၍ ရသောသူ
သည်၊ကေဘာဂံ၊တဝက်သောဥစ္စာကို၊လာတိ၊ရထိုက်၏၊ဘုမ္မိဂတေ၊မြေ
အစရှိသောကျေး၌၊ လဒ္ဓော၊ ကော်၍ရမူကား၊ သာမိကံ၊ဥစ္စာရှင်သည်။ ဒွိ
ဘာဂံ၊နှစ်တို့ကို၊ လာတေ၊ရရာ၏၊ လဒ္ဓော၊ ကော်၍ရသောသူသည်၊ဧကံ၊
တစုကို၊လာတိ၊ရထိုက်၏၊ယေ၊အကြင်သူတို့သည်၊ ဗဒ္ဓကာမံ၊ အလုပ်အ
ဆောင်အမှုကို၊ ကရေတိ၊ ပြု၏၊တံ၊ ထိုလုပ်ဆောင်သောကာလ၌၊ ဧကော၊
တယောံသောသူသည်၊မတာ၊သေသည်ရှိသော်၊ဘာဂံ၊အဖိုကို၊ ဘတိ၊အ
ခပေးစုဥစ္စာကို၊ပုတ္တဒါရာ၊ သားမယားတို့သည်၊ ခါဒေတိ၊ စားထိုက်၏၊
ဣတိ၊ဤသို့၊မနုနာမေန၊မနုရှင်ရသေသည်၊ပကာသိတံ၊ပြဆိုခဲ့၏။

ဒဿမမြော်သောဥစ္စာဝေတရားပြီးပြီ။

၉၇. မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး၊ယော၊အကြင်သူ ကိုသည်၊အတ္တ၊
တံ၊ လောင်တန်မှုကို၊ကရေတိ၊ပြု၏၊ဒေါသစိတ္တံ၊ဒေါသစိတ်နှင့်လောင်မှု
ကား၊ နုခါဒေယျ၊မစားရခြေ၊ကုက္ကတောစ၊ ကျက်ကိုလည်ကောင်၊အဇ္ဇ
ကောစ၊ဆိတ်ကိုလည်ကောင်၊မဟိ၊သောစ၊ ကျွဲကိုလည်ကောင်၊တိုက်ကျ
ကုံ၏၊ ဣမေဝအတ္တ၊တံ၊ ဤသို့သောလောင်ခြင်ကို၊ ဒေါသစိတ္တံ၊ဒေါသစိတ်
နှင့်၊ အတ္တ၊တံ၊ လောင်ကြသည်ရှိသော်၊ ဒေါသစိတ္တံ၊ဒေါသစိတ်ရှိသည်ဟူ
၍၊ နုကထေယျ၊မဆိုရပြီ၊ဧကံ၊အဘယ်၊ကြောင်နည်ဟူမူကား၊အတ္တာနံ၊မိမိ
ကိုယ်ဖြင်၊နုကရိတံ၊မပြုရ၊ယောတရုတ္တာရော၊အကြင် ကျက်ဌက်ဆိတ်ကျွဲ
တို့သည်သာလျှင်၊ပေါဒတိမေဝ။ တိုက်ခြင်ကြောင်တည်၊ခနံ၊လောင်တန်

သောဥစ္စာကို။ ခါဒေယျ။ စားပိုင်ရာ၏။ ဇံနု။ ဤသို့မဟုတ်။ ဟတ္ထဂတာ။ လက်ချည်း။ ခနံဝါ။ ဥစ္စာသည်။ နတ္ထိ။ မရှိ။ အတ္တုတံ။ လောင်တန်သည်ရှိသော်။ နခါဒေယျ။ မစားရာ။ ဗဟုအတ္တုတံ။ လောင်တန်များသည်ရှိသော်။ ဧကဘာဂတံ။ တဝက်သောဥစ္စာကို။ ခါဒေယ။ စားရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

၉၈. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ ဇိဝိတံ။ အသက်ကို။ ပဟာယ။ စွန့်၍။ ဥဒကေ။ ရေအစရှိသောမြစ်တို့၌ကူးခြင်းလည်းကောင်း၊ ပပ္ဖတရုက္ခေဝါ။ တောင်အစရှိသောသစ်ပင်တက်ခြင်းလည်းကောင်း၊ အတ္တုတံ။ လောင်သည်ရှိသော်။ ဗျက္ခယံကွဒိပိတော။ သစ်ကျားရဲရာဘီလူးရဲရာအစရှိသော ဘေတိန္ဒလည်းကောင်း၊ အတ္တုတံ။ လောင်သည်ရှိသော်။ ဒေါသစိတ္တံ။ ဒေါသနှင့်လောင်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း။ ခနုနတ္ထိ။ ဥစ္စာမရှိလက်ချည်းနှင့်လောင်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း။ နကထေယံ။ မဆိုရပြီ။ အတ္တုတံခနံ။ လောင်တန်ဥစ္စာကို။ ဒေဒေယျ။ ပေရချေ၏။ ယေ။ အကြင်သူတို့သည်။ အတ္တုတံခနံ။ လောင်တန်ဥစ္စာကြောင့်။ ဝုတ္တံဝါ။ သားကိုလည်းကောင်း၊ ဇိတရံဝါ။ သွေးကိုလည်းကောင်း၊ ဘရိယံဝါ။ မယားကိုလည်းကောင်း၊ နပထန္တိ။ မတောင်အပ်ချေကုန်၏။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

ဧကောဒသမမြောက်သောလောင်တစ်တရားပြီးပြီ။

၉၉. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်ခဝါသည်တို့သည်။ ဘတိ။ အခကို။ ဂဟေတွာ။ ယူ၍။ ခေဝတိ။ ဖွတ်၏။ သပ္ပဒိပဋ္ဌိ။ လက်ပန်ပျည်း၌။ နခေဝပေတိ။ မဖွတ်။ ခရိပိဋ္ဌိ။ ကျပ်သောပျည်း၌။ ခေဝပေတိ။ ဖွတ်၏။ ဆိန္နံ။ ဂုပ်ပြတ်သည်ရှိသော်။ တထေဝ။ ထိုအဝတ်နှင့်အတူလျှင်။ ဒေဒေယျ။ ဆပ်ပေရချေ၏။ မတ္တကံ။ ဖွတ်ပြီးမှ။ ပတ္တကံ။ ဝတ်ခြေသည်ရှိသော်။ ဘတိ။ အခကို။ နလဘတိ။ မရရာပြီ။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

၁၀၀. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယောဧကော။ အကြင်သူတယောသည်။ ဘတိ။ အခကို။ ခါဒိတံ။ စားပြီး၍လည်းကောင်း၊ နခါဒိတံ။ မစားသော်လည်းကောင်း၊ ဘတိကမ္ပံ။ ဌားသောသူ၏အမှုဘဏ္ဍာကို။ နကရေတိ။ မလုပ်မပြုနေသည်ရှိသော်။ နလဘတိ။ သူရင်ဌားခတ်မရရာပြီ။ ယေ။ အကြင်သူတို့သည်။ နာဝံ။ ဖွေ၌။ သာမိကံ။ ဖွေရှင်၏။ ဘတိ။ အခကို။

ဂဟေတွာ။ ယူပြီး၍။ နာဝါယ။ ဖွေ၌။ အတ္ထိဥဒကံ။ ဝင်တာသောရေကို။ အတ္တနောဘာဂိတံ။ မိမိအဘိကလဲကျ၍။ နဝိဋ္ဌဝံ။ မပက်နေသော်။ နာဝံ။ ဖွေသည်။ အဇ္ဈကာ။ နပ်ပျက်သည်ရှိသော်။ နာဝါယ ဘဏ္ဍနာ။ ဖွေတွင်ပျက်သောဘဏ္ဍာတို့ကို။ ဒဒယျေ။ လျော်ပေရချေ၏။ ကိနု။ သို့မဟုတ်။ ဘတိ။ အခကို။ ဂဟေတွာ။ ယူ၍။ ဝဒိကမဝစနံ။ ဆိုသောဖွေရှင်စကားသို့။ နပတ္တံ။ မရေခင်။ ဝသံ။ နေသည်ရှိသော်။ ဘတိ။ သူရင်ဌားခကို။ နလဘတိ။ မရေပြီ။ ဣတိ။ ဤသို့။ ပေါရာနေဟိ။ ရှေးဆရာတို့သည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

101. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ယော။ အကြင်သူတယောသည်။ ရထဿ။ ရထားတွင်းရင်၌။ ဘတိ။ အခကို။ ဂဟေတွာ။ ယူ၍။ ရထမဂ္ဂေ။ ရထားတွင်းသွားရာခရီးသို့။ နဂတော။ မနှင်သွားပဲ။ ပရမဂ္ဂံ။ တပါးသောခရီးသို့။ ဂတော။ နှင်သွားသည် ဖြစ်၍။ ရထဘိန္နံ။ ရထားတွင်းကျိုးပျက်သည်ရှိသော်။ ဘိန္နဓနဘဏ္ဍာယံ။ ကျိုးပြက် ပြောက်ရှသောဥစ္စာတို့ကို။ ဒဒေယ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဧကော။ တယောသောသူသည်။ ပရဿ။ တပါးသောသူ၏။ ဘဏ္ဍာရံ။ ဘဏ္ဍာကို။ ရက္ခိတံ။ စောင်ရှောင်မည်ဟူ၍။ ဘတိ။ အခကို။ ဂဟေတွာ။ ယူ၍။ ယံဘဏ္ဍံ။ အကြင်ဘဏ္ဍာသည်။ နေဋ္ဌံ။ ပြောပြသည်ရှိသော်။ ဒဒေယ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဧကဿ။ တယောသောသူသည်။ သေနဂံပတိ။ စပ်ဌားခြင်ကို။ ကတွာ။ ပြု၍။ ဘတိဓနံ။ အခဥစ္စာကို။ ဂဟေတွာ။ ယူ၍။ သေနဂံယန္တံ။ စပ်ထိုသောအခါကံ။ ပလယန္တံ။ ပြေသည်ရှိသော်။ ဘတိ။ အခကို။ နခါဒေယ။ မစားရာပြီ။ ဧဝံနု။ ထိုသို့မဟုတ်။ ဘတိကာလေ။ ဌားသောကာလ၌။ ဒိန္နံ။ ပေမည်ဟူ၍။ ကထေန္တော။ ဆိုလျက်။ သေနဂံယတ္တံ။ စပ်ထိုခြင်ထိုလိုက်သည်ရှိသော်။ ဇေယကာလေ။ စပ်ထိုပြန်၍ အောင်သောကာလ၌။ ဘတိ။ ဆိုသောအခအတိုင်။ ဒဒေယ။ ပေရချေ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

102. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ယော။ အကြင်သူရင်ဌားသည်။ ဗန္ဓကာလေ။ လုပ်ဆောင်သောကာလ၌။ ဘယဋ္ဌာနပေသိတံ။ မတော်သော အရပ်၌စေ၍။ မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ ဘတိ။ သူရင်ဌားခကို။ ဒိန္နံ။ အလိုပေပြီးသည်ရှိသော်။ နဒဒေယျ။ မလျော်ရာပြီ။ ဒိန္နံဘာဂတံ။ တဝက်သောအခကိုပေပြီးသည်ရှိသော်။ ဂတံ။ တဝက်သောအဘိကို။ ဒဒေယ။ ပေလျော်ရချေ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

103. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဂေါနံ၊ နွားကိုလည်ကောင်။ မဟိသံ၊ ကျွဲကိုလည်ကောင်။ အဿဉ္စ၊ မြင်ကိုလည်ကောင်။ အဇ္ဈဉ္စ၊ ဆိတ်ကိုလည်ကောင်။ ဘတိ၊ အခကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍၊ ဌဝိကာပတိ။ ထိန်ကြောင်ထား၏။ ယေ၊ အကြင်နွားကျွဲအစရှိသော တရိစ္ဆာန်တို့သည်။ မတေ၊ သေသည်ရှိအံ့။ အစမ္ပိ၊ အရေအစရှိသော အမြီဥပြိုတို့ကို။ ဌပေသိ၊ ထားရာ၏။ မံသဉ္စ၊ အသားကိုလည်။ သာမိကဿ၊ သခင်အား။ ဒိဇ္ဇေယျ၊ ပေရချေ၏။ ကိနုနု၊ သို့မဟုတ်။ အစမ္ပိ၊ အရေအစရှိသော အမြီဥပြိုတို့ကိုလည်။ နဒသေတိ၊ မပြေ။ သာမိကဿ၊ သခင်အား။ နုသုတံ၊ မကျား။ ယော၊ အကြင်နွားထိန်သည်။ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏။ တံ၊ ထိုနွားကျွဲတိရစ္ဆာန်တို့ကို။ ဒိစေ၊ နေ၌။ စောရံ၊ ခိုသူတို့သည်။ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍၊ နုတ္ထေ၊ ပျော်သည်ရှိသော်။ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရှင်သေသည်။ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

104. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူတို့သည်။ နာဝံ၊ ငွေကိုလည်ကောင်။ ရထံ၊ ရထားကိုလည်ကောင်။ ဘတိ၊ ဂဟေတွာ။ ဌာ၊ ယူ၍။ ဂတော၊ သွားလေသော်။ ဒိဗာ၊ ရှင်မြင်စွာကြာသည်ရှိသော်။ မာသတိ၊ လခအတိုင်။ ဒဒေယျ၊ ပေရချေ၏။ တေ၊ ထိုငွေထွည်းဌားသောသူတို့သည်။ ကိဏိတံ၊ ရောင်စားမူကား။ ဘတိ၊ အခနှင်တကွ။ အပ္ပိန္နံ၊ အဘိုကို။ ဒဒေ၊ ပေရချေ၏။ သာမိကဿ၊ ငွေရှင်ထွည်းရှင်တို့တာတည်။ မဂ္ဂေ၊ ခရီး၌။ ရာဇာ၊ မင်အစရှိသော သူခိုတို့သည်။ ဂဏ္ဍိတာ၊ ကောက်ယူသည်ရှိသော်။ ဘတိကဿ၊ ဌားသောသူတို့တာတည်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရှင်သေသည်။ ပကာသိတံ၊ ထင်ရှားပြခဲ့၏။

ဒွါဒသမမြောက်သောသူရင်ဌားသောတရားကားပြီးပြီ။

105. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော၊ အကြင်ကျွဲနွားတို့သည်။ ပဋိ တဝ သေ။ ချည်းထားသော နေရာ၌။ ဇကော၊ တချသောကျွဲနွားတို့သည်။ မာဏတိကော၊ တိုက်ငြေ၍၊ မတေ၊ သေသည်ရှိသော်။ သာမိကော၊ ကျွဲနွားရှင်တို့သည်။ ဒဒေ၊ လျော်ပေရချေ၏။ ဝေံနုနု၊ ထိုသို့မဟုတ်။ မဟိသံ၊ ဂေါနာ၊ နွားကျွဲတို့သည်။ အညမညံ၊ အခြင်ခြင်။ ဘာသေန၊ ဘာသာဖြင့်။ မာနတိကော၊ တိုက်ငြေ၍။ မတေ၊ သေသည်ရှိသော်။ ရင်၊ ရောင်ဝါးနာသော်။ ရင်၊ သာမိကော၊ ကျွဲရှင်နွားရှင်တို့၌။ ဒေါသံ၊ အပြစ်သည်။ နုတ္ထိ၊ မရှိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဓမ္မသတ္တေ၊ ဓမ္မသတ်ကျပ်၌။ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

106. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော။ အကြင်သူသည်။ ပရံ။ သူတပါး၏။ ဂေါနဉ္စ။ နွားကိုလည်ကောင်။ မဟိသဉ္စ။ ကျွန်ုပ်လည်ကောင်။ အသံညွှ။ မြင်ကိုလည်ကောင်။ ဂဟေတွာ။ ဌားယူ၍၊ ဗျက္ခ။ ကျားတို့လည်ကောင်။ ဒိဝိ။ သစ်တို့လည်ကောင်။ ဟတ္ထိ။ ဆင်တို့လည်ကောင်။ သံသမာရော။ မိကြောင်တို့လည်ကောင်။ ဣမေဘယာ။ ဤသို့သောဘေနှင့်။ မတာ။ သေမူလည်သေအံ့။ စောရာ။ ခိုသူတို့သည်။ ဂဏ္ဍိတံ။ ခိုယူအံ့။ ယေ။ အကြင်ဌားသောသူတို့သည်။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရ၏။ ဟတ္ထိအသံဂေါမဟိသ။ ဆင်မြင်နွားကျွတ်သည်။ ရောဂေန။ အနာဖြစ်။ မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ တေထိဌားသောသူတို့သည်။ နဒဒေယျ။ မလျော်ပေရ။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

107. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော။ အကြင်နွားကျွတ်ဆိတ်မြင်တို့သည်။ ကုလကတာ။ ဆိတ်မနွားမမြင်မကျွတ်တို့သည်။ ကာမေန။ ကာမဂုံကြောင်။ ပစ္ဆာ။ နော်၌ အနုဝတော။ အစည်ထိုက်လေသော။ ဂေါမဟိသအဇ္ဇအသံကေ။ နွားတီးကျွတ်တီးဆိတ်တီးမြင်တီးတို့ကို။ သာမိကံ။ အမတို့၏သခင်သည်။ သသာမိကော။ အထိအစရှိသောသခင်တို့ကို။ ဒဒေယျ။ ပေအပ်ရ၏။ နဒဒေယျ။ မလေမအပ်သည်ရှိသော်။ ဒေါသဒဏ္ဍာ။ အပြစ်ဒါဏ်ကို။ ဒဒေယျ။ ပေရ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

108. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော။ အကြင်လယ်ယာဥယျာဉ်ရှင်တို့သည်။ ပရိဝါရံ။ အချ်အရံဖြစ်သော စောင်ရန်ကို။ နကထေဇ္ဈာ။ မပြုသည်ဖြစ်၍။ ဂေါဏော။ နွားလည်ကောင်။ မဟိသော။ ကျွန်ုပ်လည်ကောင်။ အသေသာ။ မြင်လည်ကောင်။ အဇ္ဇောဝါ။ ဆိတ်လည်ကောင်။ ရုက္ခာယ။ သစ်ပင်အစရှိသောမျိုးကော်ဝဲတို့ကို။ ခါဒေယ။ စားအံ့။ ယံသာကံ။ အကြင်နွားရှင်ကျွတ်တို့၌။ ဒေါသော။ အပြစ်သည်။ နတ္ထိ။ မရှိ။

109. ကိနုနုသိုမဟုပ်။ ဂေါဏမဟိသေသု။ ကျွန်နွားမြင်ဆိတ်တို့၌။ ဌိတကာတော။ ထိမ်းကြောင်သောသူသည်။ အတ္ထိပိ။ ရှိလျက်နှင့်။ နပသ္မဇ္ဈာ။ မကျည်းမရှု၍။ ပရံ။ သူတပါးတို့၏။ ရုက္ခောနိ။ သစ်ပင်အစရှိသောမျိုးကော်ပင်တို့ကို။ ဂေါဏမဟိသေသု။ ကျွန်နွားဆိတ်မြင်တို့သည်။ ခါဒတိ။ စားမူကား။ ထံ။ ထိုထိန်ကြောင်သောသူတို့သည်။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရ၏။ ခေတ္တစေ။ ဥယျာဉ်လယ်ယာတို့၌။ ပရိဝါရံ။ အချ်အရံကို။ ကရောဇ္ဈော။ ပြုသတတ်အံ့။ ဣမံ။ ဤသို့သော အမြင်အရာဖြစ်။ အတ္ထိ။ ရှိသော

လယ်ယာရိမြေတို့ကို။ ဂေါဏမဟိသံ။ နွားကျွဲတို့သည်။ ခါနံ။ စားသည်ရှိသော်။ သာမိကော။ သခင်တို့သည်။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ ထံ။ ထိုလယ်ယာဥယျာဉ်တို့သခင်သည်။ မံ။ ငါတို့၏။ ရုက္ခံ။ သစ်ပင်ကောံပျိုတို့ကို။ ခါဒတိ။ စားသည်ဟူ၍။ ဂေါဏမဟိသံ။ နွားကျွဲတို့ကို။ နပေါဒေယျ။ မပုန်မခပ်ရာ။ ပေါဒဏ္ဍာ။ ဝုန်ခတ်၍။ မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ ဒါသတံ။ အဖို့နှစ်ဆယ်ကို။ ဗဒေယျ။ ပေရချေ၏။ ရောဂါ။ နာသည်ရှိသော်။ ဘေသဇ္ဇေယျ။ ဆေကုရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဂတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

110. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်နွားကျွဲမြင်တို့သည်။ အတ္တနာသာသကော။ မိမိကိုသာသာဖြစ်၍။ ဂဏပလာယန္တံ။ လိုက်လာပြေသည်ဖြစ်၍။ မနုဿာနံ။ လူတို့ကို။ ထိတပေါတကော။ ထိုခိုက်တိုက်မိသည်ရှိသော်။ ယေ။ အကြင်နွားကျွဲမြင်တို့၏သခင်တို့၌။ ဒေါသော။ အပြစ်သည်။ နတ္ထိ။ မရှိ။ ဝေံနု။ ထိုသို့မဟုတ်။ ဂေါနမဟိသအသော။ နွားကျွဲမြင်တို့တို့၏။ သာမိကော။ သခင်နှင့်။ သန္တိမေဝ။ အတူတကွလျှင်။ အာဂစ္ဆာ။ လာလတ်၍။ တိသကေ။ တိုက်မိသည်ရှိသော်။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရ၏။ နဒိန္ဒံ။ မလျော်မပေနိုင်ဖြစ်မှုကား။ ဂေါမဟိသအသဉ္စ။ နွားကျွဲမြင်နှင့်တကွသောသူကို။ ဂဏေယျ။ သိန်ယူပိုင်ရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

111. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူသို့တွင်။ ဥဒကေ။ ရေ၌။ နာဝံ။ ဖွေတိုသည်။ သမဝါရောဒကေ။ မိလေပြင်စွာသောအဟုံဖြစ်။ ထိပေါဒကေ။ တိုက်ခိုက်မိအံ့။ ဓနေ။ ဥစ္စာသည်။ နတ္ထေ။ ပျောက်ပြန်သည်ရှိသော်။ ဒေါသော။ အပြစ်သည်။ နတ္ထိ။ မရှိ။ ယံ။ အကြင်ထွေဆန်သည်။ ဥဒကဂတော။ ရေမြင်စုံတာသောဖွေကို။ ထိပေါဒကေ။ တိုက်မိသည်ဖြစ်၍။ နေဌကဘိန္ဒံ။ ကျိုးပြက်ပြောက်ပျက်သည်ဖြစ်အံ့။ ဒဒေယ။ လျော်ပေရ၏။ တထေဝ။ ထိုအတူလည်ကောင်လျှင်။ ဥဒကနာဝါ။ ရေဆန်သိုသွားသောဖွေကို။ ယာနာဝါ။ အကြင်ဖွေစုံသည်။ ထိပေါဒကေ။ တိုက်မိသည်ဖြစ်အံ့။ ဒဒေ။ လျော်ပေစေရ၏။

112. မဟာနာဝါ။ ဖွေကြီးနှင့်။ ဓုတ္တိနာဝါ။ ဖွေငယ်သည်။ ဂင်္ဂါမဇ္ဈေ။ မြစ်၏အလယ်၌။ ဖေါဌဗ္ဗေါ။ တွေးသည်ရှိသော်။ မဟာနာဝါ။ ဖွေကြီးသည်။ ဝဿဂတေ။ ရှောင်ထွဲစေရ၏။ နဝဿဂတေ။ မရှောင်မထွဲနေသောကြောင့်။ ဓုတ္တိနာဝါ။ ဖွေငယ်သည်။ ဘိန္ဒံ။ နှစ်ပျက်သည်ရှိသော်။

ဒဒေ။ လျော်ပေရခြေ၏။ ဝေံနု။ ထိုသို့မဟုတ်။ နုတိဝင်္ဂမတ္တကေ။ ချောင်
မြောင်မြစ်ကမ်းနားကို၌။ ပေါဋ္ဌပွေ။ တွေးသည်ရှိသော်။ ဂုဏ္ဍိနာဝါ။ ဖွေ
ငယ်သည်။ ဝဿဂတေ။ ရှောင်လွှဲနေရာ၏။ ယံနာဝါ။ အကြင်ဖွေငယ်
သည်။ နုဝဿဂတေ။ မရှောင်မလွှဲနေသည်ဖြစ်အံ့။ မဟာနာဝါ။ ဖွေကြီး
သည်။ ထိတပေါဒကော။ ထိခိုက်၍။ ဘိန္ဒေ။ နှစ်ပြက်သည်ဖြစ်အံ့။ မဟာနာ
ဝါယေ။ ဖွေကြီးသားတို့၌။ အဒေါသကာ။ အပြစ်မရှိကို။ ဝေံနု။ ထိုသို့မ
ဟုတ်။ ဂုဏ္ဍိနာဝါ။ ဖွေငယ်သည်။ ဝဿဂတေ။ ရှောင်လွှဲနေရာ၌။ မဟာနာ
ဝါ။ ဖွေကြီးသည်။ ထိပေါဒကေ။ တိုက်ခိုက်၍ နှစ်ပျက်မှုကား။ နေဋ္ဌဓနံ။
ပျော်ပျက်သောဥစ္စာတို့ကို။ ဒဒေ။ လျော်ပေရခြေ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေ
နု။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

113. မဟာရာဇာ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့တွင်။ ဗာရ
ဝတ္ထုဏော။ ဝန်လေးရှင်သည်။ ဂုတ္တတိ။ လာသည်ရှိအံ့။ တံ။ ထိုဝန်ပေါ
သောသူသည်။ ဝဿဂတေ။ ရှောင်လွှဲနေရာ၏။ အဿဂတော။ မြင်စီးလာ
မှုကား။ ယံ။ အကြင်ဝန်လေးရှင်သည်။ ဝဿဂတေ။ ရှောင်လွှဲနေရာ၏။
ဟတ္ထိဂတော။ ဆင်စီးလာမှုကား။ အဿကော။ မြင်စီးသည်။ ဝဿေ။
ရှောင်လွှဲနေရာ၏။ ရထဂတော။ ရထားစီးလာမှုကား။ ဟတ္ထိကော။ ဆင်စီး
သည်။ ဝဿေ။ ရှောင်လွှဲနေရာ၏။ ရာဇကတော။ မင်းအစရှိသောသူတို့လာ
မှုကား။ ဒုက္ခေ။ သူဆင်ရဲတို့သည်။ ဝဿေ။ ရှောင်လွှဲနေရာ၏။ နုဝဿ
ကော။ မရှောင်မလွှဲနေ၍။ ထိတပေါဒကော။ ထိခိုက်၍ အနာအကြင်ရှိမှု
ကား။ ဒေါသော။ အပြစ်သည်။ နုတ္ထိ။ မရှိ။ ဝဿဂတေ။ ရှောင်လွှဲနေလျက်။
ပေါဒကေ။ ထိခိုက်သည်ရှိသော်။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရခြေ၏။ ဂုတ္တနိ။
ကိုယ်ဝန်ရှိသောမိမ္မကို။ ပေါဒေယျ။ တိုက်ခိုက်မိအံ့။ ဂုတ္တဘိန္ဒေ။ သား
တည်းပြက်သည်ရှိသော်။ ဧကမာသံ။ တလကို။ ဧကရဇတံ။ ငွေကို။
သနျာကတွာ။ ရေတွက်၍။ မာသဘတ္တေ။ လရှိတိုင်ကို။ ဒဒေ။ လျော်ပေရခြေ
၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေနု။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

တိယာဒသမြော်သောအခြေလေချောင်အခြေနှစ်ချောင်တို့၏
ထိခိုက်ရာသောတရားကားပြီးပြီ။

114. မဟာရာဇာ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်ကျွန်သည်။ ပဉ္စ
ဝတ္တာနံ။ ငါးပါးသောဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော။ သာမိကော။ သခင်ကို။ ပရိတာ
သေယျ။ ဆဲရေကြူးလွန်စွာဆိုမိအံ့။ သိသေ။ ဥက္ခောင်တက်၌ယောသော။

ကေသာ။ ဆံကို။ စတုဆိန္ဒကတွာ။ လေးစိတ်ရိပ်ပြီး၍။ နဂရံ။ ပြည်ကို။ ဂစ္ဆတေယ။ လည်စေရာ၏။ ပဉ္စဝတ္တာနံ။ ငါးပါးသောစတ်နှင့် ပြည်ရံ သော။ ဒါသံ။ ကျွန်ကို။ သာမိ။ သခင်သည်။ ဒေါသပရိဘာသေယ။ ဆဲရေးထောင်သပ်ပုန်ခတ်ခြင်ကို။ ကရောဇ္ဈော။ ပြုသည်ရှိသော်။ ယံသာမိကံ။ အကြင်သခင်ကို။ ရာဇဇာယံ။ မင်၏ဒါဏ်ကို။ ဒဒေယ။ ပေရချေ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

115. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့တွင်။ စတုဒသဒါသာ။ တကျိပ်လေ ပါးသော ကျွန်တို့သည်။ အတ္ထိရှိ၏။ ကိ။ မိဝ။ အဘယ်သို့နည်း ဟူမူကား။ ဝိကဏေယဒါသာ။ ဥစ္စာဖြင်ဝယ်သောကျွန်လည်တပါး။ ပုတ္တဒါသာ။ အိမ်ကျွန်မတွင် မွေမြင်သော ကျွန်လည်တပါး။ မာတာပီတုဇာတာ။ မိလာ ဖလာ ကျွန်လည် တပါး။ ဗိန္ဒူ။ သူ တပါးပေ၍ရသောကျွန်လည်တပါး။ ဆန္ဒာယဒါသာ။ ဘေကို ကွယ်ကာခြင်ကြောင်ရသောကျွန်လည်တပါး။ ဘတ္တိက ဒါသော။ ထမင် ငတ်မွတ်၍ ကျွေးမွေးရသောကျွန်လည်တပါး။ ဝေရိယဒါသာ။ ရန်သူဖြစ်သောသုံဖန်ရသောကျွန်လည်တပါး။ ဣတိသတ္တဒါသာ။ ဤခုနစ်ယေဝံသောကျွန်တို့ကို။ သာမိကော။ သခင်သည်။ ပေသိတာ။ စေအပ်၏။ မုဇ္ဈဘိက္ခုဒါသာ။ လွတ်လေပြီးသောရဟန်တို့ကျွန်လည်တပါး။ မုဇ္ဈဗြဟ္မဏဒါသာ။ လွတ်လေပြီးသောပုဏ္ဏားတို့၏ကျွန်လည်တပါး။ ဘိက္ခုနဘိက္ခုနာ။ ရဟန်ခြင်လွတ်လေပြီးသောရဟန်ဖြစ်သော ကျွန်လည်တပါး။ ဗြဟ္မဏဗြဟ္မဏော။ ပုဏ္ဏားခြင်မှ လွတ်လေသောပုဏ္ဏားဖြစ်သောကျွန်လည်တပါး။ ခေတ္တဒါသာ။ အိမ်ခင်ရာခင်၌နေကာမျှကိုကျွန်ဟုဆိုသောကျွန် လည်တပါး။ သဝိသိလာစာရာ။ သိလသတင်နှင့်ပြည်ရံသောသူကို ကျွန်ဟုဆို ခြင်လည်တပါး။ အညေဇာနာဒါသာ။ တပါးသောသူတို့မှတင်၍ နေကာမျှသောသူကိုကျွန်ဟုဆို ခြင်လည် တပါး။ ဣမေသတ္တဒါသာ။ ဤခုနစ်ယေဝံသောကျွန်တို့ကို။ နပေသိတာ။ မစေအပ်ကုံ။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ပုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

116. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ သတ္တဒါသပေသိတာ။ စေအပ်သောခုနစ်ယေဝံသောကျွန်တို့တွင်။ ဝိကိဏေယဒါသာ။ ဥစ္စာဖြင်ဝယ်သောကျွန်တို့သည်။ နဝသိကံ။ မနေထိုသည်ရှိသော်။ ကိဏိမူလံ။ ဝယ်ရင်အဖိုကို။ ဒဒေယျ။ ပေရချေ၏။ ပုတ္တဒါသာ။ အိမ်ကျွန်မတွင်မြင်သောကျွန်ကိုကား။ ဗွိဘာဂံ။ နှစ်ဘိသာလျှင်။ ဒဒေယျ။ ပေရချေ၏။ မာတာပီတုဇာတာ။ မိလာဖလာကျွန်တို့ကိုကား။ ဝသိကံ။ မနေထိုသည်ဟူ၍။ ဘာဝံ။ အဘို့ကို။ နဒေယျ။ မ

ပေရကုံ၊ ဗိန္ဒုဒါသာ။ သူတပါးပေရ၍ရသောကျွန်တို့ကား။ ဣတ္ထိယာဝါ။ မိမ္မ
 ဖြစ်မှု ကား။ နှိဒသပဉ္စံ။ ၂ ဖြိသော ငွေကို။ ဒဒေယျ။ ပေရချေ၏။ ပူရိသံ။
 ယောက်ျားဖြစ်မှုကား။ တိသရဇတံ။ သုံဆယ်သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ ပေရ
 ချေ၏။ ဘာဏဒါသာ။ ဘေကိုကွယ်ကာ၍ရသောကျွန်တို့ကား။ ဂုဏသမံ။
 ဂုဏ်ရှင်မျှသောသူတို့အဘို့ကို။ ဒဒေ။ ပေရခြေ၏။ ဘတ္တဒါသာ။ ထမင်ငတ်
 မွတ်၍ရသောကျွန်တို့ကား။ ဘတ္တအဗ္ဗိ။ ထမင်ဘိဖြစ်သော။ ဒသပဉ္စရဇတံ။
 ၁၅ သောငွေကို။ ဒဒေ။ ပေရချေ၏။ ဝေရိဒါသာ။ ရံသူဖြစ်သောသုံပမ်းရ
 သော ကျွန်တို့ကား။ ရာဇာဏံ။ မင်တိုသည်။ ဒေါသံ။ အမျက်ပြေသည်ရှိ
 သော်။ မုစ္စယေ။ လွတ်ရာ၏။ ဣတိသတ္တဓမ္မာ။ ဤချနစ်ပါးသောတရားကို။ မနု
 နာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

117. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့တွင်။ မာတာ
 ဝီတာ။ အမိအဖတို့သည်။ မုစ္စနာ။ လွတ်လေကုံပြီးသော။ ဒါသာ။ ကျွန်တို့ကား
 ပုတ္တမိတရာ။ သားဆွီးတို့သည်။ ဒါသကမ္မံ။ ကျွန်၏အမှုကို။ နကရေယျ။ မပြု
 ရကုံ။ ဝီတာ။ အဖသည်။ ကာမံ။ ကာမစတ်ရှက်လေပြီးသော။ ဒါသံ။ ကျွန်ကို
 ကား။ ပုတ္တမိတာ။ သားဆွီးတို့သည်။ ဒါသကမ္မံ။ ကျွန်၏အမှုကို။ နကရေယျ။
 မပြုရကုံ။ တထေဝ။ ထိုအတူလည်ကောင်လျှင်။ မာတာ။ အမိသည်။ ပတိကံ။
 လင်လုပ်သော။ ဒါသံ။ ကျွန်ကို။ ယေ။ အကြင်သားဆွီးတို့သည်။ ဒါသကမ္မံ။
 ကျွန်၏အမှုကို။ နကရေယျ။ မပြုရကုံ။ ကိ။ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။
 ဂန္ဓိယမာတာဝီတာ။ မိနွေးဖထွေးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဒါသပေသိတာ။
 စေပြီးသောကျွန်ကို။ သာမိကံ။ သခင်သည်။ ပပ္ပဇ္ဇံ။ ရဟန်း၏အဖြစ်ကို။ အနု
 ဉာတံ။ ခွင်ပြုသည်ဖြစ်အံ့။ တံ။ ထိုရဟန်းဖြစ်သောကျွန်ကို။ နပေသိတာ။ မ
 စေအပ်ခြေကုံ။ သာမိကံ။ သခင်၏။ ဇိဝိတာယ။ အသက်ကို။ ဘယဘတိတာ။
 ကယ်ပေသောကျွန်ကို။ ယံသာမိကံ။ အကြင်သခင်တို့သည်။ မုစ္စေယျ။ လွတ်
 အပ်ချေကုံ၏။ မုစ္စိတာ။ လွတ်မည်ဟု။ ကထေန္တော။ ဆိုလျက်။ ဒါသံ။ ကျွန်
 သည်။ ဘရမဂ္ဂံ။ ဘေအစရှိသောခရီးသို့။ ဂတော။ သွားသော။ ယံဒါသံ။ အ
 ကြင်ကျွန်ကိုလည်း။ မုစ္စေယျ။ လွတ်ရခြေကုံ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနု
 ရှင်ရသောသည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

118. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ယေ။ အကြင်သူသည်။ သဒါ
 သံ။ မိမိကျွန်ကို။ ပရဿ။ သူတပါးအား။ ကိဏိတွာ။ ရောင်၍။ ဧတ္တကံဝဿံ။
 ဤမျှသောနှလံပတ်လုံ။ ဣမံအဗ္ဗုနံ။ ဤကျွန်၏အဘို့ကို။ ပတိဒဿာမိ။ ငါပေ
 ပြန်အံ့။ အတိတေ။ ထိုပိုင်ချားသောနေလ လွန်သည်ရှိသော်။ ဝိနိစ္ဆိတော။

ပိုင်ကျွန်သည်။ဟောတု။ ဖြစ်စေလော။ဇူတိ။ဤသို့။စစနံ။ဆိုသောစကားကို။ပရမုခေ။သူတပါးတို့၏ရှေး၌။စေဝဒေယျ။အကယ်၍ဆိုညားအံ့။တေ။ထိုကျွန်ခေလောသောသူတို့သည်။သံကရေယံ။ချိန်သောအခါသို့။အပတ္တေ။မရေခံ၌။စေဝဒေယျ။ထိုကျွန်၏အဘိုးကိုပေအံ့ဟုဆို၏။ဒါသဿမိကော။ကျွန်ရှင်သည်။အတ္တံ။ထိုကျွန်၏အဘိုးကို။ဒေယျ။ပေရာ၏။နောစေခါဒေယျ။ထိုကျွန်၏အဘိုးကိုမယူလိုညားအံ့။ဝိကိဏီတော။ထိုကျွန်ကိုဝယ်သောသူသည်။တံမုတ္တော။ထိုကျွန်ကိုရခြင်မှလွတ်၏။ကဿာ။အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။ဒါသဿ။ကျွန်ကို။သန္ဓာယ။ယုံကြည်၍။တဿ။ထိုကျွန်ရောင်၏။အဂ္ဂဘာဂတော။အဘိုးမယူရခြင်ကြောင့်တည်း။ဇူတိ။ဤသို့။မနုနာမေန။မနုရှင်ရသောသည်။ပုတ္တံ။မှာဆိုခဲ့၏။

119. မဟာရာဇ။မြတ်သောမင်းကြီး။ဒဟရံ။ငယ်သော။ပုတ္တဒါသဉ္စ။သားမယားတို့ကိုလည်းကောင်း။ညာတိစ။အဆွေအမျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း။ဒါသဉ္စ။ကျွန်ကိုလည်းကောင်း။ဝိကိဏီ။သူတပါးတို့သည်ဝယ်ညားအံ့။ယေ။အကြင်သားမယားကျေကျွန်တို့ကို။သမိနာ။အရှင်သည်။အာဝါဟိတော။အိမ်ရာချပြီးသော။တေ။ထိုမယားသားကျေကျွန်ဆွေမျိုးတို့သည်။ပုတ္တံ။သားငယ်ကို။စေလဘေယ။ရညားအံ့။ပစ္ဆာ။နောက်သောအခါ၌။မူလဿမိကံ။ကျွန်ရှင်ရင်သည်။စေအက္ခေယ။ထွက်၍ဆိုညားအံ့။နွေဿမိကေ။ထိုကျွန်ရှင်နှစ်ယောက်တို့သည်။ကိဏီထွာ။ရောင်၍။ဘဇေယျ။ခွဲဝေကို၏။ကဿာ။အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။အဿနဝံ။ကျွန်ရှင်၏။ပဒိုဘာဂံ။ကျွန်ခံတို့ကို။နရောစေန္ဒော။မကျားစေမူ၍။ဝိဝါဟိတော။ထိမ်မြားခြင်ကြောင့်တည်း။ဇူတိ။ဤသို့။မနုနာမေန။မနုရှင်ရသောသည်။ပုတ္တံ။မှာဆိုခဲ့၏။

120. မဟာရာဇ။မြတ်သောမင်းကြီး။ယော။အကြင်ကျွန်သည်။ဗဟုပုတ္တေ။များသောသားတို့ကို။လန္ဒေ။ရလတ်သော်။သမိကော။ကျွန်ရှင်သည်။တံ။ထိုကျွန်၏သားကို။ဇီရံ။ရှည်မြင်စွာ။ပေါသေယ။ကျွေးမွေးအံ့။မူလဿမိကံ။ကျွန်ရှင်ရင်သည်။စေအက္ခေယ။ထွက်၍ဆိုညားအံ့။တံ။ထိုကျွန်သားသည်။နလဘေ။မရရာ။ဇူတိ။ဤသို့။မနုနာမေန။မနုရှင်ရသောသည်။ပုတ္တံ။မှာဆိုခဲ့၏။

121. မဟာရာဇ။မြတ်သောမင်းကြီး။ယော။အကြင်ကျွန်သည်။ပဿဒါသကံ။ကျွန်ပြေကို။အနုဂစ္ဆတိ။ထိုက်၏။သော။ထိုထိုက်သောသူသည်။ယဿ။အကြင်သူ၏။ဌာနဝါမေ။တရုသောရွာအရပ်၌။ပဿတိ။

တွေ၏။ မြင်၏။ သာမိ။ ရွာစသောအရပ်ရှင်သည်။ တံ။ ထိုကျွန်ကို။ နဒဒေယျ။ မပေချေအံ့။ သော။ ထိုကျွန်သည် လည်။ တဿ ဂါမယော။ ထိုရွာစသောအရပ်၌။ သာမိကဒါသေ။ အရှင်တို့၏ကျွန်ဖြစ်ချေအံ့။ ကဿ။ အဘယ်ကြောင့် နည်ဟူမူကား။ ညာတဿ။ သိအပ်သော။ ဒေါသဓနဿ။ အပြစ်နှင့်တကွ ဖြစ်သောဥစ္စာ၏။ အဒိန္နဘာဝတော။ မပေခြေသောကြောင့်တည်း။ ဣတိ။ ဤတို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

122. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ အမဂ္ဂေ။ မြီးမဟုပ်သောအရာ၌။ ပလာသဒါသေန။ ပြေသောကျွန်နှင့်။ သဟ။ အကွ။ ဂစ္ဆတိ။ ပြေသော်လည်းကောင်း။ အညမညံ။ အခြင်ခြင်။ ဝဒန္တိဝါ။ ပြောဟောသော်လည်းကောင်း။ တံ။ ထိုကျွန်ကို။ သာမိကံ။ ကျွန်ရှင်သည်။ စေအနုဂ္ဂတေ။ ထိုက်ရည်းသည်ရှိသော်။ သော။ ထိုကျွန်နှင့်။ သဟဂတော။ အတူပြောဟော၍သွားသောသူသည်။ စေပရေ။ တပါးဖြစ်အံ့။ တံဒါသဇာတံ။ ထိုကျွန်၏အဖြစ်ကို။ စေနဇာနေယ။ မသိမမြင်ညားအံ့။ အဒေါသော။ အပြစ်မရှိ။ အတညာတိ ကော။ အဆွေအမျိုးဖြစ်အံ့။ ဒါသဗလံ။ ကျွန်ပြေသောအဖြစ်ကို။ ဇာနေယ။ သိညားအံ့။ သော။ ထိုကျွန်နှင့်အတူသွားသောသူသည်။ စောရော။ ခိုသူလျှင်တည်း။ ကဿ။ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။ ဒုဒ္ဓေသဘာဝတော။ မသင်သောအရပ်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဣတိ။ ဤသို့။ ဓမ္မသက္ကေ။ ဓမ္မသတ်ကျပ်၌။ ပကာသိတံ။ ထင်ရှားပြခဲ့၏။

123. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ ပရဒါသပလာဂတော။ သုကျွန်ပြေနှင့်။ မဂ္ဂေ။ ခရီး၌။ ညာတိတံ။ အဆွေအမျိုးတို့၌ဖြစ်အံ့။ သဟ။ အတူတကွ။ ဝဒတိ။ စကားပြောဆို၏။ ဂစ္ဆတိ။ သွားကြအံ့။ တဿ။ ထိုကျွန်၏။ သာမိကော။ သခင်သည်။ တံ။ ထိုကျွန်ပြေကို။ စေအနုဂ္ဂဟတော။ ထိုက်၍ရည်းအံ့။ သောမိ။ ထိုကျွန်၏ အဆွေ အမြို့တို့သည်လည်း။ ဧကဂါမဋ္ဌာနတော။ တခုခုသောရွာအိမ်အရပ်တို့၌။ စေနိက္ခမေယျ။ မထွက်မြောက်သည်ဖြစ်အံ့။ စောရော။ ခိုသူသည်။ နဟောတိ။ မဖြစ်။ စေနိက္ခမေယျ။ အိမ်ရာမှထွက်မြောက်သည်ဖြစ်အံ့။ သော။ ထိုသူသည်။ ညာတိပိ။ အဆွေအမျိုးပင်ဖြစ်ညားသော်လည်း။ စောရကော။ ခိုသူလျှင်တည်း။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

124. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ ပလာသေန။ ပြေသော။ ဒါသေန။ သုကျွန်နှင့်။ သဟ။ တကွ။ ဧကပဇ္ဇေ။ တခုသောဇေး၌၎င်း။ ဧကမဉ္စပေ။ တခုသောကနူး၌၎င်း။ ဧကသာလာယဉ္စ။ တခု

သောစရပ်၌၎င်း၊ ကေတိဌနာဝါစ။ တခုသောရေဆိတ်၌၎င်း၊ ရက္ခိ။ ညည်အ
ခါ၌၎င်း၊ ဝသေယ။ ပြောဟောကြ၍နေညားအံ့။ သာမိ။ အရှင်သည်။ လဇ္ဈေပိ။
ကျွန်ရညားသော်လည်း။ သော။ ထိုကျွန် ပြေနှင်ပြောဆိုနေသောသူသည်။
စောရော။ ခိုသူသည်။ နဟောတိ။ မဖြစ်။ ကသ္မာ။ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူ
ကား။ ဗဟုနိဝါသတော။ အများစည်ဝေရာအရပ်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။
ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

125. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ ပရဒါ
သညာတိနံ။ သုကျွန်ဖြစ်သော ဆွေမျိုးတို့ကို။ မဂ္ဂန္တရေ။ မြီးအကျား၌။ လ
ဘိတွာ။ ရ၍။ နာဝါယောပေယ။ ဖွေ၌တင်မိအံ့။ သာမိနာ။ ကျွန်ရှင်သည်။ ပ
ရိဘာဂံ။ ဝန်ခံခြင်ကို။ လဇ္ဈေပိ။ ရသော်လည်း။ ယော။ အကြင်ထွေတက်သို
သောဆွေမျိုးတို့သည်။ စောရကော။ ခိုသူသည်။ နဟောတိ။ မဖြစ်။ သော။
ထိုကျွန်ပြေဆွေမျိုးသည်။ ပဋိဘာဂံ။ ဝန်ခံခြင်ကို။ တိဝဿဉ္စ။ သံ့နှပ်ပတ်လုံ။
ကတွာ။ ပြု၍။ ရက္ခောဝ။ အပြစ်မှလွတ်၏။ ကသ္မာ။ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူ
ကား။ ပလာသဒါသဿ။ ကျွန်ပြေ၏။ အတ္တနောညာတိ ဘာစတော။ အ
ဆွေအမျိုးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေ
သည်။ ပကာသိ။ ပြဆိုခဲ့၏။

126. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သိုသော။ ပရဒါသ
ကော။ သုကျွန်ဖြစ်သောသူသည်။ ပလာတညာတကော။ မိမိအထံသိုပြောင်
စွာသောအဆွေအမျိုးတို့သည်။ ဗာရေ။ မိမိအိပ်၌။ သပ္ပရက္ခိ။ တညည်ပတ်
လုံ။ ဝသေ။ နေထွာအံ့။ တတ္ထ။ ထိုအိပ်၌။ တသ္မိဒါသံ။ ထိုကျွန်ကို။ လဇ္ဈေပိ။
ရညားသော်လည်း။ သော။ ထိုကျွန်ကို။ နိပ္ပမစ္စတဝဿကော။ အိပ်အနေခံ
သောအိပ်ရှင်သည်။ စောရော။ ခိုသူသည်။ နဟောတိ။ မဖြစ်။ ကသ္မာ။ အ
ဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။ အနိလဒ္ဓနဘာ ဝတော။ ဖုန်၅က်မထားခြေ
သောကြောင့်တည်း။ သောနိပ္ပဉ္စတဝဿကော။ အအိပ်အနေခံသောသူသည်။
တံ။ ထိုကျွန်ကို။ သဗာရေ။ မိမိအိပ်၌။ ရက္ခိဝါသိတွာ။ ညည်သိပ်၍။ ယဝနဂရ
ခန္တိနိဒါသံ။ မြို့တခါချပွတ်စသောစရပ်တို့၌။ ပါထေရကံ။ မျိုးရိက္ခာတို့ကိုထိုအ
မျိုးအဆွေ အားလိုညား သော်လည်း။ အညဋ္ဌာနံ။ တပါးသော အရပ်သို့။ ဂ
ပာဏ္ဏော။ ပိုထိုက်သောသူကို။ လဇ္ဈေပိ။ ရညားသော်လည်း။ သော။ ထိုကျွန်ရှင်
သည်။ အစောရကော။ ခိုသူမဖြစ်။ တိဝဿံ။ သံ့နှပ်ပတ်လုံ။ ပဋိဘာဂေါ။ ဝန်ခံ
သည်ဖြစ်၍။ ရက္ခော။ အပြစ်မှလွတ်၏။ ပရော။ တပါးသောသူသည်။ စေ

ဟောတိ။ အကယ်၍ဖြစ်ညားအံ့။ စောရကံ။ ခိုသူအဖြစ်ကို။ ဝိနိစ္ဆေယျ။ ဆုံ
ဖြတ်ရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

127. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပရဿ။ သူတပါး၏။ ဒါသံ။
ကျွန်ကား။ ပလာယန္တော။ ပြေလေသော်။ မမအန္တိ။ ငါ၏အဘိုးကို။ ဒဿာမိ။
ပေအံ့။ ဣတိဝစနံ။ ဤသို့ သောစကားကို။ သာမိ။ ကျွန် ရှင် သည်။ ပရေန။
တပါးသောသူကို။ ဝဒါပေယျ။ မှာ၍ဆိုစေအံ့။ သော။ ထိုမှာ၍ဆိုသောစ
ကားဆိုသည်။ တံဝစနံ။ ထိုမှာသောစကားကို။ တဿ။ ထိုကျွန်ရှင်အား။
အာရောစေယျ။ ကျားပေစွာအံ့။ သာမိ။ ကျွန်ရှင်သည်။ သဗ္ဗအန္တိ။ နည်
သောအဘိုးကို။ ဝေဂဏေယျ။ ယူညားအံ့။ ဒဒေယထာအန္တိနိကံ။ အထွက်
အဆုတ်အဘိုးတံတိုင်ကို။ ဝေဂဏေယျ။ ယူသည်ဖြစ်ညားအံ့။ သော။ ထိုစ
ကားမှာလိုက်သောသူကျွန်သည်။ နဒဒေယျ။ မပေရချေ။ သော။ ထိုဆို
သောသူသည်။ တံ။ ထိုကျွန်ကို။ အဿ။ ထိုကျွန်ရှင်အား။ ဒဒေတွာ။ ပြန်သော
ကြောင့်။ အဒေါသကော။ အပြစ်မရှိ။ သော။ ထိုမှာ၍ဆိုသောသူသည်။ တံပ
ရဒါသဉ္စ။ ထိုသူကျွန်ကိုလည်ကောင်း။ အထဒဒေယျ။ အကယ်၍မပေချေအံ့။
တကမ္ဘာရော။ ထိုမှာ၍ဆိုသောသူ၏ဝန်ဖြစ်ခြေ၏။ ကသ္မာ။ အဘယ်ကြောင့်
နည်ဟူမူကား။ ဝိတ္တသမတာယ။ ဝိတ်တူခြေသောအားဖြင့်။ သာသနဿ
ဟရတာဝတော။ မှာထားဆိုပေဆောင်ပေသောကြောင့်တည်း။ ဣတိ။ ဤသို့။
မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

128. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယောနိစ္စဒါသော။ အကြင်
ကျွန်ပိုင်သည်။ ဒါသဿာမိ။ မိမိအရှင်၌။ ဝေ အဝဿိတ ကာမော။ မနေထို
သည်ဖြစ်အံ့။ တဒါယောပရိဏာဟံ။ ထိုသူ၏အလိုအရပ်ကို။ ဒိသပသန္တော
ကျည်ရှုလျက်။ ယထာအန္တိ။ ထိုက်တန်သောအဘိုးကို။ ဂဏေယျ။ ယူရာ
၏။ မာတာပိတဇာတဒါ သော။ မိဘတို့၏ အနွယ်ဖြစ်သောကျွန်တို့သည်။
အန္တိ။ အဘိုးကို။ ဒါသဿာမိကဿ။ ကျွန်သခင်အား။ ဝေဒဒေ။ ပေသည်
ဖြစ်အံ့။ နုဣဿရော။ အဗိုမပိုင်ပလေ။ သာမိကေန။ သခင်ရှင်သည်။ ဣစ္ဆ
တိအန္တိ။ အထိုရှိသောအဘိုးကို။ ဒဒေယ။ ပေညားအံ့။ သော။ ထိုအရှင်သည်။
ဂဏေယျ။ ယူရာ၏။ ကသ္မာ။ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။ နဂရဿာပိ
ဝနုနာ။ ပြည်တည်မှပြောင်ပြန်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာ
မေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

129. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယောစ။ အကြင်သူသည်။ ပ
လာယန္တဝဒါသိယာ။ အရှင်မှတို့ကွယ်လေပြီးသောကျွန်မကို။ အဇာနန္တော။

မသိ၍လျှင်။ ဘဏ္ဍ။ အသွင်ဥစ္စာကို။ ဒုတိယ။ ပေဉ်၍။ ပေါသေယ။ နေ
စေ၏။ ပစ္စာ။ နောက်မှ။ သာမိနာ။ ကျွန်ရှင်သည်။ လဒ္ဒော။ ရအပ်သည်ရှိ
သော်။ သော။ ထိုအရှင်သည်။ အာသ။ ထိုလင်အား။ ဘဏ္ဍ။ အသွင်ဥစ္စာကို။
ပတိဒုတိယ။ တဖန်ပေပြန်မှ။ လဘေယ။ မိမိကျွန်ကိုရပြန်ရာ၏။ သော။ ထို
လင်သည်။ ဇာနဇာနန္တေဝ။ သုကျွန်မ၏အဖြစ်ကိုသိလျက်ပင်လျှင်။ သာမိ
ကာသ။ သခင်အား။ နအာရောစေတွာ။ မကျာမူ၍။ ဘဏ္ဍ။ အသွင်ဥစ္စာကို။
ဒုတိယ။ ပေ၍။ ပေါသေယ။ နေစေအံ့။ ဇောယ။ ထိုကျွန်မကို။ လဒ္ဒာယ။ အ
ရှင်ရအပ်သည်ရှိသော်။ ဘဏ္ဍ။ အသွင်ဥစ္စာကို။ ဟရတိ။ ဆုံချေ၏။ သာမိ
ကော။ ကျွန်ရှင်သည်။ ဒုရေ။ ဝေသောကြောင်။ သော။ ထိုလင်သည်။ စေန
အာရောစေတိ။ မကြားချေအံ့။ လဒ္ဒာယ။ ကျွန်မရှင်သည် ရအပ်သည်ရှိ
သော်။ အပ္ပိဝဘဏ္ဍ။ ထက်ဝက်သော အသွင်ဥစ္စာကိုလျှင်။ လဘတေ။ ရ
ရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေးသည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

130. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယောပလာယန္တော။ အကြင် ကျွန်ပြေသည်။ ယထိံ ဌာနေ။ အကြင်သူတပါးနေ သောအရပ်၌။ ဝသေ။ နေလေ၏။ သောနုရော။ ထိုအနေခံသောသူသည်။ တံဟေတု။ ထိုပြေ ကြောင်ကို။ ခဏ္ဍံ။ ဒါဏ်ကို။ ဒဒေယျဝါ။ ပေးသော်လည်းကောင်း။ ခနံဥစ္စာ ကို။ ဒတွာ။ လျော်၍။ ဇာမာတရံ။ သွက်ကို။ ကရေတိဝါ။ ပြုသော်လည်းပြု အံ့။ သာမိလန္ဒေ။ ကျွန်ရှင်တွေးသည်ရှိသော်။ သော။ ထိုကျွန်ရှင်သည်။ ခနံ။ သွက်ပြုမည် လျော်ပေသောဥစ္စာကို။ ပဒိဒတွာန။ ပေပြန်မှ။ တံဒါသံ။ ထို မိမိကျွန်ကို။ လဘေ။ ရရ၏။ ပရဒါသကံ။ သုကျွန်၏အဖြစ်ကို။ ဇာနံဇာ နန္တေဝိ။ သိလျက်လည်း။ အထအာရောစေယျ။ အရှင်ကိုမကြားခြေအံ့။ ခနု ဟာရကော။ ထိုဥစ္စာဆုံးခြေ၏။ ဒုရေ။ အရှင်ဝေသောကြောင်။ သော။ ထို သွက်ပြုမည် ဥစ္စာပေးသောသူသည်။ စေန အာ ရော စေယျ။ အရှင်အားမ ကျားပချေအံ့။ လန္ဒေ။ ကျွန်ရှင်သည်ရပြန်လသော်။ ခနုဟာရကော။ ထိုဥစ္စာ ဆုံးချေ၏။ ကသ္မာ။ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။ ပရဒါသကံ။ သုကျွန်အ ဖြစ်ကို။ ဇာနေတွာဝ။ သိလျက်လျှင်။ မူလကရဏတော။ အရှင်ပြုခြေသော ကြောင် တည်။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဝုတ္တံ။ မှာဆို ခဲ့၏။

131. မဟာရာဇ။ ဖြတ်သောမင်ကြီး။ တတော။ ထိုအရှင်မှ။ ပလာသဒါသကော။ ပြေသောကျွန်သည်။ ထေနေယျ။ ခိုသူတို့ပြုချေအံ့။ တဿ။ ထိုကျွန်၏။ သာမိကော။ အရှင်သည်။ နဒေါသော။ အပြစ်မရှိ။ ယေ။ အကြင်

သူခိုတန္တပြုသောသူကို၊ အညော၊ တပါးသောသူတို့သည်။ ပဟာရော၊ ဝုန်
ခတ်လေသော်လည်းကောင်း၊ ဟန္တော၊ သတ်သော်လည်းကောင်း၊ ဣဿရော၊
အစိုပိုင်လေ၏။ နဟန္တော၊ မသတ်မူ၍၊ ကမ္ဘိ၊ အမှုလုပ်ဆောင်သောသူကို၊
အထကရေ၊ ပြုစေအံ့။ လဒ္ဓကာလေစ၊ အရှင်ရသော်လည်းကောင်း၊ အပ္ပိ၊
ထိုကျွန်၏အဘိုးကို၊ နိစ္ဆရိတွာ၊ ဖြတ်၍၊ သာမိကော၊ အရှင်သည်။ အပ္ပိ၊
ထက်ဝက်သောအဘိုးကို၊ လဘော၊ ရရာ၏။ အဃာတကော၊ မသတ်လေ
သည်။ အပ္ပိ၊ ထက်ဝက်ကိုလဘာတေ၊ ရရာ၏။ ကိကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်
နည်ဟူမူကား။ သာမိကာပကတတ္တာ၊ အရှင်မှကွာကင်ခြေသောကြောင့်
တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသောသည်။ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

132. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပလ္လာ
တံ၊ ပြေလေသော၊ ပရဒါသံ၊ သူတပါး၏ကျွန်ကို။ အဇာနန္တော၊ မသိသည်
ဖြစ်၍လျှင်၊ ဂဏေကာမိ၊ ဖန်မိသည်ဖြစ်အံ့။ နာဝါယောပေယျဝါ၊ ငွေတက်
မူလည်တင်အံ့။ လဒ္ဓေ၊ ကျွန်ရှင်သည်ရသော်၊ သော၊ ထိုဖန်ဆီး၍ငွေတက်
တင်သောသူသည်။ ဖလံ၊ လက်ဆောင်ကို။ အာဒါယ၊ ယူပြီး၍၊ သာမိ
ကဿ၊ ကျွန်ရှင်အား၊ ဒဒေယျ၊ ပေရချေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနုနာမေန၊ မနုရှင်
ရသောသည်။ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

133. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သော၊ ထိုကျွန်ပြေကို။ ဂဏိ
လဒ္ဓါ၊ ဖန်မိသောသူသည်။ ယော၊ အကြင်ကျွန်ပြေကို။ ဂဟေတွာ၊ ဖန်မိ၍၊
ပဏ္ဏကာရံ၊ ကျွန်ရှင်၏လက်ဆောင်ကို။ ဂဟေတွာ၊ ခံပြီး၍၊ တံ၊ ထိုကျွန်ကို၊
အထပက္ကောသေယျ၊ ခေါ်ကောင်ခြေသည်ရှိအံ့။ တံဂတေ၊ ထိုကျွန်သည်
ဘေသိုရော်သည်ရှိသော်၊ ဒဿနဘာရတော၊ ဖော်ထုတ်သောသူ၏ဝန်ဖြစ်
ခြေ၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။ တဿသဒ္ဓဟဘာဝတော၊
ထိုဖော်ထုတ်သောသူကိုယုံကြည်သောကြောင့်တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနုနာ
မေန၊ မနုရှင်ရသောသည်။ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

134. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ လန္တံ၊
တံဆိုကို၊ ဒတွာ၊ ပေ၍။ ယေန၊ အကြင်တပါးသောသူကို၊ ပရဿ၊ သူတ
ဝါး၏။ ခနဒါသကေ၊ ဥစ္စာကျေးကျွန်ကို၊ ဥဏပေတွာ၊ လျှော၍၊ ဝိကိဏေ
ယျ၊ စယ်၏။ လဒ္ဓေ၊ ကျွန်ရှင်ဥစ္စာရှင်သည်ရအပ်ပြီးသည်ရှိသော်၊ သာ
မိကော၊ ထိုကျွန်ရှင်ဥစ္စာရှင်တို့သည်။ တေ၊ ထိုဥစ္စာကျေးကျွန်တို့ကို၊ လဒ္ဓေ
လဘေယျ၊ ရရာ၏။ ကိဏတော၊ ထိုဥစ္စာကျေးကျွန်ရောင်သောသူအား။ ဇေ
ကဒါသဒဏ္ဍံ၊ ကျွန်တယောက်ဖြစ်ဒါဏ်ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျှော်ပေစေရာ၏။

မိကိဏတော။ ဥစ္စာကျေးကျွန်ကိုဝယ်သောသူအား။ စောရဒဏ္ဍ။ ခိုသူဒဏ်ကို။ ဒဒေယျ။ ပေစေရာ၏။ ကသ္မာ။ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။ တဿဏတ္ထိကဘာဝတော။ ထိုရောင်သောသူကို တိုက်တွန်း ခိုခြေသော ကြောင်တည်း။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေ့သည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

135. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ အညတောပရဒါသဉ္စ။ သူတပါး၏ကျွန်ကို။ အညတေ။ တပါးသောသူသည်။ ထေနေတွာ။ ခို၍။ ခူရေ။ စေသောအရပ်၌။ ကိဏေ။ ရောင်စားလေ၏။ အညေ။ တပါးသောသူသည်။ ညာတေဝါ။ သိသော်လည်းကောင်း။ နောဝါ။ မသိသော်လည်း။ ပရော။ တပါးသောသူသည်။ တံ။ ထိုအဝေထိုရောင်စားသောသူကို။ မိကိဏိတွာ။ ဝယ်၍လျှင်။ စေအာဟာပေယျ။ ဆောင်ခဲ့ညား အံ့။ သာမိကော။ ကျွန်ရှင်သည်။ ပဿေယျ။ ထွေးမြင်အံ့။ တံဒါသံ။ ထိုကျွန်ကို။ ပုစ္ဆေယျ။ မေရာ၏။ မိကိဏိတံ။ ဝယ်ပေသည်။ အသစ္စံစေ။ အကယ်၍မှပေအံ့။ တဿ။ ထိုကျွန်၏။ အဋ္ဌံ။ အတိုကို။ အဿ။ ထိုဝယ်ခဲ့သောသူအား။ ဒတွာ။ ပေ၍။ တံ။ ထိုမိမိကျွန်ကို။ လတေ။ ရရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ ပေါရာဏေဟိ။ ရှေ့ဆရာတို့သည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

136. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ အညဒါသပုတ္တဒါရံ။ သူ၏ကျေးကျွန်သား မယားကို။ ထေနေတွာ။ ခို၍။ အညဗရေ။ သူတပါး၏အိမ်၌။ ဝသေ။ နေ၏။ တံ။ ထိုသူ၏ကျေးကျွန်ကို။ သာမိလဒ္ဓကာလေ။ အရှင်ရလေသောကာလ၌။ ဗုရသာမိကော။ အိမ်ရှင်သည်။ တဿ။ ထိုသူ၏။ ထေနကံ။ ခိုသောအပြစ်ကို။ စေနဇာနန္တော။ အကယ်၍မသိသည်ဖြစ်အံ့။ နိပ္ပရေဓော။ အပြစ်ကင်း၏။ လေနကံ။ ခိုသောအပြစ်ကို။ အဇာနန္တော။ မသိသည်ဖြစ်အံ့။ ဇာနန္တောဝိ။ သိလျက်မူလည်း။ ပဂဟာပဏံ။ အသစ်ကို။ ဂဟေတွာ။ ယူ၍။ တံ။ ထိုခိုသောသူကို။ ဗုရေ။ မိမိအိမ်၌။ အထဝသာပေသိ။ နေစေညားအံ့။ သာမိနော။ အရှင်သည်။ လဒ္ဓေ။ ထိုသားမယားကျေးကျွန်တို့ကိုရအပ်လေသည်ရှိသော်။ စောရတော။ ခိုသူသည်။ ဗ္ဗိဂုဏံ။ နှစ်ဘိုး။ ဒဒေယျ။ ပေရချေ၏။ သာမိကော။ အရှင်သည်။ ဧကံ။ တဘိုးကို။ ဒဒေယျ။ ပေရချေ၏။ ကသ္မာ။ အဘယ်ကြောင့်နည်ဟူမူကား။ အဋ္ဌပိတဗ္ဗဿ။ အိမ်၌မထားအပ်သောသူကို။ ဂရေ။ အိမ်၌။ ဋ္ဌပိတဘာဝတော။ ထားခြေသောကြောင်တည်း။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေ့သည်။ ဂတ္တံမှာဆိုခဲ့၏။

137. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပရဿံ ဒါသာ။ သူတပါး၏ကျွန်သည်။ မုစ္စနာ။ အလွတ်ဖြစ်သော။ ဣတ္ထိယာ။ မိမိနှင့်။ ကာမံ။ ကာမဝတ်ရှက်၍။ လဒ္ဓေါ။ ရသောသားယောက်ျားကို။ သာမိကော။ ကျွန်သခင်သည်။

လဘော၊ ရရာ၏။ ဣတ္ထိ ဒါ သာ၊ မိဗ္ဗသုက္ခန္တိကို၊ မုဂ္ဂ ပုရိသော၊ အလွတ်
ယောကျ်ားသည်။ ကာမသံသဂ္ဂေါ၊ ကာမစတ်ရှက်၍၊ လဒ္ဓော၊ ရသော၊
ပုတ္တော၊ သားကို၊ မုဂ္ဂနာ၊ အလွတ်ယောကျ်ားသည်။ လဘတေ၊ ရစေရာ၏။
မိတာ၊ မိမ္မမွေမှုကား၊ သာမိကော၊ ကျွန်သခင်သည်။ လဘတေ၊ ရစေရာ၏။
ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသောသည်။ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

138. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ မိတ
ရဿ၊ သွီးနှင်း၊ ပရဒါသော၊ သုက္ခန္တိသည်။ ဂန္ဓ ဝါနကေ၊ သွားလားရောပေါ့
သည်ရှိသော်၊ ကထေသိ၊ ဆီးတားဆို စေရာ၏။ သညာယ၊ သိလျက်နှင်း၊ န
ကန္တော၊ မဆီးမတားမဆိုမူ၍၊ မိတရဿ၊ သွီးနှင်း၊ သင်နေ၍ရသောသား
ယောကျ်ားဖြစ်မှုကား၊ သာမိကော၊ ကျွန်ရှင်သည်။ လဘတေ၊ ရစေရာ၏။
ဣတ္ထိယံ၊ မိမ္မမွေမှုကား၊ မိတာ၊ သွီး၏မိဘတို့သည်။ လဘတေ၊ ရစေရာ၏။ ဧ
ဝံနု၊ ထိုသို့မဟုတ်၊ ဒါသဂတော၊ သုက္ခန္တိထာရောက်သည်ကို၊ ကထေန္တော၊
ဆီးတားဆိုမည်လျက်၊ ဘာသန္တော၊ ခြင်တိုဘာသာဖြင့်၊ လဒ္ဓော၊ ရသော၊
ပုတ္တမိတရေသု၊ သားသွီးတို့ကို၊ သာမိကော၊ ကျွန်ရှင်တို့သည်။ နလဘတေ၊
မရစေရာ၊ ဣတ္ထိ မာတာပိတာ၊ မိမ္မ၏မိဘတို့သည်။ လဘတိ၊ လိုက်ထိုက်၏။
ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသောသည်။ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

139. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေဥဘော၊ သာမိကော၊ အ
ကြင်ကျွန်ရှင်နှစ်ယောက်တို့သည်။ သမဗိက္ခော၊ စိတ်သဘောတူသည်ဖြစ်၍၊
ဒါသသာမိကော၊ ကျွန်ယောကျ်ား ကျွန်မိမ္မတို့ကို၊ ဒေတိခန္ဓော၊ ပေထိမ်
မြား၏။ တေသံ၊ ထိုကျွန်တို့၏၊ ပုရိသပုတ္တံ၊ သားယောကျ်ားသည်။ တိသ
ကံ၊ သိုယောံရှိမှုကား၊ ဣတ္ထိသာမိကံ၊ ကျွန်မရှင်သည်။ ဧကံ၊ တယောက်ကို၊
လဘတေ၊ ရစေရာ၏။ ပဉ္စဣတ္ထိ၊ မိမ္မငါးယောက်မွေမှုကား၊ ပုရိသသာမိကံ၊
ကျွန်ယောကျ်ားရှင်သည်။ ဧကံ၊ တယောက်ကို၊ လဘတေ၊ ရစေရာ၏။ ကိနု
နု၊ သိုမဟုတ်၊ ဥဘောသာမိကော၊ အကြင်ကျွန်ရှင်နှစ်ယောက်တို့သည်။ န
ဆန္တံ၊ အထိုဆန္ဒမတူသည်ဖြစ်၍၊ ပုရိသသာမိကော၊ ကျွန်ယောကျ်ားရှင်
သည်။ ပုရိသပုတ္တော၊ မွေသောယောကျ်ားကို၊ ဂဏေယျ၊ ယူပိုင်ရာ၏။
တတ္ထေဝ၊ ထိုအတူလည်ကောင်လျှင်၊ ဣတ္ထိသာမိကံ၊ မိမ္မရှင်သည်။ ဣတ္ထိဇာ
တော၊ မိမ္မမွေးဖွားသည်ရှိသော်၊ ဂဏေယျ၊ ယူပိုင်ရာ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာ
မေန၊ မနုရှင်ရသောသည်။ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

140. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေဥဘော၊ အကြင် သွီးခင်
မွန်နှစ်ယောက်တို့သည်။ ပုရိသဒါသော၊ ကျွန်ယောကျ်ားကို လည်ကောင်၊

ဣတ္ထိဒါသော။ ကျွန်မိမ္မကိုလည်ကောင်။ ကိဏိတွာ။ ဝယ်၍။ ဝိဟာရေတိ။
 ပေထိမ်းမြား၏။ ယေဒါသံ။ အကြင်လင်မယားတို့တွင်။ လဒ္ဓော။ ရသော။
 ပုတ္တော။ သားသည်။ အတ္ထိဂါ၏။ တေ။ တိုကျွန်ယောကျ်ားတို့တွင်။ ပုရိသဒါ
 သော။ ကျွန်ယောကျ်ားသည်။ မတာ။ သေသည်ဖြစ်အံ့။ သာမိကော။ သခင်
 ဖြစ်သော။ ဣတ္ထိယော။ မိမ္မသည်။ မတေ။ သေ၍။ ယံဒါသံ။ အကြင်ကျွန်မကို။
 သာမိကော။ သခင်သည်။ ကာမဘဝန္တိ။ ကာမသိန်ပိုက်ခြင်ကိုပြု၏။ ဒါ
 သသာမိကေ။ ကျွန်နှင့်သခင်သင်နေရာတွင်။ လဒ္ဓော။ ရသော။ ပုတ္တော။ သား
 သည်လည်း။ အတ္ထိဂါ၏။ သာမိကဣတ္ထိပုတ္တော။ အထက်မယားကြီးသားတို့
 သည်။ ဒါသပုတ္တောလဒ္ဓော။ ကျွန်နှင့်သင်နေစဉ်ကရသောသားကိုလည်
 ကောင်။ ဒါသပိတာ ပုတ္တကော။ အဖနှင့် သင့် နေမှ ရသော သား ကိုလည်
 ကောင်။ ယံပုတ္တာ။ အကြင်သား တို့ကို။ ဒါသကမ္မံ။ ကျွန်သပေါက်၏ရေ
 ခြင်အမှုကို။ နကရေယျ။ မပြုရကဲ့။ ကိ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ဉာ
 တိကုလေ။ အမျှအနှယ်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဣတိနုယေန။ ဤသို့သော
 နည်းဖြင့်။ ဒါသေန။ ကျွန်နှင့်။ မာတာ။ အမိသည်။ ပတိကေ။ လင်လုပ်၍။
 လဒ္ဓေါ။ ရသောသားသွီးတို့ကို။ တထေဝ။ ထိုအတူ။ နဂဏေယျ။ သပေါက်
 ကောက်ခြင်ကိုမပြုရာကဲ့။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။
 ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

141. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဥဘောမာတာပိတာ။ မိဘနှစ်
 ပါးပုံတိုက်။ ဒိန္နံ။ ပေသော။ ဒါသော။ ကျွန်မကို။ ယောပုရိသော။ အကြင်သ
 ခင် ယောကျ်ားသည်။ ဂစ္ဆာကာ မော။ သွား လား ရှက် တင်ရှိ၍။ ပုတ္တော။
 သားသည်။ လဒ္ဓောပိ။ ရသော်လည်း။ ပတိကဘဂိယံ။ လင်မယားနှစ်ယောက်
 တို့သည်။ မတေ။ သေသည်ဖြစ်အံ့။ ဒါသဇာတံ။ ကျွန်၏အဖြစ်မှ။ နမုဂ္ဂေယျ။
 မလွတ်ရချေကဲ့။ ယေဥဘော။ အကြင်လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည်။ ကိဏိ
 တော။ ဝယ်သော ကျွန်မကို။ ကာမတော။ ကာမရှက်တင်သည်ဖြစ်၍။
 ပုတ္တော။ သားသည်။ လဒ္ဓော။ ရသည်ဖြစ်အံ့။ ဥဘောယေတိ။ နှစ်ပါးသောလင်
 မယားတို့သည်။ မတေ။ သေသည်ရှိသော်။ ဒါသကမ္မံ။ ကျွန်၏အမှုမှ။ မုဂ္ဂေ
 ယျ။ လွတ်စေရာ၏။ ကိနု။ သို့မဟုတ်။ တေဥဘော။ ထိုနှစ်ယောက်သောလင်
 မယားတို့တွင်။ ဧကေကော။ တယောက်သောသူတို့သည်။ မတေ။ သေသည်ရှိ
 သော်။ ဒါသဇာတိ။ ကျွန်အဖြစ်မှ။ နမုဂ္ဂေယျ။ မလွတ်ရခြေကဲ့။ ဣတ္ထိယဿ။
 မိမ္မ၌။ ဒါသဇာတာ။ ပါသောကျွန်ကို။ သာမိကော။ လင်သည်။ ကာ မာက
 တော။ ကာမရှက်တင်၍။ ပုတ္တော။ သားသည်။ လဒ္ဓောပိ။ ရသော်လည်း။ သာ

မိကုဏ္ဍိယာ။ သခင်ဖြစ်သောမိမ္မသည်။မတော။ သေသည်ရှိသော်။မုစ္ဆေယျ။ကျွန်၏အဖြစ်မှလွတ်ရာ၏။ ပူရိသော။ ယောက်ျားသည်။ မတေ။ သေသည်ရှိသော်။ဒါသဇာတံ။ ကျွန်၏အဖြစ်မှ၊နမုစ္ဆေယျ။ မလွတ်ရခြေကို။ ဣတ္ထိသာမိကဇာတံ။အရှင်မိမ္မတသက်ကို။ ပေသေယျ။စေစားရာ၏။ ပူရိသဿ။ ယောက်ျား၌။ ဒါသဇာတော။ ပါသောကျွန်မကို။ ယော။ အကြင်သခင်သည်။ကာမဂတော။ ကာမ၌သွားလားရှက်တင်၍။ ပုတ္တော။ သားသည်။အတ္ထိပိ။ရှိသော်လည်း။ ဣတ္ထိ။မိမ္မသည်။မတေ။ သေသည်ရှိသော်။နမုစ္ဆေယျ။မလွတ်ရခြေကို။ပူရိသော။ ယောက်ျားသည်။မတေ။သေသည်ရှိသော်။မုစ္ဆေယျ။လွတ်စေရာ၏။ ဣတိ။ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ဝတ္တံ။မှာဆိုခဲ့၏။

142. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ ပရဿ။သူတပါး၏။ ဒါသဇာတံ။ ကျွန်၏အဖြစ်ကို။ သညာယ။ သိလျက်။ ကာမံ။ကာမစတ်ရှက်မှုကား။အပ္ပိံ။ ကျွန်၏ကိုယ်တို့ကို။ ဒဇေယျ။ ပေရချေ၏။ဇေနနု။ ထိုသို့မဟုတ်။ဒါသဇာတံ။ကျွန်၏အဖြစ်ကို။နဇာနန္တော။မသိသည်ဖြစ်၍။မိစ္ဆာ။ မှားမိချေ၏။ဒါသဘာဝံ။ ကျွန်၏ကိုယ်တို့ဟူ၍။ နကထေယျ။မဆိုရကို။တိသရဇာတံ။သံဆယ်သောငွေကို။ ဒိန္နေယျ။ လျော်ပေစေရာ၏။ဣတိ။ဤသို့။မနုနာမေန။မနုရှင်ရသေသည်။ဝတ္တံ။မှာဆိုခဲ့၏။

143. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ။ အကြင်ကျွန်ကို။ သာမိကော။သခင်သည်။နဆန္တံ။အထိုမတူပဲ၌။ ကာမံ။ ကာမစတ်ရှက်မှုကား။ ကာယအပ္ပိံ။ ကျွန်၏အဘိတွင်။ ဒိနေတွာ။ချ၍။ ဝဿေယျ။ နေစေရာ၏။ ဆန္တံ။အထိုဆ တူမှုကား။ဒေါသာ။အပြစ်သည်။နတ္ထိ။မရှိ။ မာတာပိတဇာတဓါသာ။မိမိဖလားဖြစ်သောကျွန်ကို။သာမိကော။သခင်သည်။ကာမံ။ကာမစတ်ရှက်သည်ရှိသော်။ယံဒါသံ။ အကြင်ကျွန်သည်။ နဆန္တံ။ အထိုဆန္တမတူသော်လည်း။ နကထေ။မဆိုရကို။ ကာမလဘတိ။ ကာမစတ်ရှက်ပိုင်စေ၏။ဣတိ။ဤသို့။မနုနာမေန။မနုရှင်ရသေသည်။ဝတ္တံ။မှာဆိုခဲ့၏။

144. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင် အလွတ်သူသည်။ဒါသေန။ကျွန်၌။ ပလ္လာယန္တံ။ ပြေသည်ရှိသော်။တံ။ ထိုအလွတ်သူသည်။ စောရော။ခိုသူသည်။ သာမိကော။ သခင်၏။ပသာနေ။ တွေးမြင်သည်ရှိသော်။ပေါဒေယျ။ပုန်ခတ်ရာ၏။နဃာဒေယျ။ မသပ်ပိုင်ခြေကို။ဃာဇေ။သတ်သည်ရှိသော်။ဒဇေယျ။ လျော်ပေစေရာ၏။ ဒါသံ။ ကျွန်တို့သည်။ ပလ္လာယန္တံ။ပြေသည်ရှိသော်။ ပူရိသော။ယောက်ျားသည်။ စောရော။ခိုသူ

လျှင်တည်း။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုဿမေဓ။ မနုဿရဿသည်။ ပကာသိတံ။ ထင်ရှားပြခဲ့၏။

စတုဒသမြော်သောကျွန်ခန့်တရားကားပြီးပြီ။

145. နရိန္ဒော။ လူတို့၏အထွတ်မင်မြတ်။ ယေ။ အကြင်သူတို့တွင်။ ဒသပေါဒဏ္ဍာ။ ပုန်ခတ်ခြင်ဆယ်ပါးသည်။ အတ္ထိ။ ရှိ၏။ ကိ။ အဘယ်ကဲ့သို့နည်ဟူမူကား။ ကေသမုပ္ပိ။ ဆံဥကိုကိုင်ငင်သော်။ တိ။ သရဇတံ။ ငွေအကျပ်သို့ဆယ်။ ဘိန္ဒုထိသံ။ ဥက္ခေပာန်ကွဲအောင်ရိုက်သော်။ ဒသပဉ္စရဇတံ။ ငွေ၁၅။ မုခဟနံ။ မျက်နှာပါးပုန်သော်။ ခုဒ္ဒသဉ္စရဇတံ။ ငွေအကျပ် ၂၀။ ကန္တုဆိန္ဒု။ နားပဲသော်။ ဒသရဇတံ။ ငွေ၁၀။ ဥရုပါဒေနဟနတိ။ ရင်ကိုချွေနှင်ကျော်သော်။ ပဉ္စရသရဇတံ။ ငွေ၁၅တည်း။ ပုဒစမ္ပဝိလောဟိတံ။ ရိုက်ခတ်၍အရေစပ်သော်။ သွေးထွက်သော်။ သတ္တရဇတံ။ ငွေ၇တည်း။ သကဏသရိရဟနံ။ ရိုက်ခတ်၍ ကိုယ့် ရောင်သော်။ ပဉ္စဒသ ရဇတံ။ ငွေ၁၅တည်း။ အဋ္ဌိဘိန္ဒု။ ရိုက်ခတ်၍ အရိုက်ျိုးသော်။ စတ္တာထိသရဇတံ။ ၄၀ သော ငွေတည်း။ ဇရာဟနံ။ ရိုက်ခတ်၍အိုဇာပါသော်။ အဋ္ဌရဇတံ။ ငွေရှစ်ဆယ်တည်း။ ပဟရိတွာမတော။ ရိုက်ခတ်၍သေသော်။ တိ။ သတရဇတံ။ ငွေအကျပ်သို့ရာကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဣတိဣမေဝ။ ဤသို့သောအကြောင်အားဖြင့်။ ဒသပေါဒဏ္ဍာ။ ပုန်ခတ်ခြင်တရားဆယ်ပါးကို။ မနုဿမေဓ။ မနုဿရဿသည်။ ဝတ္ထံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

146. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်ကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ သေနာပတိ။ စစ်သူကြီး၏။ ကေသမုပ္ပိ။ ဆံဥကိုကိုင်ငင်မှုကား။ သတ္တသတရဇတံ။ ၇၀၀သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ မဟာအမစ္စာ။ အမတ်ကြီး၏။ ကေသမုပ္ပိ။ ဆံဥကိုကိုင်ငင်မှုကား။ စတ္တာထိသသတရဇတံ။ ၄၀၀သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ အမစ္စာ။ အမတ်၏။ ကေသမုပ္ပိ။ ဆံဥကိုကိုင်ငင်မှုကား။ ဒသပဉ္စရဇတံ။ ၁၅၀သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ ၏။ အမစ္စပကာသနံ။ အမတ်ထိတ်၏။ ကေသမုပ္ပိ။ ဆံဥကိုကိုင်ငင်မှု။ သတရဇတံ။ တရာသောငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဝုတ္တိကအမစ္စာ။ အမတ်ငယ်၏။ ကေသမုပ္ပိ။ ဆံဥကိုကိုင်ငင်မှု။ သတ္တရဇတံ။ ၇၀သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ သုခေါ။ သူကောင်ဖြစ်မှုကား။ ဂဟပတိ။ သူဌေးသူကြွယ်တို့၏။ ကေသမုပ္ပိ။ ဆံဥကိုကိုင်ငင်မှုကား။ သရဇတံ။ ချော်ဆယ်သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ သုခပေတော။ သူကောင်သူ့လတ်သူဌေးသူကြွယ်

တို့၏။ ကေသမုပ္ပါဒ်။ ဆံဗြဲကိုကိုင်မူကား။ ပဉ္စရဇတံ။ ၅ဆယ်သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဂုဏတေဝဂ္ဂယော။ သွားဟူးရား အစရှိသော ကျေးဇူးရှင်တို့၏။ ကေသမုပ္ပါဒ်။ ဆံဗြဲကိုကိုင်မူကား။ တိသပဉ္စကံ။ ၃၅သော ငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ သမဂဟန။ လူတပ်လူမျှခြင်၏။ ကေ သမုပ္ပါဒ်။ ဆံဗြဲကိုကိုင်မူကား။ တိသရဇတံ။ သီဆယ်သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဒုက္ခံ။ သူဆင်ရဲ၏။ ကေသမုပ္ပါဒ်။ ဆံဗြဲကိုဆွဲကိုင်မူ ကား။ ဒသပဉ္စ။ ၁၅သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေစေရ၏။ သုခဒါသံ။ သူကောင်ကျွန်တို့၏။ ကေသမုပ္ပါဒ်။ ဆံဗြဲကိုဆွဲကိုင်မူကား။ ဒသရဇတံ။ တ ဆယ်သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေစေရ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မ နှုရှင်ရသောသည်။ ဂုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

147. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ သမ ဏဿ။ ရဟန်းသင်္ဃာအား။ ပေါဒဏ္ဍာ။ ပုန်ခတ်မိသည်ရှိသော်။ ဘတ္တဘော ဇနာနိ။ ထမင်ဟင်ပေါက်ပေါက်တရာစသည်တို့ဖြင့်။ ပူဇေယျ။ ပူဇော်စေ ရ၏။ နုလဒ္ဓော။ မရတတ်မူကား။ ပူဇဂုဏိတံ။ ထိုက်လျော်သောအရာ တို့ဖြင့်ပူဇော်စေရ၏။ ဗြဟ္မဏဿ။ ပုဏ္ဏားအား။ ပေါဒဏ္ဍာ။ ပုန်ခတ် သည်ရှိသော်။ ဗြဟ္မဏပရိသော။ ပုံထားတို့သို့ ဆောင်သော အဝတ်ခရ သင်ဗောင်ရတ်နှင်တကွ။ သုစက္ကဟာရံ။ ရွှေစလွယ်နှင်။ ပူဇေယာယ။ ကံ တောစေလော။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနှုရှင်ရသောသည်။ ပကသိတံ။ ပြ ဆိုခဲ့၏။

148. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ မဟာ သေနာပတိ။ အမတ်စစ်သူကြီးကို။ ဂဏ္ဍိပေါဒဏ္ဍာ။ ကိုင်ငင်ပုန်ခတ်သည်ရှိ သော်။ သတဒါသံ။ တရာသောကျွန်ကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေ စေရ၏။ မဟာ အမတ္တာ။ အမတ်ကြီးကို။ ဂဏ္ဍိပေါဒဏ္ဍာ။ ကိုင်ငင်ပုန်ခတ်မူကား။ အဋ္ဌဒါသံ။ ရှစ်ကျိပ်သောကျွန်ကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေစေရ၏။ အမတ္တာနံ။ အမတ်ထတ် ကို။ ဂဏ္ဍိကာ။ ကိုင်ငင်ပုန်ခတ်မူကား။ ဆဒါသံ။ ချောံကျိပ်သောကျွန်ကို။ ဒဒေယျ။ လျော်စေရ၏။ ဂုတ္တိ အမတ္တာ။ အမတ် ငယ်ကို တည် ကိုင်ပုန် ခတ်မူကား။ ပဉ္စဒါသံ။ ငါးကျိပ်သောကျွန်ကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေစေရ၏။ သုဂုတ္တဿ။ သူကောင်သူထတ်သားလှင်တို့ကို။ ဂဏ္ဍိပေါဒေယျ။ ကိုင်ငင် ပုန်ခတ်မိအံ့။ စတုဒါသံ။ လေးကျိပ်သောကျွန် ကို။ ဒဒေ။ လျော်ပေစေရ၏။ သေဋ္ဌဂဟပတိ။ သူဌေသူကြွယ်တို့ကို။ ဂဏ္ဍိပေါဒေယျ။ ကိုင်ငင် ပုန်ခတ်မိ အံ့။ ဝိသဒါသံ။ နှစ်ကျိပ်သောကျွန်ကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဒုက္ခာ။ သူ

ဆင်ရဲတို့ကို၊ ဂဏ္ဍိကာ၊ ကိုင်ငင်ပုတ်ခတ်မှုကား၊ ဆဒါသံ၊ ချောယောံ
သောကျွန်ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏၊ သုခဒါသာ၊ သူကောင်၏ကျွန်ကို၊
ပေါဒေယျ၊ ကိုင်ငင်ပုန်ခတ်မိအံ့၊ ပဉ္စဒါသံ၊ ငါးယောံသောကျွန်ကို၊ ဒဒေ
ယျ၊ လျော်ပေရချေ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုဉ္ဇာမေန၊ မနုဉ္ဇရသေသည်၊ ဝုတ္တံ၊
မှာဆိုခဲ့၏။

149. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူယုတ်သည်။
သုတာ၊ သူတန်ကို၊ သုခမုခတော၊ ဥဘောင်မျက်သုပ်ကျွတ်အောင်ပုန်ခတ်
မှုကား၊ တိဒါသံ၊ ကျွန်သို့ ယောက်ကို၊ ဒဒေ ယျ၊ လျော်ပေရချေ၏၊ ကန္ဓာ
ဆိန္နံ၊ နားပဲအောင်ပုတ်ခတ်မှုကား၊ တိ သရဇတံ၊ သုံဆယ်သောငွေကို၊ ဒ
ဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏၊ မုခံ၊ မျက်နှာနားကိုပုန်ခတ်မှုကား၊ ပဉ္စဒ သရဇ
တံ၊ ၁၅သောငွေကို၊ ဒဒေလျော်ပေရချေ၏၊ ပါဒေန၊ ခြေဖြင့်၊ ဥရံ၊ ရင်ကို၊
ပေါမိတံ၊ ကျောက်မှုကား၊ ဝိကိဏတိ၊ ရောင်စားပိုင်၏၊ ပေါလောဟိတံ၊
ပုန်ခတ်၍သွေးထွက်အရေပြတ်မှုကား၊ တိ သရဇတံ၊ သုံဆယ်သောငွေ
ကို၊ ဒဒေလျော်ပေရချေ၏၊ သကလလောဟိတံ၊ ကိုလုံအညှိအမဲရောင်ရန်
မှုကား၊ ဝိသရဇတံ၊ နှစ်ဆယ်သောငွေကို၊ ဒဒေ လျော်ပေ ရချေ၏၊ အဋ္ဌိ
ဘိန္နံ၊ အရိုကျိုးအောင်ပုတ်ခတ်မှုကား၊ ဆရဇတံ၊ ချောံဆယ်သောငွေကို၊
ဒဒေလျော်ပေရချေ၏၊ ဇရာပေါဒဏ္ဍာ၊ အိုဇာပါအောင်ပုန်ခတ်မှုကား၊ ဇ
ကသတဝီသံ၊ ၁၂၀သောငွေကို၊ ဒဒေလျော်ပေရချေ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုဉ္ဇာမေန
န၊ မနုဉ္ဇရသေသည်၊ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

150. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူသည်၊ ပေါ
ဒဏ္ဍာ၊ ရိုက်ခတ်၍၊ မတာ၊ သေသည်ရှိသော်၊ ဇကော၊ တယောံသေသော
သူ၏၊ ဘဏ္ဍာထိတံ၊ ဘဏ္ဍာစားတည်စေရာ၏၊ ဘာဂတိ သရဇတံ၊ အဘို့
သုံဆယ်ငွေကိုလည်း၊ ဒဒေ လျော်ပေရချေ၏၊ ဝါမအံသတက္ခိဏ၊ လက်
ဝဲတယောံလက်ျာတယောံသောလူကိုလည်း၊ ဒဒေပေရချေ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊
ပေါရာဏေဟိ၊ ရှေ့ဆရာတို့သည်၊ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

151. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သူတန် ခြင်တို့
သည်၊ ဝေရိယာဂတော၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်ကြောင်း၊ သိသံကေသံ၊ ဆံဥိုကိုကိုင်
မှုကား၊ ဒွါဒါသံ၊ ကျွန်နှစ်ယောံကို၊ ဒဒေ လျော်ပေ ရချေ၏၊ သိသဝတ္ထ
ပေါဒကော၊ ဘောင်ရပ်အဝတ်ကျွတ်အောင်ပုန်ခတ်မှုကား၊ တိဒါသံ၊ သုံ
ယောံသောကျွန်ကို၊ ဒဒေ လျော်ပေရချေ၏၊ သိသဆိန္နံ၊ ဥက္ကောင်ကွဲ
အောင်ပုန်ခတ်မှုကား၊ ဇကဒါသံ၊ တယောက်သောကျွန်ကို၊ ဒဒေလျော်

ပေရချေ၏။ မုခဘိန္နံ။ မျက်နှာပါးကွဲအောင်ပုန်ခတ်မှုကား။ ခွီဒါသံ။ နှစ်ယောက်
သောကျွန်ကို။ ဒေဓေ။ လျော်ပေရချေ၏။ မုခဘိန္နံ။ မျက်မှောင်အလွှာစုပ်
ပြတ်မှုကား။ တိဒါသံ။ သုံယောင်သောကျွန်ကို။ ဒေဓေ။ လျော်ပေရချေ၏။ န
လာဆိန္နံ။ နဖူးစုပ်အောင်ပုန်ခတ်မှုကား။ စတုဒါသံ။ လေယောင်သောကျွန်
ကို။ ဒေဓေ။ လျော်ပေရချေ၏။ မုခဘိန္နံ။ နှုတ်သီးပြတ်အောင်ပုန်ခတ်မှုကား။ ခွီ
ဒါသံ။ ကျွန်နှစ်ယောက်ကို။ ဒေဓေ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဇိဝှါဆိန္နံ။ လျှာပြတ်အောင်
ပုန်ခတ်မှုကား။ စတုဒါသံ။ ကျွန်လေယောင်ကို။ ဒေဓေ။ လျော်ပေရချေ၏။ မုခ
ဟေဋ္ဌာမုခဘိန္နံ။ အောက်နှုတ်သီးပြတ်အောင်ပုန်ခတ်မှုကား။ ဧကဒါသံ။
ကျွန်တယောက်ကို။ ဒေဓေ။ ပေလျော်စေရာ၏။ မုခဘိန္နံ။ နှုတ်ခန်ပြတ်
အောင်သွေးထွက်အောင်ပုတ်ခတ်မှုကား။ ပဉ္စရဇတံ။ ခြံသောငွေကို။ ဒေဓေ
လျော်ပေရချေ၏။ အက္ခိကန္တာ။ မျက်စိကန်အောင်ပုန်ခတ်မှုကား။ အဋ္ဌဒါသံ။
ကျွန်ရှစ်ယောက်ကို။ ဒေဓေ။ လျော်ပေရချေ၏။ ကန္တုဆိန္နံ။ နားပဲအောင်ပုန်ခတ်မှု
ကား။ ဧကဒါသံ။ တယောက်သောကျွန်ကို။ ဒေဓေ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဒန္တ
ဆိန္နော။ အံသွားကျိုးအောင်ပုန်ခတ်မှုကား။ ဧကဒါသော။ ကျွန်တယောက်။
ဒန္တဆိန္နော။ ရှေးသွားကျိုးအောင်ပုတ်ခတ်မှုကား။ ခွီဒါသံ။ ကျွန်နှစ်ယောက်
ကို။ ဒေဓေ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဟတ္ထဆိန္နံ။ လက်တည်ကျိုးမှုကား။ ဧကဒါသံ။
ကျွန်တယောက်။ ဟတ္ထပါတော။ လက်ညှိလက်မကျိုးမှုကား။ တိဒါသံ။ ကျွန်
သုံယောက်။ ဟတ္ထဂတဆိန္နော။ လက်သူကျယ်ကျိုးမှုကား။ ခွီဒါသော။ ကျွန်
နှစ်ယောက်။ ဟတ္ထဝုဗ္ဗဆိန္နော။ လက်သန်ကျိုးမှုကား။ ဧကဒါသော။ ကျွန်
တယောက်။ အပ္ပိဆိန္နဒကော။ အရိုကျိုးမှုကား။ ဧကဒါသော။ ကျွန်တ
ယောက်။ ပါဒဆိန္နော။ ခြေဆစ်ကျိုးမှုကား။ တိဒါသော။ ကျွန်သုံယောက်။ ပါဒမ
ဟဆိန္နော။ ခြေမတည်ကျိုးမှုကား။ ခွီဒါသော။ ကျွန်သုံယောက်။ ပါဒပရ
ဘိန္နော။ ခြေချောင်တည်ကျိုးမှုကား။ ဧကဒါသော။ ကျွန်တယောက်။ ဇရာ
ပေါဒကော။ အိုဇာပါမှုကား။ ပဉ္စဒသဒါသော။ ကျွန်တကျိပ်၅ယောက်။ ပေါ
ဒဏ္ဍမတော။ ပုတ်ခတ်၍သေမှုကား။ တိဒါသံ။ သုံဆယ်သောကျွန်ကို။
ဒေဓယျ။ လျော်ပေရချေ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။
ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

152. မဟာရာဇာ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ သမ
ဏဗြဟ္မဏဿ။ ရဟန်ပုံထားတို့အား။ ပေါဒဏ္ဍာ။ ပုတ်ခတ်၍။ မတာ။ သေ
မှုကား။ သတသုဝဏ္ဏံ။ တရာသောဏ္ဏကို။ ဒေဓေ။ လျော်ပေရချေ၏။ နတ္ထိမေဝ။
မရှိသည်ဖြစ်မှုကား။ ဘာသာယံ။ ဘာသာဖြင့်။ ဒေဓေ။ လျော်ပေရချေ၏။

မဟာသေနာပတိ။ အမတ်စစ်သူကြီးကို။ ပေါဒဏ္ဍာ။ ပုဒ်ခတ်၍။ မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ စတုသတဒါသံ။ လေရာသောကျွန်ကို။ ဒဇေ။ လျော်ပေစေရာ၏။ မဟာအမရွာ။ အမတ်ကြီးကိုတည်း။ ပေါဒဏ္ဍာ။ ပုဒ်ခတ်၍။ မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ တိသတဒါသံ။ သုံရာသောကျွန်ကို။ ဒဇေ။ လျော်ပေချေ၏။ အမရွဂတာ။ အမတ်ကြီးအောက်ဖြစ်သော အမတ်ကို။ ပေါဒဏ္ဍာ။ ပုတ်ခတ်၍။ မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ နိသတဒါသံ။ နှစ်ရာသောကျွန်ကို။ ဒဇေ။ လျော်ပေချေ၏။ အမရွသမော။ အမတ်လတ်ကို။ ပေါဒဏ္ဍာ။ ပုဒ်ခတ်၍။ မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ ဧကသတဒါသံ။ တရာသောကျွန်ကို။ ဒဇေ။ လျော်ပေချေ၏။ ဂဟပတိ။ သူဌေးသူကျွယ်ကို။ ပေါဒဏ္ဍာ။ ပုတ်ခတ်၍။ မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ ဖိသံ။ နှစ်ကျိပ်သောကျွန်ကို။ ဒဇေ။ လျော်ပေချေ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဝတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

153. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဒါရဉ္စ ပူရိသော ပေါဒဏ္ဍာ။ မိဗ္ဗကိုယောကျာ်းရိုက်ခတ်မှုကား။ နိဒဏ္ဍော။ နှစ်ဆသောဒါဏ်ကို။ ဒဇေ။ လျော်ပေချေ၏။ ဣဒ္ဓကံဟန္တာပိစ။ သူကြီးပုတ်ခတ်မှုကား။ နိဒဏ္ဍော။ နှစ်ဆသောဒါဏ် အပြစ်ကို။ ဒဇေ။ လျော်ပေချေ၏။ ဧကနိန္ဒံ ပေါဓဉ္စ။ တယောက်နှစ်ယောက်ပုတ်ခတ်မှုကား။ နိဒဏ္ဍော။ နှစ်ဆသောဒါဏ်ကို။ ဒဇေ။ လျော်ပေချေ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ဝတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

154. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယာဇ္ဇတ္ထိ။ အကြင်မိဗ္ဗသည်။ ဝဿနာသိသံ။ မိဗ္ဗအဝတ်ဖြင်ယောကျာ်းခေါင်ကိုပုတ်ခတ်မှုကား။ ပူရိသနပေါဓာ။ ယောကျာ်းသည်မပုတ်မခတ်မှုကား။ ပေါဒနဒါသာ။ မိဗ္ဗသည်ယောကျာ်းကို ပုတ်ခတ်ခြေသောကြောင်။ တိသရဇတံ။ သုံဆယ်သောငွေကို။ ဒဇေ။ လျော်ပေချေ၏။ ယောပူရိသောဝါ။ အကြင်ယောကျာ်းသည်လည်ကောင်။ ဣတ္ထိဝါ။ မိဗ္ဗသည်လည်ကောင်။ ပရဝဿနံ။ သူ၏အဝတ်ပုဆိုးလှ ယက်ချွတ်မှုကား။ လဇ္ဇာ။ ရှက်သောတရား ဖြစ်သောကြောင်။ တသ္မာ။ ထိုလှယူချွတ်သောသူအား။ ဇုက္ခံ။ သူဆင်ရဲတည်ဖြစ်မှုကား။ တိဏသုဝဏ္ဏပူဇိတံ။ ရွှေပြင်ပူဇော်စေရာ၏။ သုခါ။ သူကောင်တည်ဖြစ်မှုကား။ ပဉ္စတုလသုဝဏ္ဏာ။ ဤသောရွှေပြင်။ ပူဇေယျံ။ ပူဇော်စေရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသေသည်။ ပကာသိတံ။ ပြောခဲ့၏။

155. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူသည်၊ မိဘိကော၊ ညဉ့်ခိုက်ရန်ဖြစ်သောအခါ၌၊ နိဋ္ဌတကာ၊ ဖြန့်တားသည်တွင်၊ ပေါဒဏ္ဍာ၊ ပုတ်ခတ်မိ၍၊ မတာ၊ သေသည်ရှိသော်၊ ဒေါသာ၊ အပြစ်သည်၊ နုတ္တိ၊ မရှိ၊ ကိန္နု၊ သို့မဟုတ်၊ ယံ၊ အကြင်ပြန်သောသူကို၊ ပေါဒဏ္ဍာ၊ ပုတ်ခတ်မိအံ့၊ ဒဗ္ဗေယျ၊ လျော်ပေစေရာ၏၊ ယော၊ အကြင်သူသည်၊ ပရိ၊ တပါးကို၊ ပေါဒဏ္ဍာ၊ ပုတ်ခတ်စေမည်ဟု၊ ပေသေသိ၊ စေလိုက်၏၊ တံ၊ ထိုစေသောသူသည်၊ ပေါဒဏ္ဍာ၊ ပုတ်ခတ်သတ်မှုကား၊ ပေသိတာ၊ စေသောသူသည်၊ ဒသ၊ ဘဝတည်း၊ ပေါဒဏ္ဍာ၊ ပုတ်ခတ်သောသူကိုကား၊ ခွိ၊ ၂ ဝိတည်း၊ ဒဗ္ဗေယျ၊ လျော်ပေစေရာ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ပေါရာဏေဟိ၊ ရှေ့ဆရာတို့သည်၊ ဝုတ္တံ၊ မိန့်ဆိုခဲ့၏။

156. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူ့ပညာသောကတို့သည်၊ သမဗိတ္တာ၊ စိတ်တူဖြစ်၍၊ ပေါဒဏ္ဍာ၊ ပုတ်ခတ်၍၊ မတာ၊ သေသည်ရှိသော်လည်း၊ ဒေါသာ၊ အပြစ်သည်၊ နုတ္တိ၊ မရှိ၊ ယော၊ အကြင်သူတယောံသည်၊ ဟတ္ထေန၊ လက်ဖြင့်၊ ပေါဒတိ၊ ပုတ်ခတ်၏၊ ဧကော၊ တယောကံသောသူသည်၊ ဝုတ္တိ၊ မိန့်တော်မူခဲ့၏။ မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယာဇ္ဇုတ္တိ၊ အကြင်မိမ္မသည်၊ ဒဟရပူရိသံ၊ ဖော်သောယောက်ျားကို၊ ပေါဒဏ္ဍာ၊ ပုတ်ခတ်မှုကား၊ ဒသပဉ္စံ၊ ၁၅ သောဌေကို၊ ဒဗ္ဗေယျ၊ ပေရချေ၏၊ ရောဂါ၊ အနာရှိသောသူသည်လည်း တယောက်၊ ဥဗ္ဗတ္တကော၊ ရူးသောသူသည်လည်းတယောံ၊ ရာဇသယော၊ အစိုရသောသူသည်လည်းတယောံ၊ ဗြဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းတယောံ၊ ဇရာ၊ အိုမျဉ်သောသူလည်းတယောံ၊ ဒဟရော၊ သူငယ်လည်းတယောံ၊ သမဏော၊ ရဟန်းလည်းတယောံ၊ ဣမေသတ္တာ၊ ဤခုနစ်ယောံသောသူတို့သည်၊ ပေါဒဏ္ဍာ၊ ပုတ်ခတ်မိ၍၊ မတာ၊ သေသော်လည်း၊ ဒေါသာ၊ အပြစ်သည်၊ နုတ္တိ၊ မရှိ၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသောသည်၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

ပဉ္စဒသမြော်သောတရားကားပြီးပြီ။

157. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူတို့တွင်၊ ဝဝနကဗ္ဗော၊ စွတ်ဆွဲကဲ့သို့သောတရားသည်၊ အတ္ထိ၊ ရှိ၏၊ ကိန္၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်ဟူမှုကား၊ စောရာ၊ ခိုသူပု၊ ဝဒေါ၊ ဆိုသည်ရှိသော်၊ စောရဒဏ္ဍာ၊ ခိုဒါဏ်ထိုက်သောအပြစ်ကို၊ ဒဗ္ဗေယျ၊ လျော်ပေရခြေ၏၊ တံ၊ သင်သည်၊ မေ၊ ငါ၏၊ ဒါသံ၊ ကျွန်ုပ်ဖြစ်သည်ဟု၊ ဝါဒေါဟိ၊ စွတ်ဆိုသည်ရှိအံ့၊ ဒါသဒဏ္ဍာ၊

ကျွန်ဆိုသောဒါဏ် ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေ ရချေ၏။ ဣတိမေဝ။ ဤသို့
သောအားဖြင့်၊ ဝစနုဇာနာ၊ စွတ်ဆိုသောစကားကို၊ ဝိနိစ္ဆယေ၊ ဆုံဖြတ်ရာ
၏။

158. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်ကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူသည်၊ ပရဒါ
သံ၊ သုက္ကန္တဟု၊ ကထေန္တော၊ ဆိုအံ့၊ နဒါသံ၊ ကျွန်မဟုတ်မူကား၊ ဧကဒါသံ၊ တ
ယောသောကျွန်ကို၊ ဒဒေ၊ လျော်ပေစေရာ၏။ တံ၊ သင်သည်။ ပရဆိန္နဆိန္နံ၊
သုံအပိုင်အချားကိုပျက်သောသူဟု၊ ကထေန္တော၊ ဆိုသည်ရှိသော်၊ နကာမံ၊
မဟုတ်မူကား၊ ဧကော၊ တယောသောသူကို၊ ဒဒေ၊ လျော်ပေစေရာ၏။ တံ၊ သင်
သည်၊ ရက္ခိနိ၊ စောရော၊ ခိုသူဟု၊ ကထေန္တော၊ ဆိုသည်ဖြစ်မူကား၊ ဧက
ဒါသံ၊ တယောသောကျွန်ကို၊ ဒဒေ၊ လျော်ပေရချေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာ
မေန၊ မနုရှင်ရသေသည်၊ ဝတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

159. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်ကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူယှပ်သည်၊
နသက္ကဋ္ဌ၊ မရှိမသေပြုမူကား၊ ပဉ္စသတံရဇတံ၊ ငါးရာသောငွေကို၊ ဒဒေ၊
လျော်ပေစေရာ၏။ သမဏဗြဟ္မတံ၊ ရဟန်ပုံထားတို့အား၊ ပရိဘာသံ၊ ဆဲ
ရေ၍၊ ဟတ္ထသမံ၊ လက်ညှိညှန်မူကား၊ ပဉ္စရဇတသတံ၊ ငါးရာသောငွေ
ကို၊ ဒဒေ၊ လျော်ပေစေရာ၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်၊ မာတာပီတာ၊ မိနမ၏
မိဘတို့ကို၊ နသက္ကဋ္ဌံ၊ မရှိမသေပြုမူကား၊ ခနံ၊ ဥစ္စာကျေးကျွန်နှင့်တကွ၊ ဝိ
တရံ၊ ဆီးကို၊ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍၊ တံ၊ ထိုသမက်ကို၊ ဂေဟာ၊ အိပ်မှ၊ ဩတရိ၊
ဆင်သက်စေရာ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေသည်၊ ဝတ္တံ၊ မှာ
ဆိုခဲ့၏။

160. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်ကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူနှစ်ယောက်
သည်၊ ဝိဝါဒံ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ဧကော၊ တယောက်သောသူသည်၊
အဋ္ဌဋ္ဌာနော၊ မိမိနေသောအရပ်မှ၊ ပရဋ္ဌာနော၊ သူနေသောအရပ်သို့၊ ဂတော၊
သွားသည်ရှိသော်၊ ပရဇေယျ၊ ရှုံစေရာ၏။ နိသိန္နဋ္ဌာနော၊ နေသောနေရာမှ၊
ဥဋ္ဌရိတွာ၊ ထလတ်၍၊ ဝိဝါဒံ၊ ညှင်ခုံမူကား၊ တံ၊ ထိုထ၍ညှင်ခုံသောသူ
သည်၊ ပရဇေယျ၊ ယူ၍စေရာ၏။ ဝိဝါဒကာလေ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်သောကာလ၌၊
ဝတ္တဗန္ဓနံ၊ ပုဆိုးအဝတ်ကိုပင့်မူကား၊ ပရဇေယျ၊ ယူ၍စေရာ၏။ တေ၊ ထိုခိုက်
ရန်ဖြစ် သောသူ တို့တွင်၊ ပတ္တမံ၊ ဂွေးဦးစွာဆို သောသူသည်၊ ပရဇေ
ယျ၊ ရှုံစေရာ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေသည်၊ ဝတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့
၏။

161. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ ပဗ္ဗတ ရုက္ခဌာနေ။ တောင်တက်သစ်ပင်တက်တို့၌ရှိသောသူကို။ နုဩဘာသံ။ မ ကောင်သောနိမိတ်ဖြင့်။ ကထေန္တော။ ဆိုသည်ဖြစ်၍။ တံ။ ထိုသစ်ပင်တက် ၌ရှိသောသူသည်။ ဟေဌာ။ အောက်ထိုကျ၍။ မတာ။ သေသည်ရှိသော် လည်ကောင်။ ရောဂါ။ နာသော်လည်ကောင်။ ယော။ အကြင်ဆိုသောသူ သည်။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေစေရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ ဓမ္မသက္ကေ။ ဓမ္မ သတ်ကျပ် ၌။ ပကာသိတံ။ ထင်ရှားပြီ။ ခဲ့၏။

162. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော။ အကြင်သူသည်။ ပ ရဿ။ သူတပါးအား။ ရက္ခိနိ။ ဝုန်းဟု။ ဝစဏေယျ။ ဆိုအံ့။ နုသစ္စံ။ မမှီမှုကား။ တိ။ သရဇတံ။ သုံဆယ်သောငွေကို။ ဒဒေယျ။ လျော်ပေစေရာ၏။ ဥဒကေ။ ရေသို့။ ဂစ္ဆတိ။ ထားသည်ဖြစ်၍။ ယော။ အကြင်စွတ်ဆွဲသောသူသည်။ ဥဒ ကပလာယံ။ ရေ၌ပေါ်မှုကား။ သတရဇတံ။ ကျပ်တရာသောငွေကို။ ဒဒေ။ လျော်ပေစေရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဝတ္တံ။ မှာဆို ခဲ့၏။

163. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့၌စွတ်ဆွဲမှု အစရှိသောအမှုတို့၌။ ကထေန္တော။ ဆိုသည်ရှိသော်။ နုသက္ခိ။ သက်သေမရှိ မူကား။ ကမ္ပနံ။ အမှုသည်တို့သည်။ အနိဋ္ဌိတကာလေ။ မပြီးသည်ရှိသော်။ ဥ ဒကေ။ ရေကိုလည်ကောင်။ ဝဂီကံ။ ခဲ၌လည်ကောင်။ တဏှလံ။ ဆံဝါးခြင် လည်ကောင်။ တေ။ ထိုအမှုသည်တို့တွင်။ တဏှလံ။ ဆံစားသည်ရှိသော်။ ဧကီဝတဏှလံ။ တကျပ်သောဆံကို။ ခါဒေယျ။ စားစေရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဝတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

164. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ သေဌံ။ မြတ်သောအမျိုးတို့၏။ ဌာနေ။ နေရာ၌။ ဟိန္ဒော။ ယုပ်သောသူသည်။ ဝသံ။ နေသည်ရှိမှုကား။ ဝံသ ကာယံ။ တင်ပါးသားကို။ ဆိန္နတိ။ ထိုဖြတ်ပိုင်၏။ ယော။ အကြင်သူယုပ် သည်။ သေဌဿ။ မြတ်သောသူတို့၏။ ပရိဘောဂံ။ သုံဆောင်တေကောင် ကို။ ပရိဘောဂိ။ သုံဆောင်သောခံအံ့။ ယော။ အကြင်သောသောသူ၏။ ခုခံ။ ခံတွင်ကို။ ဆိန္နတိ။ ထိုဖြတ်ပိုင်၏။ ဝေံနုနု။ ထိုထိုမဟုတ်။ ပုပ္ဖပုပ္ဖံ။ ပန်စန်ပန်ဝါ ကို။ ဥပထထွာ။ ပန်စေပြီး၍။ ဝေဟသေလာ။ ဖွေခါးခွေးတက်၏။ ဟေဌာ။ အောံ၌။ နိဘိဒိတွာ။ နေစေ၍။ သတ္တမိဝသော။ ခုနစ်ရက်လည်သောနေ့၌။ သော။ ထိုသူကို။ ပရရဓေ။ သူတပါးရှေး၌။ ပဒံ။ ခြေကို။ ဆိန္နာ။ ထိုဖြတ်အပ်

၏။ဘဏ္ဍံ၊ဘဏ္ဍာစားကို၊ဒဒေယျ၊လျော်ပေစေရာ၏။ဣတိ။ဤသို့၊မနုဿမေ၊မနု၊မနုရှင်ရသေသည်။ဝတ္တံ၊မှာဆိုခဲ့၏။

165. မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး၊ယော၊ အကြင်သူသည်။သေဋ္ဌဿ၊မြတ်သောသူ၏။သီသဝတ္တံ။ဥယျာဉ်အစရှိသောဗောင်ရပ်ကို။ပရိဘောဂေ။သုံးဆောင်သည်ရှိသော်။သီသေ။ဥက္ခေဒကို။စတုဆိန္ဒိတွာ။လေတောင်ရိတ်၍။နဂရဂါမေ။ရွာအစရှိသောမြို့တို့၌။ဂစ္ဆပဏယံတွာ။လည်စေ၍။ဘဏ္ဍံ၊ဘဏ္ဍာစားကို၊ဒဒေယျ၊ လျော်ပေစေရာ၏။ယံ၊အကြင်သူသည်။သေဋ္ဌဿ၊မြတ်သောသူ၏။ပရိဘောဂံ။သုံးဆောင်သောစားခွက်ကို။ခါဒတိ၊စားမိအံ့။တံ၊ထိုစားသောသူ၏။ဟတ္ထံ၊လက်ကို။ဆိန္ဒတိ၊ဖြတ်ပိုင်၏။သော၊ထိုသူသည်။သမဏဗြဟ္မဏဿ၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။နသစ္စဝစနံ၊မဟုတ်မမှီသောစကားကို။ဝဒတိ၊ဆိုမိအံ့။မုခံ၊ခံတွင် ကိုးလောဟိတရိတွာ။သံပူဖြင့်သွန်စေရာ၏။ဣတိ။ဤသို့၊ မနုဿမေ၊မနုရှင်ရသေသည်။ဝတ္တံ၊မှာဆိုခဲ့၏။

166. မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး၊ယော၊ အကြင်သူသည်။ပရေ၊ခေ။သူ၏။မျက်မှောက်၌။ဝစနံ၊စကားကို။ပရေ၊တပါး၌။ဝဒတိ၊မဆိုပြီဟု။သမ္ပဋိန္ဒိတွာ။ဝန်ခံ၍။ပစ္ဆာ၊နော်မှ။ဝဒတိ၊ဆိုသည်ရှိသော်။ဇိဌ၊လျှာကို။ဆိန္ဒတိ၊ဖြတ်ပိုင်၏။ရာဇဆိန္ဒံ၊ မင်းမြတ် သောတရားလည် တပါး၊ဥဒကဆိန္ဒံ၊ ရေမြတ်သောတရားလည်တပါး၊ ဂါမဆိန္ဒံ၊ ရွာမြတ်သောတရားလည်တပါး။ပရဆိန္ဒံ၊သူတပါးကိုချ၍ မြတ်သောတရားလည်တပါး။စတုဇ္ဈမေ၊ဤလေပါးသောတရားတို့၌၊နိဋ္ဌယံတွာ၊ပြီးစေ၍။ပစ္ဆာ၊နော်သောအခါမှ။ဝဒတိ၊ပေါက်ဖြိုဆိုမှုကား။နဂရံ၊ပြည်မှ။ပဏယံတွာ၊လည်စေ၍။ရာဇဒဏ္ဍံ၊မင်းခါဏ်ကို၊ဒဒေယျ၊ ပေစေရာ၏။ဣတိ။ဤသို့၊မနုဿမေ၊မနုရှင်ရသေသည်။ပကာသိတံ၊ပြဆိုခဲ့၏။

167. မဟာရာဇ၊မြတ်သောမင်းကြီး၊ယော၊ အကြင်အမှုသည်။နှံဥတိသည်။သမုစိတ္တံ၊စိတ်တူသည်ဖြစ်၍။အနုညာတံ၊အခွင်ကို။အကာသိ၊ပြု၏။တံ၊ထိုအမှုသည်။နှံဥတိသည်။သမုစိတ္တံ၊ စိတ်တူ၍ ပြီးသောတရားသူကြီးကို။ဓမ္မဗာဂတံ၊ တရားမပြတ်ဟူ၍။နဝဒတိ၊မဆိုရပြီ။ဣတိ။ဤသို့၊မနုဿမေ၊မနုရှင်ရသေသည်။ဝတ္တံ၊မှာဆိုခဲ့၏။

သောဋ္ဌသမြော်သောကဲ့ရဲ့ကျူးလွန်စွတ်ဆွဲသောတရားပြီးပြီ။

168. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဥပရိခေတ္တံ၊ အထက်လယ်သားသည်၊ ဥဒကံ၊ ရေကို၊ ဋ္ဌပေတွာ၊ ဝိတ်ထား၍၊ ဟေဋ္ဌခေတ္တဇာ၊ အော်လယ်သားသည်၊ ဥဒကံ၊ ရေကို၊ နုလန္ဒော၊ မရမူ၍၊ ရုက္ခဂတော၊ ကောက်ပဲသစ်ပင်တို့သည်၊ မတေ၊ သေသည်ရှိသော်၊ ယော၊ အကြင်အထက်လယ်သားသည်၊ ဝညာယ၊ အော်လယ်ထွက်သောစပါး၊ အတိုင်၊ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏၊ ကိန္နု၊ သိုမဟုပ်၊ ဟေဋ္ဌခေတ္တဇာ၊ အော်လယ်သားသည်၊ ဥပရိခေတ္တဇာ၊ အထက်လယ်သား၏၊ ဝညေ၊ ထွက်သောစပါးတိုင်ကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေ၊ မနုရှင်ရသေသည်၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

169. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူတို့တွင်၊ ဥဒကခေတ္တဇံ၊ ရေမြေအမှုကြောင့်၊ ကထေဇ္ဇော၊ ဆိုကျသည်ရှိသော်၊ ဝိနိစ္ဆိတကော၊ သိပ်ယူစီရင်ကြောင့်ကို၊ ဇွေကမ္မော၊ အမှုသည်နှစ်ဦးတို့သည်၊ ဇာနာယံ၊ သိသောသူကိုလည်ကောင်၊ ပဏိလိက္ခောစ၊ ကျော်စာအဖွင့်တိုင်ကိုလည်ကောင်၊ ဒသေယျ၊ ပြစေရာ၏၊ ဒသိတံ၊ ပြနိုင်သည်ရှိသော်၊ လဘတေ၊ ရစေရာ၏၊ ဇွေပဿာတံ၊ နှစ်ဦးပြနိုင်မှုကား၊ ဟတ္ထဝိနိစ္ဆယံ၊ အစည်ထက်မကွာစီရင်သောသူကို၊ လဘတေ၊ ရစေရာ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေ၊ မနုရှင်ရသေသည်၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

170. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော၊ အကြင်တို့တွင်၊ ဗုဒ္ဓဝိဟာရဓမ္မေ၊ ဗုဒ္ဓဘုရားကြောင့်မြေစကားအမှုတို့၌၊ ကထေဇ္ဇော၊ ဆိုကြသည်ရှိသော်၊ ဇွေကမ္မော၊ အမှုသည်နှစ်ဦးတို့၌၊ မဏိလိက္ခကမ္မယော၊ ကျော်စာအဖွင့်ကပည်တို့ကို၊ ပကာသိ၊ ပြစေရာ၏၊ ပကာသံ၊ ပြနိုင်သောသူသည်၊ လဘတေ၊ ရစေရာ၏၊ ဇွေကမ္မော၊ နှစ်ဦးသောသူတို့ပင်၊ ပကာသဇ္ဇော၊ ပြနိုင်သည်ရှိသော်၊ ပုပ္ဖပရဒါနကော၊ အဦအနှောင်ဖြစ်သောယူခြင်းတို့တွင်၊ ပုပ္ဖဒါနကော၊ ယူ၍ဖြစ်သောသူသို့၊ လဘတေ၊ ရစေရာ၏၊ သဒ္ဓိမေဝ၊ အတူတကွလူမှုကား၊ ရာဇအမဇ္ဈော၊ မင်းနှင့်အမတ်ဖြစ်သည်ရှိသော်၊ ရာဇာ၊ မင်းသည်၊ ဣတိ၊ အစီရင်သည်ဖြစ်၍၊ လဘတိ၊ ရစေရာ၏၊ ဝေဇနု၊ ထိုသိုမဟုပ်၊ မဏိလိက္ခယော၊ ကျောက်စာအဖွင့်မရှိကျမှုကား၊ အာစရိရာဂတော၊ ဆရာစည်သမစည်သိပ်ယူဘူးကြောင့်ကို၊ ပကာသိ၊ ပြစေရာ၏၊ ပကာသံ၊ ပြနိုင်မှုကား၊ လဘတေ၊ ရစေရာ၏၊ နပကာသံ၊ နှစ်သူတို့ပင်မပြနိုင်မှုကား။

ဟတ္ထဂတံ၊ လက်မကွာရှိသောသူကို၊ လဘတေ၊ ရစေရာ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မ
နုနာမေန၊ မနုရှင်ရသောသည်၊ ဝတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

171. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ခေတ္တဉ္စ၊ လယ်မြေအရပ်ကို
လည်ကောင်း၊ ပရိယာဒဏ္ဍာ၊ ပိုင်ချားသောသူသည်၊ ပါဒပေါ၊ သစ်ပင်ကို
လည်ကောင်း၊ ဝေဠု၊ ဝါးပင်ကိုလည်ကောင်း၊ ဂုဟာ၊ တွင်ကိုလည်ကောင်း၊
ပေါက္ခရဏီ၊ ရေကံကို လည်ကောင်း၊ နဒီ၊ မြစ်ကိုလည်ကောင်း၊ နုတ္တိကံ၊
မြောင် ကိုလည်ကောင်း၊ သောတ္တံ၊ ထုံအိုင် ကိုလည်ကောင်း၊ ရုက္ခာစ၊ မြီး
မြောင်ကိုလည်ကောင်း၊ ပတ္တော၊ တောင်ကိုလည်ကောင်း၊ မဇ္ဈပံ၊ သစ်ပင်ကို
လည်ကောင်း၊ သရက္ခံ၊ ကျော့စရစ်ကိုလည်ကောင်း၊ ဝါလုကံ၊ သဲကိုလည်
ကောင်း၊ ကပလံ၊ အိုချပ်ထွဲကိုလည်ကောင်း၊ အကာရံ၊ မီးသွေးငှက်၊ ဂေါသိ
သံ၊ နွားခေါင်ငှက်၊ ဂေါအဋ္ဌိ၊ နွားရိုငှက်၊ ခါနုကံ၊ သတင်တိုင်လည်ကောင်း၊ ဒါ
သကမ္မော၊ သည်တိုင်ငှက်၊ ဣတိဇေတေ၊ ဤသို့သောဝတ္ထုဖြင့်၊ သညံ၊ အမှတ်
ကို၊ ဒဋ္ဌံ၊ မြို့စွာ၊ ကတွာ၊ ပြုခြင်း၊ ဧတံ၊ ဤသို့သောအပိုင်အချားကို၊ ဌပေယ၊
ထားရာ၏၊ နောစေဌပေယ၊ ထိုသို့သောအပိုင်အချားကိုမထားခြေအံ့၊ ဂါမ
ဇေဌဗြဟ္မဏဘိက္ခုနံ၊ ရွာသူကြီးရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ တံ၊ ထိုလယ်မြေ
ကို၊ သညာနိယ၊ သညာနိတွာ၊ သိခြင်း၊ ခေတ္တံ၊ လယ်မြေ၏အပိုင်အချားကို၊
ဒဋ္ဌံ၊ မြို့စွာ၊ ပရိယာဒေယ၊ ပိုင်ချားရာ၏၊ ဧဝံ၊ ဤသို့ပိုင်ချားခြင်းကို၊ နောစေ
ကရေယ၊ အကယ်၍မပြုချေအံ့၊ တဒဏ္ဍာဂတံ၊ ပိုင်ချားခြင်းသည်၊ နဘဝေ၊
မဖြစ်ရာ၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသောသည်၊ ဝတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

172. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယော၊ အကြင်သူသည်၊ ခေတ္တံ၊
လယ်မြေနှင့်၊ ဌပိတကဏ္ဍံ၊ ထားအပ်သောအပိုင်အချားကို၊ ယေန၊ အကြင်
သူသည်၊ ဆိန္ဓေယ၊ ပျက်ဆီးအံ့၊ တဿ၊ ထိုပျက်ဆီးသောသူသည်၊ အတ္တာ
နံ၊ မိမိကိုယ်ကို၊ ကိဏိတံ၊ ရောင်အံ့ သောဌာ၊ ဣဿရေ၊ ပိုင်သည်၊
ဘဝေ၊ ဖြစ်၏၊ ကိရိဿကဏ္ဍံ၊ လယ်ကံသင်အပိုင်အချားကို၊ အထဂဏ္ဍေ
ယျ၊ တူသော်လည်ကောင်း၊ နေဋ္ဌိကံ၊ မြောင်ကို၊ အထပူရေယဝါ၊ မီးသော်
လည်ကောင်း၊ နဒီ၊ မြစ်ကို၊ အထဘိန္ဓေယဝါ၊ ဖြက်ဆီးသော်လည်ကောင်း၊
တမ္ဘကံ၊ သည်တိုင်တို့ကိုလည်ကောင်း၊ သစ်တိုင်ကိုလည်ကောင်းဟု၊ အထ
ဥဒ္ဓရေ၊ နှပ်ဘိသော်လည်ကောင်း၊ ဒဏ္ဍတံ၊ ထားတိုင်ကို၊ အထဘိန္ဓေ၊ ဖြက်
သော်လည် ကောင်း၊ ရဇ္ဇံ၊ တာကျိုးကို၊ အထဘိန္ဓေ၊ ဖြက်သော်လည်
ကောင်း၊ တံလဇ္ဈေ၊ ထိုအပိုင်အချားကိုပျက်ဆီးသော၊ သော၊ ထိုသူသည်၊
တဿ၊ ထိုပျက်ဆီးသောသူအား၊ ပဉ္စတိသရဇတာနိ၊ သုံးဆယ်ရှိသော

ငွေကို၊ ဒဒေယျ၊ လျော်ပေရချေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုဿမေန၊ မနုဿရသေသသည်၊ ဝတ္ထံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

သက္ကာဒသမြေဝံသောမြေ၏ဝေရာပိုင်ချားခြင်တရားကားပြီးပြီ။

173. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်၊ သမဏံဝါ၊ ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဏံဝါ၊ ပုဂံကားကိုလည်းကောင်း၊ ရာဇာဝါ၊ မင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဥမ္မတ္တကော၊ ရှုံးသောသူလည်းကောင်း၊ ဒဟရော၊ ငယ်သောသူလည်းကောင်း၊ ဇရာနုက္ခမော ဟတော၊ အိုမင်း၍ အမိုက်ကတိုက်ရှိသောသူလည်းကောင်း၊ ဣဘိဇ္ဈမေ၊ ဤသို့သောသူသည်၊ ပရဿ၊ သူတပါး၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာကို၊ ဂဏ္ဍိတံ၊ ခိုမိသော်၊ ဒေါသံ၊ အပြစ်သည်၊ နုတ္တိ၊ မရှိ၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုဿမေန၊ သည်၊ ဝတ္ထံ၊ ၏။

174. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သူတို့ တွင်၊ မနုဿံ၊ လူကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ ပဉ္စကံ၊ ငါးတက်တည်း၊ ဟတ္ထိ၊ ဆင်ကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ ခွံ၊ နှစ်တက်တည်း၊ အသံ၊ မြင်ကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ ပဉ္စ၊ ငါးတက်တည်း၊ မဟိ၊ သဉ္စ၊ ကျွဲကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ ပဉ္စဒသ၊ တုဆယ်ငါးတက်တည်း၊ ဂေါနုဉ္စ၊ နွားကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ တိ၊ သကံ၊ သုံဆယ်တည်း၊ အဇ္ဈသုကရံ၊ ဆိပ်ဝက်တို့ကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ ပဉ္စသတံ၊ အတက်ငါးဆယ်တည်း၊ ကောက္ကပက္ခာ၊ ကျက်ငှက်ဝပ်ပဲတို့ကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ ကေသတံ၊ အတက်တရာတည်း၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုဿမေန၊ သည်၊ ဝတ္ထံ၊ ၏။

175. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်၊ ဗန္ဓာကာရေ၊ နှောင်ချိုင့်အစရှိသောညွတ်ကွင်းတို့၌၊ အတ္ထိတာ၊ ရှိကုသော၊ မိဂါ၊ သမင်ကိုလည်းကောင်း၊ မိဂသတ္တာနံ၊ ပြောင်ဒရယ်အစရှိသောသတ္တဝါတို့ကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ ဒသံ၊ ဆယ်တက်တည်း၊ သူဝကာ၊ ကျေးသားကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ ရဇတပဉ္စံ၊ ငွေစင်ငါးကျပ်တည်း၊ ကုက္ကုရံ၊ ပြိုင်ကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ တိရဇတံ၊ ငွေစင်ငါးတည်း၊ သုနက္ခံ၊ ခွေငယ်ကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ သုဝဏ္ဏပဉ္စံ၊ ရွှေစင်ငါးတည်း၊ ဝိဇ္ဇာရံ၊ ကြောင်ကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ သုဝဏ္ဏခွံ၊ ရွှေစင်ငါးတည်း၊ မံသံ၊ အမဲကို၊ စောရံ၊ ခိုမှုကား၊ ပဉ္စ၊ ငါးတက်တည်း၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုဿမေန၊ မနုဿရသေသသည်၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

176. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ရာဇပရိဘောဂေ၊ မင်းတို့သို့ဆောင်သော၊ တရဇ္ဇဂတေ၊ မှိန်ချပ်အောင်မွှေးမောက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခဂ္ဂံ၊ တံခါးသံလျက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဘဏ္ဍံ၊ မင်၏။

ဘဏ္ဍာကိုစောရုံ၊ ခိုမှုကား၊ ဒသ၊ ဆယ်တက်တည်၊ ဟတ္ထိ၊ ဆင်သည်၊ မ
တာ၊ သေသည်ရှိသော်၊ ဒတ္တံ၊ အစွယ်ကို၊ နဂဏ္ဍေယျ၊ မယုရချေ၊ စောရုံ၊ ခို
မှုကား၊ ဒသ၊ ဆယ်တက်ကို၊ ဒဒေ၊ လျော်ပေရချေ၏၊ အသံ၊ မြင်၏၊ ပရိ
ဘာယံ၊ အပြီးကို၊ စောရုံ၊ ခိုမှုကား၊ ဒသံ၊ ဆယ်တက်ကို၊ ဒဒေ၊ ပေရချေ၏၊
ဟတ္ထိအသံ၊ ဆင်မြင်တို၏၊ မံသံ၊ အသားကို၊ ခါဒိတံ၊ ခိုယူစားသော်လည်း၊
ဒေါသာ၊ အပြစ်သည်၊ နတ္ထိ၊ မရှိ၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေ
သည်၊ ဝုတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏၊

177. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ရဇတံ ဝါ၊ ငွေကိုလည်း
ကောင်၊ သုဝဏ္ဏံဝါ၊ ရွှေကိုလည်းကောင်၊ မဏိဝါ၊ ကျော်သံပတ္တမြားကို
လည်းကောင်၊ သုစပန္နကာ၊ သိုကတိုကိုလည်းကောင်၊ ဝုပ္ပဇတာ၊ ပန်ပေါင်ကို
လည်းကောင်၊ စောရုံ၊ ခိုမှုကား၊ ရာဇဘဏ္ဍာ၊ မင်္ဂလာဘဏ္ဍာဖြစ်မှုကား၊ ဒသံ၊
ဆယ်တက်တည်၊ ဣန္ဒာနံ၊ သူဆင်ရဲတို၏၊ ဘဏ္ဍာ၊ ဘဏ္ဍာဖြစ်မှုကား၊ ခွိဒါ၊
နှစ်တက်တည်၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ ဓမ္မသတ္တေ၊ ဓမ္မသတ်ကျပ်၌၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆို
ခဲ့၏၊

178. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဝုပ္ပံ၊ ပန်ပွင့်ကိုလည်းကောင်၊
ဝေဠု၊ ဝါးကိုလည်းကောင်၊ သက္ကဋ္ဌ၊ သက်ကယ်ကိုလည်းကောင်၊ ကောက္ကိ
တံ၊ ကျက်သွံကိုလည်းကောင်၊ ဣတိဣမေ၊ ဤသည်တို့ကို၊ စောရုံ၊ ခိုမှုကား၊ သ
တံ၊ အတက်တရာတည်၊ ဥကတာ၊ ကျွေးလည်းကောင်၊ ပန္နကာ၊ ပိန်လည်း
ကောင်၊ သုကံတာ၊ ချင်စိန်လည်းကောင်၊ ဣမေ၊ ဤသည်ကား၊ ပဉ္စ၊ ငါး
တက်တည်၊ ပရိဘောဝံ၊ သုံဆောင်သော မောင်ကျဉ္စေးတောင် ဝုန်တိုကို
လည်းကောင်၊ ဝတ္တကာဝါ၊ မဲထွေးချည်ခင်တိုကိုလည်းကောင်၊ ဘတ္တံဝါ၊ ထ
မင်ကဇော်ကိုလည်းကောင်၊ သူရံ၊ သေကိုလည်းကောင်၊ စောရုံ၊ ခိုမှုကား၊
ခွိ၊ နှစ်တက်တည်၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသေသည်၊ ဝုတ္တံ၊ မှာ
ဆိုခဲ့၏၊

179. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ သတ္တံ၊ ကောက်ပင်ကို၊ စောရုံ၊
ခိုမှုကား၊ ပဉ္စ၊ ငါးတက်တည်၊ ခေညံ၊ စပါးကို၊ စောရုံ၊ ခိုမှုကား၊ ပဉ္စ၊ ငါး
တက်တည်၊ ပရုရက္ခံ၊ သူတိုနှစ်မြောလေဘဲ သောသစ်ပင်ကို၊ စောရုံ၊ ခိုမှု
ကား၊ ပဉ္စရဇတံ၊ ငွေစင်၍တည်၊ ပဏိတာ၊ ထွန်ခုံထွန်ဖိုကို၊ စောရုံ၊ ခိုမှု
ကား၊ ရဇတပဉ္စံ၊ ငွေစင်၍တည်၊ ဇာလံ၊ ပိုက်ကွန်တိုကို၊ စောရုံ၊ ခိုမှုကား၊
ပဉ္စ၊ ငါးတက်တည်၊ ပန္နကာဟိတာ၊ ငါးထောင်သောမျှကို၊ စောရုံ၊ ခိုမှု

ကား၊ ခွဲစား၊ နှစ်တက်တည်း၊ မရွာလဒွါ၊ ဖျှန်နှင်ငါးတိုကို၊ စောင့်၊ ခိုမှုကား၊ ပဉ္စကား၊ ဖြတ်တည်း၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုဿမေ၊ မနုဿရသေသည်၊ ဂတ္တံ၊ မှာဆိုခဲ့၏။

180. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ သမဏဿ၊ ရဟန်း၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာကို၊ စောင့်၊ ခိုမှုကား၊ ဒေသ၊ ဆယ်တက်တည်း၊ ရာဇဿ၊ မင်း၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာသည်၊ ဒေသ၊ ဆယ်တက်တည်း၊ ဗြဟ္မဏဿ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာကို၊ အဋ္ဌ၊ နှစ်တက်တည်း၊ ဂဟပတိ၊ သဋ္ဌေသူကျယ်ကံသည်တို့၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာသည်၊ ပဉ္စ၊ ငါးတက်တည်း၊ ဇုက္ခဿ၊ သူဆင်ရဲ၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာသည်၊ ဩ၊ သံတက်တည်း၊ ဒါသဿ၊ ကျွန်၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာသည်၊ ခွဲ၊ နှစ်တက်တည်း၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုဿမေ၊ မနုဿရသေသည်၊ ပကာသိတံ၊ ပြဆိုခဲ့၏။

181. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်၊ ဧကပလံ၊ တလုံသောသစ်သီးကို၊ ခါဒတိ၊ စားသော်လည်းကောင်း၊ ဒေါသ၊ အပြစ်သည်၊ နတ္ထိ၊ မရှိ၊ ဂေဟဂဟေတွာ၊ အိပ်ပါယူမှုကား၊ ဒေဒေ၊ လျော်ပေရခြေ၏၊ ဇုတ္တိက္ခော၊ တော်မူတ်သောသူသည်၊ ဖလ္လာနံ၊ သစ်သီးအစရှိသည်တို့ကို၊ ခါဒတိ၊ စားမိအံ့၊ ဒေါသံ၊ အပြစ်သည်၊ နတ္ထိ၊ မရှိ၊ ယောသု၊ ဧဝေါ၊ အကြင်သူတော်ကောင်တို့သည်၊ ဇုတ္တိက္ခကာလေ၊ တော်မူတ်သောကာလ၌၊ ပရဿ၊ သူတပါး၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာကို၊ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍၊ ခါဒတိ၊ စားမိအံ့၊ ဒေါသ၊ အပြစ်သည်၊ နတ္ထိ၊ မရှိ၊ အာစရိယဿ၊ ဆရာ၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာကို၊ သိဿ၊ တပည့်သည်၊ စောင့်၊ ခိုမှုကား၊ ဒေါသံ၊ အပြစ်သည်၊ နတ္ထိ၊ မရှိ၊ သာမိကဿ၊ သခင်၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာကို၊ ဒါသံ၊ ကျွန်သည်၊ စောင့်၊ ခိုမှုကား၊ ဒေါသံ၊ အပြစ်သည်၊ နတ္ထိ၊ မရှိ၊ မာတာပိတဿ၊ အမိအဘတို့၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာကို၊ ပုတ္တမိတာ၊ သားသွီးတို့သို့၊ စောင့်၊ ခိုမှုကား၊ ဒေါသံ၊ အပြစ်သည်၊ နတ္ထိ၊ မရှိ၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုဿမေ၊ မနုဿရသေသည်၊ ဂတ္တံ၊ မိန့်ဆိုခဲ့၏။

182. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ သိဿ၊ တပည့်၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာကို၊ အာစရိယော၊ ဆရာသည်၊ စောင့်၊ ခိုမှုကား၊ ဒေဒေယျ၊ လျော်ပေစေရ၏၊ ဒါသဿ၊ ကျွန်၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာကို၊ သာမိကော၊ သခင်သည်၊ စောင့်၊ ခိုမှုကား၊ ဒေဒေ၊ လျော်ပေရချေ၏၊ ပုတ္တမိတရဿ၊ သားသွီးတို့၏၊ ခနံ၊ ဥစ္စာကို၊ မာတာပိတာ၊ အမိအဘတို့သည်၊ စောင့်၊ ခိုမှုကား၊ ဒေဒေ၊ လျော်ပေရချေ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုဿမေ၊ မနုဿရသေသည်၊ ပကာသိတံ၊ ထင်ရှားပြခဲ့၏။

အဋ္ဌာရသမမြော်သောခိုခြင်တရားပြီးပြီ။

183. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယေ၊ အကြင်သူတို့တွင်၊ သင်္ကနံ၊ တည်ရာသောသက်သေကား၊ ရတနုတ္တယံ၊ ရတနာသံပါးကိုတည်သောသူ၊ သီလသမ္ပန္နော၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသောသူ၊ လောဘော၊ လိုခြင်ခြင်မရှိသောသူ၊ ပရဟိတော၊ သူ၏စီးပွားကိုရှုက်ဆောင်နှိုင်းသောသူ၊ သံသာရော၊ သံသရာ၌ယုံကျည်သောသူ၊ ဗဟုညာတိပိ၊ များသောအဆွေအမျှရှိသောသူ၊ ဗဟုဓနော၊ များသောဥစ္စာရှိသောသူ၊ သဒ္ဓမော၊ ဖြောင်မတ်တည်ကြည်သောသူ၊ မုခါမုခေါ၊ မျက်နှာကြီးငယ်မရွယ်မထောံသောသူ၊ ပရသန္ဓော၊ သူတပါးကိုယုံကျည်သောသူ၊ ဣမေဒ္ဒါဒသသက္ခိနာ၊ ဤတကျိပ်နှစ်ယောံသောသက်သေတို့ကို၊ ဗုဒ္ဓေယျ၊ မေရာ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ သည်၊ ဝုတ္တံ၊ ၏။

184. မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ အသက္ခိကံ၊ မတည်ရသောသက်သေသည်ကား၊ အသန္တံဝါ၊ သံသရာကိုမယုံကျည်သောသူ၊ ဓနောဟိဝါ၊ ဥစ္စာဖြင့်ဝယ်သောသူ၊ ကမ္မဒါသိဝါ၊ အမှုသည်ကျွန်၊ ကမ္မညာတိဝါ၊ အမှုသည်အမျိုးဖြစ်သောသူ၊ ကမ္မမိတ္တာဝါ၊ အမှုသည်အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သောသူ၊ ကဏဟဒါဒဝါ၊ အမှုသည်နှင့်ခိုက်ရံတွေးသောသူ၊ ဗဟုဝါဒဝါ၊ စကားများသောသူ၊ အတိရောဂံဝါ၊ အလွန်အနာ၌တံစက်သောသူ၊ ဇရာမဟဇ္ဈကာ၊ ဆိုမည်အိုမစ်သောသူ၊ ကုမ္ဘာရဒဟရာ၊ သူငယ်သူသိန်ဖြစ်သောသူ၊ ယောပနာရသံ၊ သူကိုအပြစ်တင်တတ်သောသူ၊ နုစ္စက၊ ကခြေသည်၊ ဂိတံဝါ၊ သိခြင်သည်၊ အာနုဘာဝကဉ္ဇေဝ၊ တခိုအာနုဘော၌ရှိသောသူ၊ သုဝဏ္ဏလင်္ကာရံ၊ ရွှေပန်းတိန်လုပ်သောသူ၊ လောဟလင်္ကာရံ၊ ပန်ပဲလုပ်သောသူ၊ သကံသကရေယံ၊ ပန်စည်လုပ်သောသူ၊ ပါတုကာကာရေယံ၊ ခြေနှင့်တိနုတ်လုပ်သောသူ၊ အပါဒကံ၊ အမျိုးအမည်အိမ်ရာမထင်မရှားသောသူ၊ ဝဓကောဇ္ဇေ၊ သူကိုအသေသတ်သောသူ၊ ဝဇ္ဇေ၊ ဆေကျပ်တတ်သောသူ၊ နုပုံသကဉ္ဇေ၊ မိမ္မရှာဖြစ်သောသူ၊ ဝေသိယဉ္ဇေ၊ ပြည်တံဆာဖြစ်သောသူ၊ ဗိတ္တပိဝါဒံ၊ ရံညိုဖွဲ့တတ်သောသူ၊ ဥပ္ပတ္တရောဂံ၊ ရူးသောအနာရှိသောသူ၊ ဟိနုဉ္ဇေ၊ ယုပ်မာသောသူ၊ ဒုဗ္ဘိက္ခံ၊ ငတ်မွတ်သောသူ၊ အက္ခပိကိဋ္ဌဉ္ဇေ၊ ကြွေးအံ့လောင်တတ်သောသူ၊ မဟာကောဓညော၊ အမျက်ကြီးသောသူ၊ စောရကံ၊ ခိုသောသူ၊ ဂတ္တနိ၊ ကိုဝန်ရှိသောသူ၊ သူရာမဒ္ဓကော၊ သေသောံကျူးသောသူ၊ မဂ္ဂဒူရတော၊ ပြီးဝေလာ၍ပင်ပန်သောသူ၊ အသစ္စဝစနော၊ စကားမမှံမတည် ကြည်သောသူ၊ သမုဒ္ဓကော၊ ပင်လယ်ကူးသောသူ၊ ရုက္ခရူပ္ပဂတော၊ သစ်ပင်ထန်တက်သောသူ၊ လုဒ္ဓကော၊ မဆို

ဖြစ်သောသူ။ ပရဒေါသော။ သုအိမ်တက်၍ နှလုံးထောင်သောသူ။ ဣတ္ထိ
ဒုဋ္ဌော။ မိမ္မကျူးသောသူ။ ဉာတိကုလေနိက္ခန္ဓော။ အမျိုးမှရှင်ထုပ်၍ထွက်
သွားသောသူ။ ကမ္မခါဒိကော။ အမှုသည်အခကိုစားသောသူ။ ကမ္မဇူဏ
ခါဒိကော။ အမှုသည်ကျေးကိုစားသောသူ။ ကမ္မဒါသသာမိကော။ အမှု
သည်သခင်ဖြစ်သောသူ။ ဣတိဇူမေပဉ္စသတ္တသက္ခိနာ။ ဤငါးကျိပ်ချနစ်
ယေဘံသောသက်သေတို့ကို။ နုပုစ္ဆေယျ။ မမေရချေကို။ ပဏ္ဍိတာနံ။ ပညာ
ရှိသောတရားသူကြီးတို့သည်။ ဝေပုစ္ဆေယျ။ အကယ်၍မေချေအံ့။ မိစ္ဆာတိ။
မှားချေ၏။ ယေ။ အကြင်သက်သေတို့ကိုကား။ ခွိကမ္ပံ။ အမှုသည်နှစ်ဦးတို့
သည်။ အနုညာတံ။ ခွင်လွှတ်မှုကား။ ပုစ္ဆေယျ။ ကောင်စွာမေရေ၏။ ဣတိ။
ဤသို့။ မနုနာမေန။ သည်။ ဝုတ္တံ။ ၏။

185. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့တွင်။ ဒသ
ပုရိသံ။ တကျိပ်သောယောကျ်ားကို။ နုပုစ္ဆေယျ။ မမေရ။ ခွိဝစနံ။ စကားနှစ်
ခွန်ဆိုသောသူကိုလည်း။ နုသဒ္ဓဟေ။ မယုံကြည်ရာ။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။
သည်။ ဝုတ္တံ။ ၏။

186. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့တွင်။ သက္ခိ
သဒ္ဓံ။ ကျပ်ရေဆန်တို့ဖြင့်ယုံကြည်အပ်သော သက်သေသည်ကား။ သမ
ဏံဝါ။ ရဟန်းငှါ။ ရာဇာဝါ။ မင်းလည်းငှါ။ ဒေဝိယာ။ မိဘုရားငှါ။ ရာဇပုတ္တံ
ဝါ။ မင်းသားလျှင်ငှါ။ ရာဇမိတရံဝါ။ မင်းသမီးလည်းငှါ။ ဣမေပဉ္စ။ ဤငါး
ယေဘံသောသက်သေတို့ကို။ သစ္စတိန္ဒကော။ သစ္စကျပ်တို့ဖြင့်။ နဝဒေယျ။
မဆိုစေရာ။ သစ္စဝဓိကမံ။ မှံချေကလျှင်။ သဒ္ဓဟေယျ။ ယုံကြည်ရာ၏။ ဣတိ။
ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆိုခဲ့၏။

187. မဟာသမဓေ။ မဟာသမမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သက်သေတို့
တွင်။ ပကာသံ။ ပြသည်ရှိသော်။ နုဘာဂတော။ မညီမညွတ်။ ကထေန္တော။
ဆိုမှုကား။ နုဇယေယ။ မအောင်ရာ။ အပုစ္ဆဝဒိတံ။ မမေမြီဆိုသောသက်
သေကိုလည်း။ နုသက္ခိ။ မတည်ရာမြီ။ ပုစ္ဆိတအတိကန္တံ။ ဝဓိတံ။ အထွက်လွန်
သောသက်သေကိုလည်း။ နုပုစ္ဆေယျ။ မမေရမြီ။ ပုစ္ဆိတဝစနာ။ မေသော
စကားကို။ ကထေန္တော။ အကုံမဆိုသောသက်သေကိုလည်း။ နုပုစ္ဆေယျ။
မမေရမြီ။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ မနုရှင်ရသောသည်။ ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

188. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့တွင်။ သက္ခိ
တံ။ သက်သေတည်ခြင်ကို။ ကရေန္တော။ ပြသည်ရှိသော်။ ဝစနသက္ခိလိက္ခ
န္တော။ သက်သေပေအံ့သောအကြောင်စကားကိုချုပ်ငြိမှု။ သက္ခိနံ။ သက်

သေတို၏။ သန္တိကံ။ အထံသို။ ဂတော။ သွားသည်ရှိသော်။ တံ။ ထိုသက်သေ
ကို။ နုပုစ္ဆေယ။ မမေရာပြီ။ ယေကမ္မနုဇနာ။ အကြင်အမှုသည်တို့သည်။
သက္ခိနာ။ သက်သေကို။ သန္တဟေ။ ယုံခြင်ကြောင်း။ သန္တိကံ။ အထံသို။ ဂံတွာ။
သွား၍။ ပုစ္ဆိတံ။ မေခြင်ကို။ နုကန္တော။ မပြုရပြီ။ မဂ္ဂဿ။ မြီး၌။ တိတာ။ ပြန်
လာသည်ရှိသော်။ ယော။ အကြင်အမှုသည်သည်။ နုဇယေယ။ မအောင်ရာ။
ဣတိ။ ဤသို့။ ဝုတ္တံ။ မှာဆိုခဲ့၏။

189. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ။ အကြင်သူတို့၌။ ကမ္မံ။
အမှုကို။ ပသဋ္ဌဇာနန္တော။ သိမြင်ကျားပြီးမှ။ မတာ။ သေသည်ရှိသော်။ အတ္ထိ
သက္ခိနံ။ ရှိသောသက်သေနှင့်။ ဇယေ။ အောင်စေရာ၏။ သက္ခိမတာ။ သက်
သေသေသည်ဟု။ နုကထေယ။ မဆိုရချေ။ စက္ခုကနုာ။ မျက်စိကန်၍။
သုတံ။ နားကျားသောသက်သေထည်ငင်။ ကနုကနုာ။ နားပင်၍။ စက္ခု
ပဿာ။ မျက်စိမြင်သောသက်သေတို့ကို။ ယေ။ အကြင်တရားသူကြီးတို့
သည်။ ပုစ္ဆေယ။ မေမြန်စိစစ်ရာ၏။ မဂ္ဂသက္ခိနာ။ ဆွဲသောအသောသက်
သေတို့ကို။ နုပုစ္ဆေယ။ မမေရာ။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ သည်။ ဝုတ္တံ။ ၏။

190. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ သက္ခိအသက္ခိဋ္ဌာနေ။ သက်
သေတည်ရာမတည်ရာသော အရပ်တို့သည်ကား။ အတ္ထိ။ ရှိ၏။ ကိ။ အ
ဘယ်ကဲ့သို့နည်ဟူမူကား။ ရတ္ထိယေ။ ညည်အခါ၌လည်ကောင်းသညာဋ္ဌာ
နေ။ ဆိပ်ကွယ်ရာအရပ်၌လည်ကောင်း။ ဝနဋ္ဌာနေ။ တောအရပ်အရပ်၌လည်
ကောင်း။ သက္ခိနာ။ သက်သေသည်။ နုတ္ထိ။ မရှိသလျှင်ကတည်း။ ဥဒကဋ္ဌာ
နေ။ ရေဆိပ်အရပ်၌လည်ကောင်း။ သာဏာယေ။ စရပ်၌လည်ကောင်း။ ကိ
ဋ္ဌာနေ။ ဈေးအရပ်၌လည်ကောင်း။ နဂရေ။ မျို့၌လည်ကောင်း။ သတ္တံချနပ်
ယေဝံတည်း။ မဟာဂါမေ။ ရွာကြီး၌။ ပဉ္စ။ ငါးယေဝံတည်း။ ဂါမေ။ ရွာငယ်
၌။ တိ။ သ။ သံယေဝံတည်း။ သက္ခိနေယ။ သက်သေတည်ရာ၏။ ယောသက္ခိ။
အကြင် သက် သေတို့သည်။ ဗ္ဗိဝစနံ။ စကားနှစ်ခွန်ဆိုမူကား။ သိသံ။
ဥက္ကောင်ကို။ ဝထု သိန္နိတွာ။ လေထောင်ရိတ်၍။ နဂရံ။ မြို့ကို။ ဂဟေတွာ။
လည်စေ၍။ နဂရဂါမေ။ မြို့ရွာမှ။ အဝိဒူရေ။ အဝေးသို့။ ဋ္ဌပေယ။ ထားစေ
ရာ၏။ သက္ခိနံ။ သက်သေတို့ကိုကား။ သတ္တံဒိဝါ။ ခုနပ်ရက်။ ရက္ခေယ။
စောင်စေရာ၏။ ဣတိ။ ဤသို့။ မနုနာမေန။ သည်။ ပကာသိတံ။ ပြဆို
ခဲ့၏။

191. မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဣမံဓမ္မသတ္တံ။ ဤဓမ္မသတ်
ကျမ်းသည်ကား။ စက္ကဝဋ္ဌေ။ စကြဝဠာတတိုင်၌။ ဂေါဏပမာတံ။ နွားမတန်

မျှသော၊ အကွရာနံ၊ အကွရာတိုသည်၊ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုဓမ္မသတ်ကျပ်သည်ကား၊ အာဒိကပ္ပလင်္ကာရံ၊ ကမ္ဘာတို့၏တံဆာတည်း၊ အဋ္ဌာရသ၊ တဆဲ့ရှစ်ပါးသောတရားတို့ကို၊ ယံဓမ္မာနံ၊ အကြင်တရားဆုံဖြတ်သောတရားသူကြီးတို့သည်၊ သာဓု၊ ကောင်စွာ၊ ဝိနိစ္ဆေယ၊ ဆုံဖြတ်ရာ၏။ နဥဇုဂတံ၊ မဖြောင်မမတ်စီရင်မှုကား၊ အဋ္ဌဘယာ၊ ဘေရှစ်ပါးဖြင်လည်ကောင်၊ ဒသဒဏ္ဍာ၊ ဆယ်ပါးသောဒါဏ်တို့သည်လည်ကောင်၊ ဝိနဿတိ၊ ထိပါးပျက်စီးရာ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသောသည်၊ ဝတ္တံ၊ မိန့်ဆိုခဲ့၏။

192. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်ကြီး၊ အဋ္ဌဘယာ၊ ဘေရှစ်ပါးဟူသည်ကား၊ အဂ္ဂိဘယာ၊ မီးဘေလည်ကောင်၊ ရာဇဘယာ၊ မင်ဘေလည်ကောင်၊ ဥဒကဘယာ၊ ရေဘေလည်ကောင်၊ ယက္ခဘယာ၊ ဘီလူးဘေလည်ကောင်၊ စောရဘယာ၊ ခိုသူဘေလည်ကောင်၊ ဥဗ္ဗတ္တကဘယာ၊ ရူးသောဘေလည်ကောင်၊ ကုဋ္ဌဗ္ဗ၊ နူးသောဘေလည်ကောင်၊ ဘာသုရောဂဗ္ဗ၊ ဝက်ရူးအနာဘေလည်ကောင်၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ သည်၊ ဝုစ္ဆတိ၏။

193. မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်ကြီး၊ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်၊ သမေန၊ ညီသဖြင်၊ ဝိနိစ္ဆိတံ၊ ဆုံဖြတ်မှုကား၊ သာဓု၊ ကောင်စွာ၊ ဘဝိဿတိ၊ ၏၊ ဘဝေ၊ ဘဝပြောင်သည်ရှိသော်၊ သုဂတိ၊ လူပြည်နတ်ပြည်သို့၊ ပတ္တော၊ ရေဝံလေ၏၊ အဓမ္မံ၊ မတရားသဖြင်စီရင်မှုကား၊ လောကဿ၊ လောက၌၊ ဟိန္ဒူ၊ တနေတပါးယှပ်ခြင်သည်၊ ဘဝတိ၊ ဖြစ်ရာ၏၊ မတာ၊ သေသည်ရှိသော်၊ နိရိယံ၊ ငရဲသို့၊ ဂစ္ဆတိ၊ လားရချေ၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့၊ မနုနာမေန၊ သည်၊ ဝုတ္တံ၊ ၏။

194. မဟာရာဇ၊ ကြီး၊ စတုဂတိ၊ လေပါးသောဂတိသည်၊ အတ္ထိ၊ ရှိ၏၊ ကိံ၊ အဘယ်သို့နဉ်ဟူမှုကား၊ ဘယာဂတိ၊ ဘေကိုကျောက်၍စီရင်ခြင်လည်တပါး၊ ဒေါသာဂတိ၊ အမျက်ဒေါသရှိ၍စီရင်ခြင်လည်တပါး၊ ဆန္ဒာဂတိ၊ အထိုဆန္ဒရှိရာစီရင်ခြင်လည်တပါး၊ မောဟာဂတိ၊ မသိမိက်၍စီရင်ခြင်လည်တပါး၊ ဣတိစတုဂတိ၊ ဤလေပါးသော ဂတိသို့ထိုက်၍၊ ဝိနိစ္ဆယံ၊ ဆုံဖြတ်စီရင်မှုကား၊ နိရိယံ၊ ငရဲသို့၊ ဂစ္ဆတိ၊ လားရချေ၏၊ ဣတိကာရကံ၊ ဤသို့သောအကြောင်ကို၊ မနုနာမေန၊ မနုရှင်ရသောသည်၊ ဝတ္တံ၊ မိန့်ဆိုခဲ့၏။

ရှင်ရသောသည်မဟာသမမေင်ကြီးသို့ပြန်သောတရားကားပြီးပြီ။

195. သီရိလင်္ကာရုံ၊ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိသောတဆာတိုင်ဖြင့်တဆာဆင်အပ်သော၊ ရတ္တမနဂရုံ၊ ရတ္တမမြိုင်ကိုလည်အစိုရလှသော၊ ပညာဝါ၊ ပညာလည်ရှိလှသော၊ အာနုဘာဝေါ၊ ဘုန်းတစ်ဆူဘော်လည်ရှိလှသော၊ နာဂသာမိကော၊ ဆင်ဖြူရှင်ဖြစ်သော၊ ဝေါရုရာဇေန၊ ဝါရုမင်သည်။ ယာဓိတေန၊ တောင်ပန်အပ်သောကြောင်၊ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိကုံသော၊ သာဓဝေါ၊ သူတော်ကောင်တို့သည်။ မနုဓမ္မသက္ကေန၊ မနုဓမ္မသတ်ကျပ်မှလာသော၊ နယေန၊ နည်းကို၊ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍၊ သာသနဿဟိတံ၊ သာသနာတော်၏အကျိုးစီးပွားအလိုငှါ၊ ကရောဇ္ဈော၊ ပြုအပ်သော၊ ဣတိပုညကမ္မေန၊ ဤကောင်မှုအကျိုးအားဖြင့်၊ ဘဝါဘဝေ၊ ဘဝဆက်တိုင်ဆက်တိုင်၊ သာဓုဇနာ၊ သူတော်ကောင်ဥစ္စာချနစ်ပါးရှင်ပြည်စုံခြင်သည်။ ဘဝေ၊ ဖြစ်ပါလိ၏။

196. အဟံဗုဒ္ဓစောသေန၊ ငါဗုဒ္ဓစောသအမည်ရှိသောထေရ်သည်။ သာသနဿဟိတံ၊ သာသနာတော်၏စီးပွားအလိုငှါ၊ ဣစ္ဆန္တော၊ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ရာမညဘာသေန၊ ရာမညဘာသာဖြင့်၊ ဝါရုရာဇဓမ္မသတ္ထံ၊ ဝါရုမင်ဓမ္မသတ်ကို၊ အက္ခတ္တေ၊ အက္ခရာရှိသည်အတိုင်း၊ ဗြဟ္မဘာသေန၊ ဗြဟ္မဘာသာဖြင့်၊ ကရိသံကရိဿာမိ၊ ပြုပေအံ့၊ ယေပဏ္ဍိတာ၊ အကြင်ပညာရှိသောတရားသူကြီးတို့သည်။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍၊ ဝိနိစ္ဆေယ၊ ဆုံးဖြတ်ကြကုသော၊ ဣတိပုညကမ္မေန၊ ဤသို့ပြုရသောကုသိုလ်အကျိုးအားဖြင့်၊ ဘဝါဘဝေ၊ ဘဝဆက်တိုင်ဆက်တိုင်၊ မဟာပညော၊ ကြီးကြယ်သောပညာ၊ မဟောသထောယထာ၊ မဟောသထာကဲ့သို့လည်ကောင်း၊ ဘဝေယျ၊ ဖြစ်ရပါလိ၏။

သက္ကရာဇ်၁၆၉၃သတင်ကျွတ်လဆန်းရက်နေ့မဝင်မှီအင်္ဂါနေ့တွင် ဝါရုမင်ဓမ္မသတ်ကျပ်ကိုရေကူး၍ပြီးသည်။

ရေရသောကောင်မှုကြောင့်ဘေဆယ်ပါး၊ ဒါဏ်ဆယ်ပါး၊ ရံသူမြို့ငါးပါး၊ အပယ်လေပါး၊ ကတ်သုံပါးတို့မှကင်လွတ်ပါလိ၏။ ။

KING WAGARU'S MANU DHAMMASATTHAM. TEXT, TRANSLATION, AND NOTES.

II.—TRANSLATION.

I adore the Three Jewels. I adore Buddha, who is the benefactor of devas and of men, who is worshipped by them, and who leads all sentient beings to Nirvāṇa. I adore the Law and the Priesthood. May all the devas guard and protect this Dhamma—that as it has been compiled for the benefit of men! May good and wise men listen!

When this universe had reached the period of firmly established continuancy, the original inhabitants of this world conjointly entreated the great king Mahāsammata to become their ruler; the pouring of water (*abhiṣekam*) which inaugurated his reign took place beneath the Udumbara tree. King Mahāsammata governed the world with righteousness. Now the king had a wise nobleman called Manu, who was well versed in the law. This nobleman Manu, desiring the good of all men, and being also opportunely by King Mahāsammata, rose into the expanse of heaven, and having arrived at the boundary wall of the world, he there saw (this lawbook written in) letters of the size of a full-grown cow; he committed them to memory and, having returned, communicated the same to King Mahāsammata.

2. Listen, O great king, attentively to the eighteen branches of law contained in this Dhammathat! The law concerning the contracting of debt; the law of giving and taking (in marriage); the law of sale and purchase; the law regarding slaves; the law of inheritance; the law of gambling; the law of assault; the law of theft; the law regarding the hiring of persons; the law dealing with adultery; the law of division of land; the law of purchase of property; the law relating to accusations; the law of deposit of property; the law of mortgage; the law of divorce; the law regarding two-footed and four-footed animals.

CHAPTER I.—CONTRACTING OF DEBTS.

3. O great king! I now proceed to expound the first of the eighteen subjects, namely, the law of contracting of debts. If a man

has contracted a debt and is unable to repay the same after a lapse of five or ten years from the date of contracting it, the creditor shall not be entitled to a monthly interest on his money but to an amount of interest which is equal to the sum originally lent. This rule is clearly laid down in the Dhammathat.

4. O great king, listen attentively ! If a debtor after contracting a debt declares that he has not done so, the creditor shall prove the debt by witnesses ; if he cannot thus make good his claim, he should be put on oath, provided that he belongs to a good family. If the debtor belongs to a good family, and if the creditor has proved his claim, the former shall pay twice the amount of the original debt to the latter. Whereas, if the creditor does not speak the truth and the defendant takes an oath to support his statement, the claimant shall pay the alleged amount. Thus it has been said.

5. If there be a dispute arising from the contracting of debts, the parties concerned shall, if the debt in question amounts to five (ticals), assert their claims with the book of oath placed before them. If the debt amounts to 10 (ticals), they shall take the oath while seated ; if it amounts to 20 (ticals), they shall rise and pronounce the oath ; if it amounts to 30 (ticals), they shall stand up, face the east, and then take the oath ; if the debt amounts to 50 (ticals), let them pronounce the oath facing the rising sun ; if it amounts to 60 or 70 (ticals), they shall take the oath at the foot of an old and sacred tree ; if the debt is 80 or 90 (ticals), let them make their asseveration before the image of a Buddha who is in possession of great supernatural powers. If the debt amounts to the value of 100 silver ticals, let the parties undergo the ordeal by water. Thus Manu has decided.

6. O great king ! If persons who contracted a debt deny having done so, then the creditor must furnish the proofs that the debt has been contracted. If the witnesses produced depose to the effect that they saw the principal lent out but could not tell its exact amount, and if the creditor gives a true and pure oath to support his statement, the debtor shall pay double the amount of debt he has contracted.

7. If after two persons have jointly contracted a debt with a lender one of them runs away or dies, the creditor is entitled to ask the other party to make good the debt thus contracted ; and he shall pay it. If (in the case of a husband and wife contracting a debt) the husband denies knowing anything about the debt, the creditor shall be debarred from demanding payment from the husband, nor shall he ask payment from the wife if she asserts herself to be ignorant of the debt contracted by the husband. Whereas, if

both the husband and wife knew about the debt when its payment was requested, the creditor can demand payment from them.

8. If either a husband or his wife contract a debt for the purpose of using it as principal in trading, the husband and wife shall not plead ignorance of the debt. When the creditor has proved the validity of his claim and that the money lent was used for trading purposes, they shall repay the debt with monthly interest thereon. If either husband or wife have contracted a debt to provide for the maintenance of themselves, and if either of the two die, neither the surviving husband nor wife can refuse payment on the ground that either he or she was ignorant of the debt having been contracted by him or her. Let the creditor prove the debt, and if he has done so, let him have the capital but without any interest thereon.

9. If among married people either the husband or the wife contract a debt for the furtherance of an object (of extra-conjugal interest) and either the husband or the wife denies any knowledge of the debt contracted by him or her, such a debt cannot be reclaimed by the creditor. Thus Manu has decided.

10. If other persons stand security to the contracting of a debt, and have agreed to do so in the presence of the creditor, any one of those who stood security may be compelled to repay principal and interest if the debtor absconds; whereas, if the debtor dies, the creditor can enforce payment of only the principal but not the interest.

11. If a person accompanies another when the latter is about to contract a debt, that person shall, if the debtor absconds or dies, make good to the creditor the principal only. This ruling is maintained in the Dhammathat.

12. O great king! If a debtor dies, and if the funeral ceremonies are performed by his heirs, the latter must pay the principal; if (the funeral rites are performed) by his relations, double the amount of the principal must be given; if by friends or clanspeople, only one-third should be repaid.

13. O great king! If a creditor abuses and strikes his debtor and if the fines (imposed for so doing) be equal to the debt incurred, the payment of the debt cannot be demanded by the creditor. Whereas, if the amount of the debt be smaller (than the fine imposed), let it be paid, and let the creditor be fined for the abuse and striking of the debtor.

14. If a debtor is made a slave through inability to pay his debts, the creditor shall have no right to make slaves of the sons and daughters of enslaved debtors on the ground that the children are the issue of slaves. Thus Manu has decided.

15. O great king! Sons should pay the debts incurred by their parents; but those sons who do not obtain inheritance from their parents shall not be held liable to pay the debts (of their parents). If parents sell their children to relieve their poverty, and if they do not redeem them, the children may for themselves effect their release, and shall not then be required to make good the debts of their parents. Those who contract debts while they are living with their relatives are responsible for their own debts.

16. The second (or lesser) wife (ဝေးငယ်) shall not be liable to pay the debts incurred by the first (or head) wife (ဝေးကြီး), nor shall the first wife be compelled to make good the debts of the lesser wife. The same rule applies to the first and the second (or lesser) husband. Thus Manu has decided.

17. O great king! If a man, in repaying a debt, on which interest has accumulated to the amount of the principal, pays a sum equal to the principal, with the express statement that the money given is intended for the liquidation of the original debt, let the rest be considered as interest and not as capital upon which interest has again to be paid: this applies when the interest has become equal to the original debt. If a person has incurred a debt on which he is to pay no interest, provided the loan be returned in three or five months, he shall pay double the amount of the original debt if he has allowed the debt to remain unpaid for one year. Thus it is shown in the Dhammathat.

18. A man is indebted to another: both creditor and debtor live in the same place. If the creditor does not demand the money back, and has not been heard to say for three, ten, or thirty years that such and such a debt is due to him, he shall forfeit his claim. Why is this? Because the creditor, though living in the same place with the debtor, has not demanded the payment of the debt. Thus Manu has decided.

CHAPTER II.—THE GIVING AND TAKING IN MARRIAGE.

19. O great King Mahāsammata, ruler of the first inhabitants of the world! I proceed to explain the law that obtains when fathers and mothers appoint, in accordance with the five special duties, their sons and daughters in marriage. Parents should provide their sons and daughters with a suitable amount of property when giving them in marriage.

20. The son and daughter to be married should, in the presence of witnesses, appoint the year, or month, or day on which they shall be given in marriage. If the intended husband does not

appear on the year, month, or day appointed, the parents of the girl are free to give her to another man. Why is this? Because the terms agreed upon have been broken. Thus it has been said.

21. In like manner, if much wealth or any sort of present is promised, but the man (who made the promise) does not bring with him, or does not make over the presents (to the parents), the daughter promised to the man need not be given, because the agreement was not fulfilled. Thus Manu, the recluse, has decided.

22. O great king! If a man, desiring the daughter of another man in marriage, takes and brings property, belonging to another party, to the house of the parents, the parents of the girl shall not, if she has been promised in marriage, and the man afterwards returns the given property to the owner, refuse to give the girl on the plea that they have been deceived with regard to the property: they must give the girl. Thus Manu, the Rishi recluse, has decided.

23. If the parents of girls promise to give in marriage either the elder or the younger daughter, and point out one of the two, but do not, when the time to give her over has arrived, give the daughter previously pointed out but the other one, the man shall have the right to take both.

24. Likewise, if either an elder son or a younger son is appointed in marriage but when the time of marriage has arrived the son previously shown is not given, the girl shall have the right to choose between the two men. Thus Manu has decided.

25. O great king! If persons with a view to give a daughter in marriage have taken presents from a man, the parents must, in case this daughter dies, give either an elder daughter or a younger daughter instead. If however they do not give the one or the other, they must return the presents.

26. In like manner, if there be elder or younger brothers, and the one appointed in marriage dies, another son must be given instead. Thus it has been decided.

27. Listen O great king! If the parents of a girl have promised to give her in marriage and taken presents, they must return the presents if they do not give the girl in marriage (as promised). If however the man has already had sexual intercourse with the daughter, they (the parents) must return double the price (or value) of the presents given.

28. Similarly, if the daughter is not given to the man to whom she has been promised but to another man, then double the value of the presents given must be returned. Thus has it been decided in the Dhammathat.

29. O great king! If a man lives in the house of other people and has sexual intercourse with the daughter (of the house),

the parents, if they knew of the intercourse but did not interfere, must give the girl to that man. If they do not give her, they must pay to him the price of her body. Thus Manu has decided.

30. O great king ! If a daughter has formed an attachment to a man but the parents of the girl do not approve of it, they (the parents) shall have a right to interdict her staying with him, though she may have borne him ten children. Thus it is written in the Dhammathat.

31. Listen O great King Sammata ! A daughter is given away to a man only after presents have been given. If the parents know the man to belong to a low family, they shall after (the giving of the presents) not have a right to say " We will not give her to you ; " they must give her over. Let the King Mahāsammata be mindful of this and decide accordingly.

32. O great king ! The father, who is lord and master of the wife, ought to give children in marriage ; if they have been appointed in marriage by the mother, the father has a right, should he not approve of the match, to give (him or her) to the person he chooses. Thus it has been decided.

CHAPTER III.—ON DIVORCE.

33. O great king, listen well ! Husband and wife should practise the five special duties towards each other and live in peaceful union. If the five duties have been practised both by the husband and by the wife, and yet one wishes to separate from the other, the party who wishes to separate, though the guilt be not with him (or her), must leave the house with one suit of clothes and take upon him the increase of debts (incurred during their matrimonial life). The increased property falls to the share of the party who does not wish to separate. If there are no debts and no increased property, the party who wishes to separate must pay the price of (his or her) body. Thus has decided the Rishi Manu.

34. O great king ! There are five kinds of longings appertaining to women. Which are the five longings ? The longing for dress, the longing for food, the longing for men, the longing for wealth, the longing for seeing (curiosity). These are known as the five longings of women.

35. O great king ! There are six kinds of evil practices in women. Which are the six evil practices ? Drinking intoxicating liquor, gadding about the entrance of the house, habitually going to the house of other people, raising the anger of her husband, neglecting domestic duties, and having another man (paramour). These are the six evil practices of women.

36. O great king! Observe that there are four kinds of pride in women: the pride of wealth, the pride of beauty, family pride, and the pride she takes in her relations and friends. These are known as the four kinds of pride in women.

37. O great king! A woman who possesses the five kinds of longing, or the six kinds of evil practices, or the four kinds of pride, such a woman should not be put away nor ill-treated with the elbow or foot; she should be well admonished and only the open palm of the hand used (if bodily chastised). Attend, O great king! to what has been ordered on this point by the Rishi Manu.

38. O great king! Be it known that there are seven kinds of wives. Which are the seven kinds of wives? A wife like a lord, a wife like a thief, a wife like an enemy, a wife like a mother, a wife like a sister, a wife like a friend, a wife like a slave.

39. Of these seven kinds of wives, the wife like a lord, the wife like a thief, and the wife like an enemy, these three kinds of wives may be put away. How may they be put away? The *lettetpwa* property should be equally divided and likewise the debts; then put them away.

40. But a wife like a mother, a wife like a sister, a wife like a friend, and a wife like a slave,—these four kinds of wives should not be abandoned. If however a party wishes to separate, the *lettetpwa* property should be left behind, and the party wishing to separate must take upon him the increased debt and leave the house with one suit of clothes. Thus Manu has decided.

41. O great king! Of these wives, a husband may put away the following five kinds of wives: One who does not give birth to children; one who has borne daughters only; one who does not conform to the desires of her lord; one who is afflicted with a disabling disease; and one who has taken another man. If a man desires to put away such a wife, he must divide the *lettetpwa* property into two equal portions, give her one of the two, and having well provided for her, he may put her away. Thus Manu has decided.

42. O great king! If there is a desire to separate, and both parties have agreed to it, each of them should take and bear equal portions of the *lettetpwa* property and debts respectively. If only one party wishes to separate, let the party who wishes to separate bear the debts; let the other party have all the *lettetpwa* property, and let him (who wishes to separate) leave the house provided with only one suit of clothes. If there are no debts and no *lettetpwa* property, let the price of the body be paid and the parties separate. The father shall get all the sons and the mother all the daughters. If any son who falls to the share of the father be left, in virtue of

his tender age, with the mother, and if she, driven by poverty, sell the son, the father may claim one-half of the proceeds of the sale. Similarly, if the father, to maintain himself, sells a daughter, the mother has a right to claim a similar share in the proceeds of the sale. Thus Manu has decided.

43. O great king! It is prescribed in the Dhammathat that if a husband or wife who are *eindaunggyis* (i.e., who have already been married before) wish for a divorce, let each party receive and bear their original property and debts respectively; let the party who wishes to separate bear the debts incurred during their matrimonial life, and let the other party remain in possession of the *lettetpwa* property. If however both have agreed to separate, let equal portions of the *lettetpwa* property and debts be received and borne by them. Let the man take his wardrobe and the woman hers. If the original property has become the *lettetpwa* property, it is not proper to say that such property is original property.

44. O great king! If husband and wife wish to separate by mutual consent, and the wife solely depends upon her husband for her livelihood, let the husband, who is the supporter of the wife, divide the property into three parts and keep two parts. Thus Manu has decided.

45. O great king! If a man goes trading in order to acquire property, and for three years does not send any news of himself nor any subsistence to his wife, she may, with the knowledge of the elders, live with another man. If the second husband absents himself for the same reason (as the first), and if she again takes another husband, and supposing that her first husband returns to her after nine years of absence, the second after six years of absence, and the third husband after three years of absence, the husband who first meets her and has sexual intercourse with her shall possess her. But if all three husbands meet her at the same time, the third husband shall get her. Thus has Manu given his decision.

46. O great king! Wives should wait for their husbands when they are absent under the following circumstances:

Three years, when he has been called to the presence of his father or mother; four years, when absent in search of wealth; six years, when in search of learning; and eight years, when he has joined the army.

If a husband and wife through anger live in separate quarters of the same place, the matrimonial tie is cut between them after the expiration of the third year.

If husband and wife have separated, and no division of property has taken place, neither shall be free to live with another

(man or woman). But if the property has been divided, they may do so. Thus has Manu, the recluse, decided.

CHAPTER IV.—ON ADULTERY.

47. O King Mahāsammata, ruler of all men! Now will be expounded the law touching on the sexual intercourse with (*lit.* on the ruining of) the wives and daughters of other people. He who commits adultery with another man's wife shall either be born five hundred times in hell, or if he is to take birth in the world of men, he will be born three times as a hermaphrodite, or as a woman. He who has sexual intercourse with the daughter of another without her consent or that of her parents, who are her guardians, such a man shall for this wrong act be born in hell. Even though he had sexual intercourse with women (with their consent), yet the offender shall be born in hell, because his act is unlawful. In this manner, O greatest of kings! should your decisions be given. For thus has the Rishi Manu decided.

48. O great king! Offences committed against another man's wife are of seven kinds. Taking hold of the hand of another man's wife; going to the house of a wife during the absence of her husband; remaining with another man's wife in a secluded place; a wife held in conversation by a man who is suspected by her husband, and (the wife) going to the door of another man's house during her husband's absence.

49. O great king! For the commission of the above seven (*sic*) offences compensation should be given as follows: For pulling the hand of another man's wife, for going to the wife during the husband's absence, for conversing with a man suspected by the husband, and for going to another's house,—for these offences a compensation of 15 ticals of silver should be given. If a man is found hidden with another man's wife in a secluded place, or if he is detected in another man's bed, 30 ticals in silver should be paid as compensation. Thus have teachers of old decided.

50, 51. O great king! If a man is detected in the act of committing adultery with a wife in the bedroom of her lord, the latter may kill such a man outright. But if the adulterer has taken to flight and passed over one step of the stair, the husband shall have no right to kill the adulterer, but the latter must pay as compensation 60 ticals of silver, *viz.*, 30 for committing adultery (*lit.* for stealing a wife) and 30 for going to another man's house. The husband shall have a right to kill any man who is found remaining with his wife in a secluded place. Thus has the Rishi Manu decided.

52. O great king ! If a man has sexual intercourse with a woman during the absence of her husband, neither the relations of the wife nor those of the husband shall have a right to inflict bodily chastisement on the adulterer ; they shall bring the act to the knowledge of other persons. Nor shall they be allowed to receive any compensation from the adulterer prior to the arrival of the husband, to whom compensation should be made according to the offence committed. Thus has been shown in the Dhammathat.

53. O great king ! Now will be expounded the law which treats of adultery with the wives of high and low people. If adultery be committed with the wife of a slave, the compensation shall be one slave ; if she be the wife of a poor man, two slaves must be given ; if she be the wife of a cultivator, three slaves ; if she be the wife of a trader, four slaves ; if she be the wife of an astrologer (or doctor), eight slaves ; if she be the wife of a setthi-householder, twelve slaves ; if she be the wife of a noble of low grade, twenty slaves ; if she be the wife of a nobleman of a higher grade, twenty-five slaves ; if she be the wife of a nobleman of the highest grade, thirty slaves ; if she be the wife of a commander-in-chief, thirty-five slaves ; if she be the wife of a royal minister (or councillor), forty slaves. Thus has the Rishi Manu decided.

54. O great king ! If a person, who has not yet attained to the age of puberty has sexual contact with the wife of another man, no guilt can be imputed to him. If three men have committed adultery with the wife of another man, 30 ticals in silver shall be given in compensation. If men have sexual intercourse with the wife of another, they shall pay a compensation of 30 ticals of silver. If (after this offence) the woman again suffers another man to have intercourse with her, he shall pay a compensation of 15 ticals. If she again commits a like offence, her adulterer shall pay 7 ticals of silver, and the woman shall be reduced to the condition of a public woman. Thus has the Rishi Manu decided.

55. O great king ! If a man lends money to a wife during the absence of her husband, and without witnesses being present, the lender shall pay a compensation of 15 ticals of silver, if the husband comes to hear of the transaction. If a wife receives presents from another man, and if she tells her husband afterwards about this, such presents should be returned to the giver. If a wife, after having had sexual intercourse with another man, tells her husband about it herself, there shall be no compensation for the offence. Thus the Rishi Manu has decided.

56. O great king ! If a woman has sexual intercourse with the husband of another wife, she shall pay a compensation of 30 ticals of copper, such amount being the price of her ears and hair-knot.

57. O great king! If a man commits adultery with a woman of royal blood, the compensation shall be four times (the price of the woman's body); if with a Brahmin woman, three times; if with a Kshatriya woman (a cultivator's wife), once. Thus have the teachers of old pointed out.

58. O great king! If a man has sexual intercourse with a woman who has already contracted one marriage, the compensation shall be 15 ticals of silver; if with a female who has not attained to the age of puberty, or with an old woman, the punishment is to pay twice the aforesaid amount. If adultery is committed in a secluded place and if the woman has not given her consent, the same amount should be paid in compensation. If a man has sexual intercourse with a woman who is mad, leprous, or deaf of both ears, and she gives birth to a son (child), such a woman shall be supported all her life (by the father of the child). Thus the Rishi Manu has decided.

59. O great king! There are six kinds of virgins: Those who are of like desires (consenting virgins); non-consenting virgins; virgins who are of lower birth (than the man); virgins of higher birth (than he); virgins who are of equal social standing with him; virgins of noble birth. This division of virgins ought to be borne in mind.

60. O great king! Out of these several kinds of virgins, if no marriage is brought about with one who has given her consent (to sexual intercourse), the price of her body shall be paid; if sexual intercourse is had with a virgin against her consent, 30 ticals of silver shall be paid; the same compensation shall be given if sexual connection has taken place with a virgin lower in rank than the man; if she be of higher birth, twice the aforesaid amount, *i.e.*, 60 ticals, should be paid; if she be of equal social standing, let the compensation for sexual intercourse be 30 ticals; if she be a virgin of high birth (or if she belongs to the same family as he), there shall be no compensation in copper or silver; but if she becomes pregnant, a slave should be given to attend to the child and rock its cradle. Thus has the Rishi Manu decided.

61. O great king! A man is not guilty of an offence if he has sexual connection with a woman, be she a woman with or without a husband, or be she even a queen, who has come to his place on her own accord.

62. If a woman desiring to possess certain property belonging to a man, and having received it, suffers the man to have intercourse with her but afterwards does not accept him as her husband, such a woman shall have no right to claim compensation money, because she has already received some property compen-

sating for the sexual intercourse. Whereas, if a man after giving to a young woman (or girl) some property, such as money, slaves, &c., has sexual intercourse with her, and if her parents come to know about it and go to law, the man shall have no right to say that he has already given her some property; he must pay compensation. Why is this? Because he has deflowered the girl. Thus has been decided by the Rishi Manu.

CHAPTER V.—ON GIFTS.

63. O lord of men! If men give gifts, they ought to give them as *dāna* (charity) or *pujitā* (offering). The gain derived by so giving is the attainment of one's wishes.

O great king! Among men are six kinds of giving, namely, (1) anything given with a view to enjoy its results during one's transmigration; (2) on account of love; (3) on account of fear; (4) on account of ignorance; (5) for the purpose of gaining knowledge; (6) on account of wishing to have sexual intercourse. These divisions ought to be borne in mind.

64. O great king! Among those six kinds, if anything be given with a view to enjoy its profits during one's transmigration, and then asked back, the giver shall be liable to suffer punishment from the king, because he has already reaped the fruits of his charity. If a person, who has bestowed a gift from affection, falls into poverty, such a gift may afterwards be asked back, if it is still in the possession of the donee. Anything given in fear shall always be returned if asked. If anything which has been given away in ignorance is asked back, half of it shall be returned. If anything is given for the purpose of effecting sexual intercourse, the property given should not be demanded back if sexual connection has been obtained; when the latter has not taken place let (the things given) be returned. Similarly if anything given in order to gain knowledge is demanded back, it shall be returned unless such a purpose has been effected. Thus has been decided by the Rishi Manu.

65. O great king! After some property has been given away from affection it shall be returned should the donor have fallen into poverty. If (the gifts are) not returned, criminal punishment shall be inflicted (upon the donee). There are two ways of giving things through fear: *first*, that in which property is plundered or forced out of the possession of its lawful owner: such property shall be returned; *secondly*, that in which a person, in fear of danger, makes donations, in order to ward off the impending danger: in this case the property given shall not be returned to the giver. Why is this? Because the donee has been made owner

of the property (given) by virtue of his having bestowed favours (*lit.* he is lord of the property virtuously). If gifts are made through ignorance by a person of mature age and discretion, they may be taken; if a young person gives through ignorance, (the thing given) must not be taken. If any thing be given away to another man's wife with a view to have sexual intercourse with her, and such purpose be not effected, the giver shall have no right to demand the return of the things given. If donations are made in order to be taught secular knowledge, such donations may be asked back if the object in view has not been obtained. If gifts have been given to receive instruction in the *Tipitaka*, and if such instructions have not been received, then only half of the property given shall be returned. Thus has the Rishi Manu shown.

66. O great king! If pupils, sons, daughters, or slaves bestow a gift upon a teacher, upon parents, or upon their lord, such a gift should not be asked back and returned; (a gift thus given) is called an offering. On the other hand, parents, teachers, lords, mothers-in-law, and fathers-in-law can, when desiring it, demand back gifts given by them to sons or daughters, pupils or slaves, provided the latter still possess them. Thus have teachers of old pointed out.

67. O great king! If parents have given presents, such as gold, silver, elephants, horses, cows, buffaloes, &c., to daughters when they were small and on certain festivals, such as the shaving of the head, the boring of the ears, and the day of marriage, the parents shall have no right afterwards to demand the return of gifts thus given and actually placed into the hands of their daughter. Whereas, if such property has been given (by the parents) but has not yet passed into the hands (of their children), the parents shall have a right to ask it back. If sons or daughters have taken property, lands, or elephants, horses, buffaloes, and cows belonging to their parents, and work them for their own maintenance, relations wishing for such property are not entitled to take it, because such property is considered inalienable (*lit.* as passed into one's hands). Thus has Manu, the Lord Recluse, decided.

68. O great king! If a man has made his wife over to another man, he shall, if afterwards he demand her back, pay the price of her body. If a man has given a slave to another person, and afterwards desires the slave back, he shall pay the price of the slave's body. If he has given a son, let him (wishing to have him back) pay the price of the son's body and then take him. If a house has been given and is afterwards asked back, half of the value of the house shall be returned. Thus has it been shown in the *Dhammathat*.

69. O great king ! If parents have given to another person property such as slaves, &c., and if it has actually passed into the hands of that person, the sons and daughters (of those parents) shall have no right to take it back ; let however the property be returned if not yet in the possession of the donee. If the father and the mother are dead, no person shall claim (any property not actually in his possession) on the plea "it has been given to me." Why is this ? Because the property has not been transferred into his hands. Thus it has been said by Manu, the Lord Rishi.

CHAPTER VI.—THE LAW OF INHERITANCE.

70. O great king ! In a case of division of inherited property how should such a division be effected ? The inherited property may be divided (1) among sons on the death of the father ; (2) among daughters and their father on the death of the mother ; (3) among sons and daughters on the death of their parents ; (4) among children and their stepmother (Pāli text says lesser wife) on the death of the father ; (5) among children and their stepfather (Pāli text has lesser husband) on the death of the mother ; (6) among former and later children (*i.e.*, born of different mothers and fathers) ; (7) among one's own (*lit.* breast-children) and adopted children (or nephews). Thus the Lord Manu has decided.

71. O great king ! On the death of a father his orasa son shall get the personal belongings (*paribhoga*) of his father, his cups, knives, ornaments, slaves utilized and fed by his father, his elephants, horses, cows, and buffaloes.

72. Of the remaining property of the father the mother shall receive three-fourths, and the remaining one-fourth share shall be divided amongst the orasa son and the other persons of the family. The division (of this one share) is as follows. It shall be divided into 10 shares and the eldest son shall get two ; the remaining property shall again be divided into 10 shares and the eldest daughter shall get two ; the remainder is again divided into 10 portions and the younger son (the one next to the orasa) shall receive one ; dividing the remaining portion again into 10 shares the younger daughter shall receive one. The remaining property is again divided into 10 portions, and the youngest son shall receive one share and a half ; the remainder shall again be divided into 10 shares and the youngest daughter shall receive one share and a half. If any property remains after such division, it shall be equally divided amongst the children. Thus has the Lord Manu decreed the division of property to be.

73. O great king ! On the death of the mother the orasa daughter shall receive the utensils and ornaments, such as gold-

flowers, &c., used by and belonging to her mother; the female slaves of her mother also fall to her share.

74. Of the remaining property the father shall receive three-fourths and the remaining one-fourth share shall be divided between the eldest daughter and the rest of the family in the same manner as shown before (section 72).

75. O great king! On the death of both parents the eldest son shall receive the personal belongings of the father, and the eldest daughter the personal belongings of the mother; of the remaining property the eldest son shall receive two shares, the younger son one share, and the younger daughter one-third of a share; if the younger daughter is older than the younger son, both of them shall get equal shares; the younger (middle majjhima) son and the younger daughter shall obtain equal shares, and so also the youngest sons and the youngest daughters. Thus has the Lord Rishi Manu decided.

76. O great king! If the father dies and the mother takes a second husband, this second husband shall after the death of his wife divide the inheritance with the children; the stepfather shall receive one-fifth of the original property (ဝါဒနာ) and five-sevenths of the increased property; the children (his stepsons and step-daughters) of the first marriage shall get the remaining two-sevenths.

77. If on the death of the mother the father, after having married another wife, dies, the second wife shall divide the property among the children of the former marriage in the same manner as set forth in the preceding case. Thus Manu has decided.

78. O great king! The division of property among former sons (pubbaputtā, sons of a former marriage) is thus. The sons of a former husband shall receive the original property (မိဘဦးစီးဝါဒနာ) of their father; and the sons of the former wife (pubbaka-mātāputtā) shall receive the original property of their mother. The step-father or the step-mother shall then divide the increased (lettetpwa) property into four shares and give two shares to the former sons (sons of a former marriage) and two shares to the sons born of the (present) marriage. If there has been no increase of property after the (second) marriage, the original property shall be divided into five shares and the sons born of the present marriage shall get one share only. If no sons have been born of the present marriage, let the (original) property be equally divided among the former sons of the father or the mother. Thus Manu has decided.

79. O great king! If property is to be divided among one's own (orasa) children and the adopted (the Pāli text says kittimā) children of a husband and wife, and provided the children live together with their parents, the orasa son (or orasa children) shall

receive five-sixths and the adopted children the remaining one-sixth of the property. If the adopted children do not live under the roof of their adopters, they shall forfeit their share of inheritance. If there are no orasas, the property shall be divided amongst the adopted children and the relatives. If there are neither orasas nor adopted children nor any relatives, the property falls under the jurisdiction of the king (or it shall become the king's property). Thus Manu, the Rishi, has decided.

80. O great king! If an estate is to be divided among the three kinds of sons, the orasa sons shall receive four shares, the younger sons (or sons of a concubine?) one share, and the sons borne of a female slave half a share. If the female slave is still living, her children shall receive as their inheritance the price of their own mother's body. Thus Manu, the Rishi, has decided.

81. O great king! The Lord Rishi Manu has decided that the property of a man should be thus divided among the four kinds of wives. If the wife belongs to the royal family, she shall receive four shares; if she belongs to a brahman family, she receives three shares; if she belongs to a merchant family, she receives two shares; and if she belongs to a cultivator's family, she receives one share.

The sons of such wives are entitled to the inheritance in the same proportion as their respective mothers. Thus Manu, the Rishi, has decided.

82. O great king! If in a family children are born of defective or equivocal sex, such children are not entitled to an equal share of the inheritance with the other co-heirs; only so much should be given to them that they can live (starving allowance). If children live with their parents but do not assist them in their work and do not attend to their wants, they shall forfeit their claim to inheritance.

If there are married daughters and a married younger son, the eldest sister and the youngest brother shall enjoy the estate of their parents. If, however, a daughter brings forth children by a man who has not received the consent of the parents to marry their daughter, such children have no claim to inheritance. Thus has Manu, the Lord Rishi, decided.

83. O great king! There are twelve kinds of sons, of which six are entitled to inherit the property of their parents and six are not entitled. The first six are: the *orasa* son; the *hettima* son; the *khettajā* son; the *pubbaka* son; the *kittima* son; and the *apatittha* son.

84. The following six kinds of sons are not entitled to inherit the property of the deceased parents: sons given by others (*dinnasako*); sons bought with property (*sahodā*); a son born by one's wife but begotten by another man (*ananuppācā*); a son begotten in

indiscreet amorous play (*kitthitā*); "dog sons," that is, such sons as defy the authority of their parents (*svānuttā*); poor, hunger-stricken children, who are fed and brought up (*chātābhattaparabhata*). Thus Manu, the Lord Rishi, has decided.

CHAPTER VII.—THE LAW OF PURCHASE AND SALE.

85. O great king! Listen well to the law regulating purchase and sale. Men should buy or sell in the presence of witnesses. If persons state that they shall purchase (goods), they should give security for taking delivery of the said goods on such and such a day or month. If the intending purchaser fails to take (buy) the goods, upon which the earnest-money has been paid, on the date appointed, the earnest-money (security) shall be forfeited. If, before the appointed time has come, a seller sells the said goods to a man other than the one from whom he has received some earnest-money, double the amount of the earnest-money received shall be returned to the intending purchaser. Thus has the Rishi Manu decided.

86. O great king! If a person, on account of his poverty, wishes to sell his house, (ancestral ?) lands, &c., he should first ask his co-heirs to buy them; if they fail therein on account of their own poverty, he should offer them for sale to those whose house, field, or tank are contiguous to his own. If the occupants of the adjoining lands do not buy (his house or fields), let him sell them to persons who are living far from the place. Again, if the purchasers of such landed property become poor, and by their poverty are compelled to sell the property thus bought, they should in the first instance offer it to the original owner to purchase it back. If he does not buy it, let it be sold to others. Thus it has been decided by Manu, the Lord Recluse.

87. O great king! If a man generally known for his cheating sells some property to another party, the buyer knowing about the fraud shall return the property he has bought. If a man, in purchasing goods from another, attempts to deceive him, the latter may sell the goods to any one he pleases (?) Thus the Rishi Manu has decided.

CHAPTER VIII.—DEPOSIT OF PROPERTY.

88. O great king! The following is the law regulating the deposit of property with others. If property is entrusted to others, it should be done by marking in the presence of the bailee the prominent points of identification of the property by counting its number or by measuring it by means of the cubit or the span or the

finger's breadth. The bailee shall keep within the house such property as require to be put inside the house, and outside the house such property as may be deemed proper to be placed outside the house. If this provision is not followed and if he heedlessly keeps the deposited property, which ought to have been put inside the house, outside the house, and if it gets lost, he shall make it good. Whereas if such property is destroyed by fire or by water or stolen by robbers, its owner cannot ask (the property) back. If the bailee deceitfully tells the owner that his property has been destroyed by fire or water, or stolen by robbers, and if afterwards it is proved that such property is found in the bailee's possession, he shall expiate (the offence) by receiving a thief's punishment. Thus has the Rishi Manu decided.

89. O great king! If a person entrusts his children, oxen, buffaloes, horses, elephants, &c., to another party and if any of the said animate things die in the bailee's hands, its owner cannot claim compensation; whereas if (the bailee) has sold them then he may do so. If a person entrusts animate or inanimate property to another and promises to come and take it away at such and such a day, month or year, and if he fails to do so, it shall be forfeited to the bailee and even if it gets lost no fault shall be imputed to the bailee. Deposited property should be delivered to its owner personally, and if it gets lost by being delivered to another the bailee shall make it good.

CHAPTER IX.—THE PLEDGE OF PROPERTY.

90. O great king! There are three kinds of pledges of property, namely, (1) paunthe, (2) paunshin, (3) paunthwin. If any property is pledged for its original worth, the contract is paunthe. If it be pledged for half its buying price, then the engagement is called paunshin. Bandharanavata is called paunthwin. If a dispute arises as to whether the pledge is the paunthe or paunshin, the party alleging that it has been pledged in paunshin form should prove it; if he can do so, it shall be considered paunshin. If no such proof can be given, it shall be presumed that the said property has been pledged in paunthe form. Thus has the Rishi Manu shown.

91. O great king! If a person pledges his sons, daughters, slaves, buffaloes, or cows to another, the pledgee shall return them to their original owner in the case of their falling ill, and he shall get them back on their recovery. The pledgee shall not send the pledged property to cross rivers or creeks, or to the tops of trees and mountains. If those which have been pledged are sent to such

places and some harm befalls them, and if without such information being given to their owner they die, the compensation shall be half of the value of the pledged persons. Thus has the Rishi Manu shown.

92. O great king! If such property as ricefields, gardens, fisheries, jewellery, gold and silver ornaments be pledged for its safe custody, if the pledged property is destroyed by fire, water, or robbers, its owner shall relinquish his claim on it, whereas if it be found out afterwards that the said property has been hidden or sold to others, the pledgee shall suffer the punishment inflicted on robbers. Thus has the Rishi Manu shown.

CHAPTER X.—DIVISION OF PROPERTY.

93. O great king! There is a law relating to the division of property. If a son-in-law enters into a commercial enterprise with the money advanced to him by the parents of his wife, he shall get one-fourth of the profits and make over the remaining three-fourths to his father-in-law and mother-in-law. Whereas if he trades with his own money, he shall give one-half of his profits to the parents of his wife. Thus has the Rishi Manu said.

94. O great king! If a man while travelling finds some property on a road, he shall get one-half of it and the remainder shall be divided between him and his companions.

95. O great king! If a person hired for wages finds some property in the field, he shall make it over to his employer, who will divide it in three portions, keep one for himself and give two to the finder.

96. O great king! The owner of the lost property shall get one-half thereof if it be found in water; the remaining portion shall go to the finder. If (the property) be found on land, the owner shall get two portions and the finder one. If persons have contracted to undertake a work and if one of them should die while the work is in progress, the wages of the deceased shall go to his wife and children. Thus has the Rishi Manu shown.

CHAPTER XI.—ON LAYING WAGERS.

97. O great king! In case of gambling, where the parties bet in a passion, the stakes won shall not be taken. In laying wagers about cock-fighting and goat and buffalo baiting, it cannot be said that the parties are in a passion, as the feat on which money has been staked is not performed by the gamblers themselves but by the said animals; and the stakes won in such a way may be taken and enjoyed. If no property has been staked, no stakes can be

taken. When the wager laid is great, half of it only shall be enjoyed. Thus has the Rishi Manu said.

98. O great king! When the wager is laid on a person's risking his life in such undertakings as swimming in water, climbing mountains, trees, and defying the perils caused by the existence of fierce leopards, tigers, monsters, &c., the allegation that the parties were actuated by passion or that no property was staked shall not be admitted; whatever property has been staked shall be delivered to the winner. The winner cannot, however, on account of wagers claim the son, or daughter, or the wife of the loser. Thus has the Rishi Manu said.

CHAPTER XII.—ON HIRING FOR WAGES.

99. O great king! If washermen wash clothes after receiving hire, and instead of beating the clothes on a smooth piece of wood beat them on a rough plank and thereby the clothes get torn, the said washermen shall replace the torn clothes, and if they wear the clothes after washing them, their hire shall be forfeited. Thus has the Rishi Manu said.

100. O great king! If a person, whether he has or has not received his wages, does not do the work for which he is engaged, he shall forfeit the wages. After receiving their wages from a boatowner, the men refuse to throw out the water in the boat, and if the said boat sinks, they shall make good the goods which were contained in the boat and lost with it. If they have taken their wages but stop and remain in a place before they have reached the place agreed upon with the boatowner, they shall forfeit their wages. Thus have the teachers of old pointed out.

101. O great king! If a man engages a vehicle and after paying its hire goes along a road other than the one used by carriages, and if the said vehicle gets damaged in any way, the hirer shall make good the damages sustained (in breakage and goods). If a man who, in consideration of wages received, promises to take care of goods (property), and if (such property) gets lost or destroyed, he shall make it good. Any hired soldier who runs away from the battlefield shall forfeit his wages; or, if the battle is won, the hired soldier, who was present at the battle, may claim his full wages for which he was engaged. Thus has the Rishi Manu shown.

102. O great king! If a hired person is sent to a dangerous place and dies while discharging his duties, no compensation can be given if his full wages have been given him; but if only half

of it has been paid, the remaining half can be legally claimed. Thus has the Rishi Manu shown.

103. O great king! If a man, after receiving wages, agreed to pasture and tend oxen, buffaloes, horses, or goats, and if any of these animals die, he shall preserve its skin, tail, or horns, and deliver its flesh to its owner; if he does not show the skin, tail, horns, etc., to the owner and conveys no information to him regarding its death, he (the herdsman) shall pay compensation for it. He shall also pay compensation if any of the animals be stolen by robbers during the daytime. Thus has the Rishi Manu shown.

104. O great king! If a man hires a boat or cart from another and if it is returned after a long time, the hire shall be reckoned at a monthly rate (previously agreed to). If the hirer sells it, he shall pay the proceeds together with the hire to its owner. While the said boat or cart is being used by the hirer, royal taxes and blackmail (*literally* whatever is taken by thieves, beginning with the king) shall be borne by him. Thus has the Rishi Manu shown.

CHAPTER XIII.—THE LAW REGARDING TWO-FOOTED AND FOUR-FOOTED ANIMALS.

105. O great king! If any cow or buffalo which is tied to a place be gored to death by another cow or buffalo, the owner of the attacking animal shall pay compensation, whereas if the death be caused by sickness or by the animals goring each other during their free range, the owners shall be without any fault. Thus has it been shown in the Dhammathat.

106. O great king! If a man hires from another cows, buffaloes, or ponies, and if these animals be destroyed by tigers, leopards, elephants, alligators, &c., or stolen by robbers, compensation shall be given by the hirer. Whereas if elephants, horses, cows, and buffaloes die of sickness no such compensation shall be given. Thus has the Rishi Manu said.

107. O great king! If cattle, buffaloes, goats, and ponies of different sex and belonging to different parties have sexual intercourse and in due course if young ones are brought forth, the young males belong by right to the owner of the sires and should consequently be delivered up to him by the owner of the she animal; if he does not do so he shall be punished criminally. Thus has the Rishi Manu shown.

108. O great king! If the owners of gardens and plantations fail to put up any fence or hedge for the protection of their lands, and if oxen, buffaloes, ponies, or goats destroy the trees and plants

such as rice and pulse, planted therein, the owner of the cattle is without fault.

109. Whereas if cows, buffaloes, ponies, or goats are in the charge of a herdsman, and these animals destroy (eat) trees, young crops of rice, etc., he shall pay for the damage done. If the animals destroy plantations which are protected by a fence or a hedge, their owner shall pay for the damage done. The owner of such plantations saying to themselves "these animals eat our trees and seedlings" should not strike cows or buffaloes: if they do, they shall pay twenty (times their value) if these animals die, and money for medicine if they (animals) get injured. Thus has the Rishi Manu said.

110. O great king! If cows, buffaloes, or ponies, ranging according to their free will, injure men, their owners are without fault. Whereas if the injury is done while such animals are in the personal charge of their owner, compensation shall be given, otherwise the animals shall be forfeited (to the injured party). Thus has the Rishi Manu shown.

111. O great king! There is no fault in any party if some property be destroyed by a boat being struck by a storm. Compensation shall be given if an upgoing boat strikes against a downgoing boat and the latter is damaged or sunk, and likewise if a downgoing boat runs foul of a boat going against the stream.

112. If a big boat and a little boat meet together in the middle of a river, the former shall steer out of the course of the latter. If this is not done and if the small boat is sunk and lost compensation shall be given; whereas if they meet together near the bank of a stream or river, the small boat should steer out of the big one's course. If this is not done and if the former is sunk and lost thereby, there shall be no fault imputed to those who are in the latter. But while the small boat is changing its course if the big one goes against it and thereby causes the loss of property, compensation shall be given. Thus has the Rishi Manu said.

113. O great king! A person with a light load shall make way for another with a heavy load. The latter again shall make way for a horseman. Again a horseman shall make way for a man on an elephant. Again the elephant-rider shall make way for a carriage. Common people shall move out of the way of those who are in authority. If the way is not given by the respective parties who ought to give way and they get injured, no one is to blame. Whereas if injury is done to them while they are in the act of giving way compensation shall be given. If a pregnant woman be beaten and abortion results, the compensation for the dead

child shall be reckoned at the rate of one tical of silver for every month of its term. Thus has the Rishi Manu said.

CHAPTER XIV.—SLAVES.

114. O great king! If a slave abuses his master who observes the five duties incumbent on him, he shall be taken round the city with his head shaved in four places. Similarly if a master abuses, elbows, or strikes his slave who observes the five duties incumbent on him, he shall be liable to be punished by the king (criminal punishment). Thus has the Rishi Manu shown.

115. O great king! There are fourteen kinds of slaves, namely, (1) those who are bought with property; (2) children of female household slaves; (3) slaves inherited from one's parents; (4) slaves given by others; (5) those who become slaves in freeing themselves from danger; (6) those who are starving and become slaves for being fed and supported; (7) those who become slaves on account of their hostility (prisoners of war?). An owner may claim the services of the above seven kinds of slaves. But no such privilege is granted to him with regard to the following kinds of slaves:—

(8) An emancipated slave of rahans; (9) an emancipated slave of brahmans; (10) the slave of a rahan who has himself become a rahan; (11) the slave of a brahman who has himself become a brahman; (12) one who has become a slave by virtue of his residing on the premises of another; (13) a slave who is virtuous (who observes the silas); (14) one who is called a slave on account of his being dependent on another. Thus has the Rishi Manu said.

116. O great king! Of the above seven kinds of slaves whose services may be claimed, a slave who has been bought may redeem himself by paying the original purchase-money if he does not like his being enslaved. The child of a female house slave shall give twice his own worth for his redemption. It shall not be incumbent on inherited slaves who do not wish to remain (slaves) to pay the price (of their bodies?). The price of emancipation of a female slave given by another is 25 ticals and that of a male slave is 30 ticals of silver. One who has become a slave for having incumbent danger warded off shall pay a sum becoming his rank for his redemption. The price of redemption for one who has become a slave on account of his being poverty-stricken shall be 15 ticals of silver, this being the price of his maintenance (*literally* rice-value). Prisoners of war may be liberated when the anger of the rulers has cooled down. These seven laws have been prescribed by the Rishi Manu.

117. O great king ! Slaves who have been liberated by the parents shall not be again enslaved by their children. A female slave who has ministered to the desires of the father shall not be again enslaved by his children. Similarly a male slave who has been raised to the condition of a husband by the mother shall not be enslaved by her children any more. Why is this so ? Because such slaves are to be regarded as respectively step-mother and step-father of the children. If a slave who has served becomes an ascetic (rahan) with his master's permission, he shall be free from slavery. Slaves who save the lives of their masters should be liberated. A slave who risks his life (goes to dangerous places) on the promise of being liberated shall also be free from slavery. Thus has the Rishi Manu shown.

118. O great king ! If a man sells his own slave to another and promises to buy back his slave after the lapse of a certain time, the said slave shall belong to his second master if he is not purchased back at the expiration of the said period. If such a promise be made before witness, and if, before the expiration of the appointed time, the person who sells the slave says that he will return the price of the slave, such money may be accepted by the then owner of the slave. The latter may also refuse the offer and liberate the slave himself. Why is this ? He, placing great confidence in the slave, would not take the price (of the slave). Thus has the Rishi Manu said.

119. O great king ! If a man sells his wives, young children, relations, or slaves to another, and if they, being married by their new master, beget children, and if the former master comes to know about it, the two masters shall sell (the children) and divide the proceeds between them. Why is this so ? Because the marriages were contracted without the consent of the slaves who were owned by their former master. Thus has the Rishi Manu said.

120. O great king ! If a slave begets many children, his former master's claim on the said children shall be void if they have been fed for a long time by the new master. Thus has the Rishi Manu said.

121. O great king ! If a slave follows after a runaway slave, and if the pursuer sees the pursued in a village or other place, and if the elders do not deliver up the latter because he has already found a new master (the runaway slave shall be free ?) because it is not shown clearly that there is any fault on his part or that he has decamped with any property (?). Thus has the Rishi Manu said.

122. O great king ! If a man walks in out-of-the-way places with a runaway slave or talks with him, and if the owner (of the slave) pursues his slave, and if the slave's companion being

a stranger does not know about his (the slave's) circumstances, then the companion shall not be deemed in fault. Whereas if the companion be related to the slave about whose decamping he knows, then he shall be prosecuted for robbery. Why is this? He was (found) in a place where it was not proper for him to be. Thus has it been shown in the Dhammathat.

123. O great king! If a man, being related to a runaway slave, talks to him on a road or walks with him, he cannot be taken up for robbery when overtaken by the slave's master, provided he is not found coming out of a house, village, or other place (with the slave). If, however, the latter is the case, he is guilty of theft, even though the slave be his relation. Thus has the Rishi Manu said.

124. O great king! If a man be found conversing with a runaway slave at night in a bazaar, near the bank of a river, in a zayat, near a bathing-place, he shall not be considered a thief when found by the slave's master; the aforesaid places are the resort of many people. Thus has the Rishi Manu said.

125. O great king! If a man while journeying conveys in his boat the relations of another man's (runaway) slave, and if the slave's master receives a security, the relations who availed themselves of the boat shall not be deemed to be robbers. The relations of a runaway slave shall be required to give security for three years, after the expiration of which they shall be deemed free from fault. Why is this so? Because they are the relations of the runaway slave. Thus has the Rishi Manu shown.

126. O great king! If a runaway slave gets for one night lodging in the house of his relatives and even if the slave be found in the said house, the lord of the house, who gave lodging to the slave, shall not be deemed a robber. Why is this? Because he does not hide him. Again if such a relative, after giving a night's lodging to the slave, takes provisions to the slave when he is staying near the city gate or in a zayat, and even if he be found as a means of conveying the slave to another place, he shall not be deemed a robber but shall give security for three years and then be freed. Whereas if a stranger acts thus (towards a runaway slave) he may be held to be a robber. Thus has the Rishi Manu said.

127. O great king! If a runaway slave sends a messenger to his master saying that he will redeem himself (*literally* I will give you my price or value), and if the said master consents to receive a sum in full or part payment of the value of the slave, if the slave who sends the message will not pay the sum named there shall be no fault in the messenger, because he came with the

intention to return the slave to his master. Moreover the responsibility for the due delivering of the slave to his master shall lie on the said messenger because he has been a means of communication between the slave and his master and also because he has been privy to the doings of the former. Thus has the Rishi Manu said.

128. O great king! If a hereditary slave does not like to live with his master the price of his emancipation shall be proportional to his means. Hereditary slaves of one's parents cannot, however, regain their freedom even if they pay the price of their redemption. If the money given for redemption be as desired by the master, it may be received because (if?) the country is in anarchy. Thus has the Rishi Manu said.

129. O great king! If a man, being ignorant of the circumstances of a runaway female slave lets her live with him (as wife) after giving her some property, and if her master comes to know about this afterwards, he shall not get her back unless he returns the said property to her husband. Whereas if the husband is aware of his wife being a slave and does not inform her master about it, he shall lose all property he gave to her and return the slave to her master. If the master of a female slave live at a great distance, so that the new husband (of the runaway slave) could not give information, the owner of the slave (hearing of his slave) shall only get one-half of the property (given her by the husband). Thus has it been shown by the Rishi Manu.

130. O great king! If a runaway slave lives in the quarters of another man, by whom the fine for his having run away has been paid and who made him his son-in-law after having given him property, the master cannot get back his slave unless he pay back the property expended in the interest of the slave. If no information about the slave is conveyed to his master, such property shall be forfeited. The plea that no such information could be conveyed to the master because he was living far away, shall not be admissible, because the slave's father-in-law made a freeman of him though knowing him to be a slave. Thus has the Rishi Manu said.

131. O great king! If a runaway slave becomes a robber, his master shall not be responsible for his actions; and other people shall have a right of striking or even killing such a robber. If the slave robber be not killed but put to work, his former master on finding him may claim half of the value of the slave's body. Why is this so? Because the master is no longer responsible for (the doings of) his runaway slave. Thus has the Rishi Manu shown.

132. O great king! If a man captures a runaway slave of whose circumstances he is ignorant, and conveys him in a boat, and if the master comes to find this out, he shall get back his slave on giving a reward to the capturer. Thus has the Rishi Manu shown.

133. O great king! If the capturer of the runaway slave has received a reward from the slave's master (for the safe delivery of the slave) he shall be responsible for whatever befalls the slave. Why is this so? Because the capturer is trusted by the slave's master. Thus has the Rishi Manu said.

134. O great king! If a man bribes another to sell him a slave who is the property of a third party, the sale shall be void, and the seller shall pay a fine equal to the value of a slave, while the buyer shall be punished as a thief. Why is this so? Because the seller was instigated to the act by the buyer. Thus has the Rishi Manu shown.

135. O great king! If a man kidnaps a slave belonging to another and sells him at a distant place, and if a third man, whether knowingly or unknowingly, buys the slave, the owner shall always have a right to get back his slave after refunding the expended property (price paid), if the said third man has really bought the slave. Thus have the teachers of old pointed out.

136. O great king! If a man kidnaps slaves, wives, or children of another and keeps them in a third man's house, and if their owner comes to know about this, there shall be no fault in the householder if it is proved that he was ignorant of the dishonesty of the kidnapper. Whereas if the said householder, whether knowing or not knowing about the theft committed, receives fees and gives the kidnapper lodgings, and the owner of the slaves, &c., comes to find this out, he shall be compensated with fines two-thirds of which are paid by the kidnapper and the remaining one-third by the householder. Why is this so? Because the householder has admitted into his house persons who are not to be admitted. Thus has the Rishi Manu said.

137. O great king! If another's slave has sexual intercourse with a free woman, the son born (from such connection) shall belong to his (the slave's) master. The son born to a free man by a female slave shall belong to his father, and if a daughter be the issue of such connection, she shall belong to her mother's master. Thus has the Rishi Manu shown.

138. O great king! A man should always forbid familiarity between his daughter and a slave belonging to another man; for if he knows about it and does not prevent it, the issue of the connection, if it be male children, shall belong to the slave's master, or if it be female children shall belong to the parents of the girl.

If such familiarity with a slave has been interdicted, yet children are born notwithstanding, they shall belong to the parents of the girl and not to the slave's master. Thus has the Rishi Manu shown.

139. O great king! If two slave-owners have agreed to the marriage of a male slave with a female slave belonging to them, and if the issue be three sons, the owner of the female slave shall get one, and if it be five daughters the owner of the male slave shall get one. Whereas if the marriage be effected by the two slaves without the consent of their respective masters, the male issue shall belong to the owner of the male slave, and the female issue shall similarly belong to the owner of the female slave. Thus has the Rishi Manu shown.

140. O great king! If a married couple buy a male and a female slave and give the latter two in marriage to each other, if the issue of the connection of the two slaves be sons, then, on the death of the male slave and the lady of the house, the man shall have a right to sexual connection with the female slave. If the issue of such connection be sons, the sons born to the man by his former wife shall have no right to enslave such sons nor those born by the said female slave to her former slave-husband. Why is this? Because such sons have been admitted into the family. In like manner, if the mother has taken a slave as her husband, the sons or daughters born of such connection shall not be deemed slaves. Thus Manu, the Lord Recluse, has said.

141. O great king! If parents have given a female slave to a free man and the latter has sexual intercourse with her, resulting in the birth of a son, such a son shall not be free from the condition of a slave, even though the parents have died. If a husband and wife have bought a female slave and a child is born to the slave on account of sexual intercourse (with the husband), the issue shall be free from slavery after the death of the father and mother. But, as long as only the father or only the mother is dead, children born to the female slave shall not be free from slavery. The son born to her lord by a female slave, who belongs hereditarily to his wife, shall be released from slavery after the death of the lady of the house. If the lord dies, such children shall not be free; they shall remain slaves as long as the lady lives. The sons born to a man by a female slave, who belongs hereditarily to him, shall not be free when the wife dies, but they shall be free after his death. Thus the Rishi Manu has said.

142. O great king! If a man has connection with a woman whom he knows to be the hereditary female slave of another man, he shall give the price of her body to the owner. Whereas, if he

does not know her to be such and has sexual intercourse with her, he shall pay 30 ticals of silver, which shall not be reckoned as the price of her body. Thus the Rishi Manu has said.

143. O great king! If a man has connection with his female slave against her will, he shall pay the price of her body and let her abide; whereas, if the consent be mutual, there shall be no fault.

A man shall always have a right to sexual intercourse with a female slave inherited from his parents, even against her will. Thus has the Rishi Manu decided.

144. O great king! If a free man runs away with a slave, he shall be treated as a robber and be liable to be beaten, but not killed, by the owner of the slave. If he be killed, there shall be compensation (for his death). Whosoever runs away with slaves shall always be deemed a robber. Thus has been shown by the Lord Rishi Manu.

CHAPTER XV.—THE LAW OF ASSAULT.

145. O Lord of men! Amongst men ten kinds of assault may be committed: (1) for pulling a man by the hair, 30 ticals of silver must be given in compensation; (2) for beating another till his head is broken, 15 ticals of silver; (3) for slapping a man in the face, 20 ticals of silver; (4) for severing a man's ear, 10 ticals of silver; (5) for kicking a man on the chest, 15 ticals of silver; (6) for causing a man to bleed (or to beat him, till his skin is lacerated), 7 ticals of silver; (7) for causing the swelling of a man's whole body by beating, 15 ticals of silver; (8) for breaking another's bones by beating, 40 ticals of silver; (9) for beating so that a permanent injury (or mark) is caused to another, 80 ticals of silver; (10) for causing the death of a man by striking, 300 ticals of silver. Thus the Rishi Manu has decided.

146. O great king! The compensation to be paid for pulling the hair of a commander-in-chief is 700 ticals of silver; for pulling the hair of a nobleman of the highest grade, 400 ticals of silver; for pulling the hair of a noble (of a lower grade), 150 ticals; for pulling the hair of a nobleman of a middle grade, 100 ticals of silver, for the same offence against a noble of the lowest grade, 70 ticals of silver; for pulling the hair of a respectable man or a setthi (of a higher grade), 60 ticals of silver; of a lower grade setthi or other respectable man, 50 ticals of silver; of such people as astrologers, doctors, and other benefactors, 35 ticals of silver; of a man of equal social standing, 30 ticals of silver; of a common man, 15 ticals of silver; and of a slave belonging

to a respectable man, 10 ticals of silver. Thus Manu, the Lord Rishi, has decided.

147. O great king ! (The compensation to be given) for striking a *rahan* is 100 kinds of food presented as an offering ; if the offender cannot afford to do this, the offering shall be in proportion to his means. (The compensation to be given) for striking a *brahman* shall consist of clothes, conch-shells, and other appurtenances of a *brahman* together with a golden *brahmanical* thread (or chain). Thus has been decided by the Lord Rishi Manu.

148. O great king ! The compensation to be given for striking a commander-in-chief is 100 slaves ; for striking a high noble, 80 slaves ; for striking a lower grade noble, 60 slaves ; for striking a nobleman of the lower grade, 50 slaves ; for striking the grown-up son of a respectable man, 40 slaves ; for striking a *setthi* who is a householder, 20 slaves ; for beating a common man, 6 slaves ; for striking the slave of a respectable man, 5 slaves. Thus has the Lord Rishi Manu said.

149. O great king ! If a wicked (degraded, low) man strike off the turban of a man of respectability, the compensation shall be three slaves ; if he strike a man so that an ear is severed, 30 ticals of silver must be paid ; if the part struck be the mouth or the ears, the compensation is 15 ticals of silver ; if he kicks the chest of a man, the offender should be sold ; if any part of the body be beaten till the skin is cut and blood issues, the compensation shall be 30 ticals of silver ; if the whole body be contused and made to swell, 20 ticals of silver must be paid ; if fracture of a bone results from beating, 60 ticals of silver ; if by beating a lasting mark (permanent injury, scars, &c.) be inflicted, let 120 ticals of silver be paid in compensation. Thus has the Lord Rishi Manu decided.

150. O great king ! If a person be beaten to death the compensation shall be equal to the amount of property possessed by the deceased ; or 30 ticals of silver should be given and also two men, one the righthand man, and the other the lefthand man (supporters for the deceased's family ?). Thus it has been said by teachers of old.

151. O great king ! If men of equal respectability (rank) quarrel, and if one pulls the hair of the other, the compensation shall be two slaves ; if the headdress is pulled (off), three slaves ; if he be beaten till the head is broken, one slave ; if the face or cheeks be lacerated by beating, two slaves ; if the face be bruised very badly, three slaves ; if he be wounded on the forehead, four slaves ; if his lips be cut off, two slaves ; if his tongue be cut off, four slaves ; if his lower lip be cut off, one slave ; if his lips bleed from being bruised, five ticals of silver shall be paid ; if he be

beaten so that blindness ensues, eight slaves shall be given in compensation ; if one of his ears be cut off, one slave ; if his grinders be broken, one slave ; if his front teeth be broken, two slaves ; if his hand be broken, one slave ; if his thumb or forefinger be broken, three slaves ; if the ring finger be broken, two slaves ; if his little finger be broken, one slave ; if any of his bones be broken, one slave ; if his leg be broken, three slaves ; if his big toe be broken, three slaves ; if any other of his toes be broken, one slave ; if the marks of the effects of the beating are lasting, 15 slaves ; if a man is beaten to death, 30 slaves shall be paid in compensation. Thus has the Rishi Manu decided.

152. O great king ! If a man strikes a *rahan* or a *brahmin* (*Samanabrahmana*) so that death ensues, the compensation shall be 100 ticals of gold ; if (the offender) does not possess that amount, then the fine inflicted shall be proportional to his means. The compensation for striking a commander-in-chief to death shall be 400 slaves ; for striking to death a first grade noble, 300 ; for striking a second grade noble to death, 200 ; for a third grade noble, 100 ; for a fourth grade noble, 80 ; for a *setthi* (သုဗ္ဗဒ္ဓိ) 20. Thus has the Rishi Manu decided.

153. O great king ! If a man strikes a woman or an elder, the compensation shall be double the amount (paid for ordinary beating) ; likewise, if he strikes an elder or if two men beat one. Thus has the Lord Rishi Manu decided.

154. O great king ! If a woman beats a man's head with a woman's dress, and if she in return be not beaten by the man, the woman shall pay a compensation of 30 ticals of silver for beating the man. If a man and a woman pull off each other's dress, the compensation for violation of decency shall be an offering of three ticals of gold, if the offender be poor (or a common man) ; and an offering of five ticals of gold should be made if the offender be a well-to-do (or respectable) person. Thus it has been shown by the Lord Recluse Manu.

155. O great king ! If a man has been a party to a fray which happened in the early part of the night, there is no fault if he dies after he has been separated from the fight. If the man who separates the parties be struck, compensation must be given. If a man instigates another man to strike a third party, and if the latter be beaten, the instigator shall pay a compensation of 10 ticals and the striker a compensation of 20 ticals. Thus it has been said by teachers of old.

156. O great king ! There shall be no fault if any one of two persons dies who have by mutual consent engaged in a fight. A certain man (legislator) has laid down some provisions with

regard to striking a person with the hand. O great king! If a woman strikes a boy she shall pay as compensation 15 ticals of silver. There is no fault if one of the following seven kinds of persons kill another man by beating: One who is diseased, a lunatic, a man invested with government authority, a brahman, an old weak person, a child, and a rahan. Thus Manu, the Lord Recluse, has decided.

CHAPTER XVI.—ON SLANDER AND FALSE ACCUSATION.

157. O great king! Among men there is a law which deals with slander and false accusation. What is this law? If a person calls another man a thief (the slanderer) may be made to suffer the penalty inflicted on a thief. If a person says to another "you are my slave," let that person undergo the punishment prescribed for calling another a slave. Thus all cases should be decided which deal with slander.

158. O great king! If a person calls a person, who is not a slave, "another man's slave," the compensation shall be one slave. If one accuses another for having destroyed the landmarks of a third party, and if this is not true, a slave shall be given in compensation. If a person calls another a wizard or a thief, he shall make amends for this assertion by giving one slave. Thus it has been said by Manu, the Lord Recluse.

159. O great king! If a low (wicked) man behaves disrespectfully, the compensation shall be 500 ticals of silver. If a person abuses a rahan or brahman and points at him with his forefinger, he shall also pay a compensation of 500 ticals of silver. If a man treats disrespectfully the father or the mother of his wife, (the parents) can take away from him their daughter and property, such as money, slaves, &c., and expel such a son-in-law from the house. Thus the Lord Rishi Manu has said.

160. O great king! Two persons quarrel with each other, the one who leaves his own place and goes to the dwelling of his antagonist shall be considered the worsted (or defeated) party. He who rises and leaves his abode and engages in a quarrel shall likewise be considered the defeated party. Let him also be deemed the worsted (defeated party) who, while involved in a quarrel, lifts up his clothes. Let the cause of those who spoke the first words in a quarrel be lost. Thus has the Rishi Manu decided.

161. O great king! If a man utters ominous words to another who is on a tree or mountain, and if (in consequence of these words) the person (addressed) falls down from the height where he was and dies or contracts a disease (from falling), he (the man who uttered

the words) shall pay a compensation. This has been clearly laid down in the Dhammathat.

162. O great king! If a person calls another a wizard, and if this is not true, he shall pay 30 ticals of silver. If the ordeal by walking into water (be resorted to), and if the accused (?) comes up floating, he must pay 100 ticals in silver. Thus has the Rishi Manu said.

163. O great king! If there are no witnesses to appear in a case, and if the parties cannot come to a satisfactory settlement, they (parties) may be directed to undergo the ordeal by water, by lead, or by raw rice. In case of the rice-ordeal, one tical's weight (or measure) of raw rice must be eaten. Thus has the Lord Rishi Manu decided.

164. O great king! If a man of low (character or birth) seats himself in a place meant for one of high birth (or high standing), the flesh of his buttocks should be cut off. If a low man uses the utensils of a person of worth, such as drinking out of his goblet, his mouth (lips) shall be cut off. He may also be punished by being compelled to sit, adorned with green and yellow flowers, beneath the staircase of the house of the offended party for seven days, and then have his feet cut off in the presence of other persons; he shall also make good the property (which by using he has profaned). Thus Manu, the Rishi Recluse, has decided.

165. O great king! If a wicked (or low) man uses the turban or any kind of headdress of a person of high birth (or rank), his head shall be shaved in four places and he shall be made to go round the village or town where he is residing and the (desecrated) property shall be made good. If a low person has eaten out of the bowl belonging to (or used by) a man of high rank, his hand ought to be cut off. If a man speaks an untruth to a rahan or brahman, let a hot iron be thrust into his mouth. Thus Manu, the Lord Recluse, has decided.

166. O great king! If a man, after promising another before a witness, that he would not tell others about certain matters, breaks his promise, then his tongue should be cut off. After having been cut off from (communication with) the king, the village, from other men, and from (the right to appeal to) the water (ordeal?) he commits again a similar offence, he shall be banished from the country and criminally punished. Thus has the Lord Recluse Manu declared.

167. O great king! If two contending parties have agreed to compromise a case, they shall not, after the compromise has been effected, say to the judge that their case has not been settled by law. Thus has the Rishi Manu decided.

CHAPTER XVII.—ON THE DIVISION AND BOUNDARIES OF LAND.

168. O great king! If the cultivator of an elevated piece of land obstructs the passage of water and thereby causes the destruction of trees and of the crops of a field of lower elevation, he shall make good the produce of the latter field. In like manner shall the cultivator of a lower field make good the crop of the upper field (if the lowland cultivator has by any means injured the fields above his own). Thus the Rishi Manu has said.

169. O great king! In a suit regarding the ownership of land and water, the parties shall be required to produce witnesses and stone-inscriptions or other written records in support of their respective claims; judgment shall be given in favour of the party who can do so. If both the parties can produce such witnesses and inscriptions, then the party who has been found in continual possession of the property in dispute shall get it. Thus has the Rishi Manu decided.

170. O great king! In a suit regarding the ownership of pagodas and monasteries or lands (dedicated to Buddha), the parties shall be required to produce stone inscriptions or grants in support of their respective claims; the party who can do so shall win the case. But if both parties can do so, preference shall be given to the party which has the priority of almsgiving or founding endowments. If both parties have founded endowments at the same time, and if they be the king and his ministers, the king's claim shall get the preference as he is the lord in the land. Whereas if no inscriptions can be produced, the teachers shall be called upon to examine the claims of the parties.

The party which can prove his claims shall get the property in dispute, and if both the parties can prove their respective claims the case shall be decided in favour of the party which has been found in uninterrupted possession of the disputed property. Thus has Manu, the Rishi, decided.

171. O great king! A man shall distinctly mark the boundaries of his lands by the following means: Trees, bamboo bushes, holes, ponds, rivers, ditches, lakes, paths (roads), hills, tree-stumps, boulders, sand, pieces of broken pots, charcoal, the skulls of cows, cow-bones, signposts, and stakes. If no such marks have been placed, then the headman of the village, the priests, and the brahmins shall settle the limits of such land. Any land whose boundaries are not fixed by the abovementioned marks shall not be deemed to possess any boundary marks. Thus has the Rishi Manu said.

172. O great king! If a man destroys the boundary marks of land belonging to another, the owner of such land shall have a right to sell such an offender. Any man who commits any of the following offences shall pay a compensation of 35 ticals of silver: digging up the ridge of a field, filling up a ditch, destroying (altering the course of?) a river, removing signposts, cutting down such posts, cutting a rope (which marks the boundary of a field). Thus has the Rishi Manu decided.

CHAPTER XVIII.—ON THEFT.

173. O great king! Theft committed by the following persons shall not be penal: rahans, brahmans, kings, lunatics, children, old persons in their dotage. Thus has the Rishi Manu decided.

174. O great king! The compensation for kidnapping a person shall be five times (the value of his body); for stealing an elephant twice (its value or number); for stealing a pony five times (its value or five ponies); for stealing a buffalo fifteen times; for stealing a cow, thirty times; for stealing goats and pigs, fifty times; for stealing poultry, a hundred times. Thus has the Rishi Manu decided.

175. O great king! He who steals a deer, or such animals as bisons (?), porcine deer, &c., which have been caught in a snare or a trap-hole, shall pay a compensation amounting to ten times (the value or number of the animals stolen); if he steals parrots, he shall pay five ticals of pure silver; if the property stolen be a dove, three ticals of pure silver; if a puppy be stolen, five ticals of pure gold; if a cat, two ticals of pure gold; if a quantity of beef, five times (its value or amount). Thus has the Rishi Manu decided.

176. O great king! The compensation given for stealing the war-dress, spear-tuft, helmet, or the sword belonging to and used by the king shall be ten times (their value or number): the tusks of a dead elephant should not be taken; if they are stolen, the compensation shall be ten times; for stealing the tail of a pony, ten times. There shall be no fault in stealing and eating the flesh of elephants or ponies. Thus has the Lord Rishi Manu said.

177. O great king! If a man steals any silver, gold, jewels, musk, or preserved pounded flowers belonging to the king, the compensation to be paid shall be ten times (their value or number); if the said stolen property belongs to a common person, the compensation shall be twice. Thus it is laid down in the Dhammathat.

178. O great king! If any flowers, bamboos, thatch, or onions be stolen, a hundred times (their value or number) shall be restored and if the stolen property be wild yams (*dioscorea dæmona*), yams or green ginger, five times (their value or number) shall be returned; if the things stolen be utensils, such as mortars, pestles, buckets, or reels of yarn; or liquor or beverages made of rice, twice (their value or number) shall be paid. Thus has the Rishi Manu decided.

179. O great king! The compensation for stealing paddy seedlings shall be five times (their value or number); for stealing paddy, five times; for stealing trees which people consider of value five ticals of pure silver must be paid; for stealing a plough or ploughshare, five ticals of pure silver; for stealing nets, five times (their value or number) must be given; for stealing bamboo-nets used in catching fish, twice; for bamboo-nets together with the fishes caught in them, five ticals of silver. Thus has the Rishi Manu decided.

180. O great king! If the stolen property belongs to a *rahan*, the compensation shall be ten times (its value or number); if it belongs to the king, ten times; if it belongs to a brahman, eight times; if it belongs to a *setthi* (*literally* householder, according to the Pali text), five times; if it belongs to a common man, three times; if it belongs to a slave, twofold shall be restored. Thus has the Rishi Manu said.

181. O great king! There shall be no fault in a man's eating only one fruit (belonging to another), but he shall pay a compensation if he takes it to his house. If a man is hungry (starving) there shall be no fault in his eating fruits and other things (the property of another). If respectable men during the time of hunger (famine) take the property of others for their maintenance, there shall be no fault. There shall also be no fault in a pupil's stealing (during a famine?) the property of his teacher, or in a slave's stealing that of his master, or in children stealing that of their parents. Thus has the Rishi Manu decided.

182. O great king! Compensation shall, however, be given if the teacher steals his pupil's property or a master the property of his slave, or the parents the property of their children. Thus has the Rishi Manu decided.

[HERE ENDS THE EIGHTEENTH CHAPTER DEALING WITH THEFT.]

183. O great king! The evidence of the following twelve (?) kinds of witnesses should be accepted as deserving credence: Those who believe in the three gems (Buddha, Dhamma, and Sangha); those who are perfect in the *silas* (cardinal virtues); those who are free from avarice; those who have the power of promoting the inter

est of others ; those who believe in the transmigration of the soul ; those who have a great number of relatives ; those who possess much property ; those who are honest and upright ; those who are impartial ; those who trust others. Thus has the Rishi Manu said.

184. O great king ! The following fifty-seven kinds of witnesses should not be asked to give evidence :—Those who do not believe in the transmigration (of the soul) ; those who have been bought ; the slave of the litigant ; the relatives of the litigant ; the friends of the litigant ; those who have quarrelled with the litigant ; talkative people ; persons who are sorely afflicted with a disease ; those who are stricken with old age ; young people (not of age ?) ; persons who habitually find fault with others ; (professional) dancers and singers ; necromancers ; goldsmiths ; blacksmiths ; garland-makers ; shoemakers ; persons whose parentage and residence is unknown ; persons who have committed murder ; those who possess a knowledge of medical works ; hermaphrodites ; courtezans ; malicious persons ; lunatics ; wicked (or low) persons ; hunger-stricken persons ; dice-players ; persons of an irritable temper ; robbers ; pregnant women ; drunkards ; weary travellers, who have come from a distance ; persons who are untruthful ; travellers from beyond the sea ; climbers of trees (such as toddy-drawers) ; hunters ; persons who enter other people's houses and behave haughtily ; adulterers ; persons abandoned by their relatives ; persons who receive wages (or remuneration) from the litigant ; persons who owe money to the litigant or who are the litigant's masters. Even wise judges may be misled if they examine such witnesses ; but their testimony may be taken, if both parties consent to it. Thus the Rishi Manu has decided.

185. O great king ! Ten men should not be examined, nor should those be believed who contradict themselves (or give two different statements). Thus has the Rishi Manu said.

186. O great king ! The following five kinds of witnesses should not be required to take an oath, or undergo the ordeal by water or rice ; their evidence shall be considered as true :—Priests, kings, queens, princes, princesses. Thus has the Rishi Manu said.

187. O king Mahāsammata ! In any suit, if the witnesses produced by one party contradict themselves, that party shall lose the case. Those who give their evidence before they are questioned shall not be taken as witnesses. Witnesses who say more than they are requested to say, or who do not give full answers to the questions asked, shall not be interrogated. Thus has the Rishi Manu said.

188. O great king ! After a witness has been named, and after the points at issue have been taken down, if one of the litigants goes to the said witness, the latter's evidence shall not be taken. Litigants shall not put any question whatsoever to their witnesses,

even if they wish only to sound their opinions in the case. Any litigant who is detected coming in the road (from the house of his witness?) shall not win the case. Thus has it been shown.

189. O great king! On the death of witnesses who fully know about a case, the case should be decided upon the evidence of the surviving witnesses. The litigants shall not say that their witnesses have died. Judges may examine those witnesses who are blind but can hear, or who, though deaf, can see. But in no case shall a witness who is defective (who stammers) in speech be examined. Thus has the Rishi Manu said.

190. O great king! The number of witnesses who should be produced in a case varies according to the locality where the said cases originated. It shall be held that there are no eligible witnesses in a case when the act committed by the parties took place at night, in the forest, or in a place of solitude. If the act took place at a landing place, a zayat, a bazaar, or a town, then the number of witnesses to be produced may be seven; or if the said act took place in a large village, five, or if in a small village, three. If a witness contradicts himself in his statements, his head shall be shaved in four places and, after being made to walk round the city, he shall be sent far away from the town or village. Witnesses shall be watched for seven days. Thus has the Rishi Manu shown.

191. O great king! This is the Dhammathat traced out on the wall of the Cakravāla in letters which are as big as a cow. This lawbook was indeed the ornament of those who lived during the first states of the world. It should be used by judges who wish to do justice in dealing with the eighteen kinds of laws. He who decides a case unjustly shall be doomed to suffer either the eight kinds of dangers or the ten kinds of punishments. Thus has the Rishi Manu said.

192. O great king! The eight kinds of dangers are:—
 (1) Those which are caused by fire; (2) by the king; (3) by water;
 (4) by ogres; (5) by robbers; (6) by lunacy; (7) by leprosy;
 (8) by epilepsy. Thus has it been explained by the Rishi Manu.

193. O great king! Whoever decides a case according to law shall attain to a good state, *i.e.*, when he passes away from this world he shall be born again either in the world of devas or of man. But the unjust judge not only lowers himself in this existence but after his death he shall suffer in the Niraya hells. Thus has the Rishi Manu said.

194. O great king! There are four Agatis, namely, (1) Fear; (2) Anger; (3) Lust; (4) Ignorance. He who is not free from

these while deciding a case shall go to the Niraya hells. Thus has the Rishi Manu said.

[*The end of the laws recited by the Holy Rishi to King Mahasammata.*]

195. This translation is based on the rules contained in the Manu Dhammathat; it was completed by some wise and virtuous men desirous of promoting the interest of religion and in compliance with the wish of King Wagaru, the lord of the white elephant, and the wise and powerful ruler of the beautiful and magnificent town of Muttama (Martaban). For this meritorious act may they in the course of their transmigration be endowed with the seven possessions of the virtuous.

196. I, Thera Buddhaghosa by name, being desirous of promoting the interests of the religion, shall proceed carefully, according to the letter or as handed down, to translate King Wagaru's Dhammathat from the Talaing language into Burmese. Let all wise judges rely on my treatise. For this meritorious deed may I, in the course of my transmigration, be as wise as Mahasatha!

The transcribing of King Wārū's Dhammathat was finished before sunset on Tuesday, the 6th of the waxing moon Thadingyut, in the year 1069 (B.E.=1707 A.D.).

For copying this work may I be free from the ten dangers, the ten punishments, the five kinds of enemies, the four apāyas, and the three kappas.
